

Kardelen

kardelen@sj.kiz.tr

2014-2015 Sayı: 32 (OCAK 2015)

İSTANBUL ÖZEL SAINT-JOSEPH
FRANSIZ LİSESİ YAYIN KULUBU
KÜLTÜR EDEBİYAT SANAT DERGİSİ

32!

Öğretmenler Kurulu Toplantısı

Otizm Sınıfının Tanıtımı

10 ve 11. sınıf öğrencilerine Yurtdışı Eğitim Fuarı

Kardelen Kapak Çalışması

Mert AÇIKALIN
Alp Can ARAS
Deniz ATAY
Deniz DEMİNER
Cansu ÇELEBİOĞLU
Serra ERDAL
Elif ERGİN
Yağmur ERTUĞRUL
Kaan GEZGÜÇ
Elif GÖRGÜLÜ
Ege GÜZELTIRPAN
Azra HAMİTOĞLU
Yavuz İSKİT

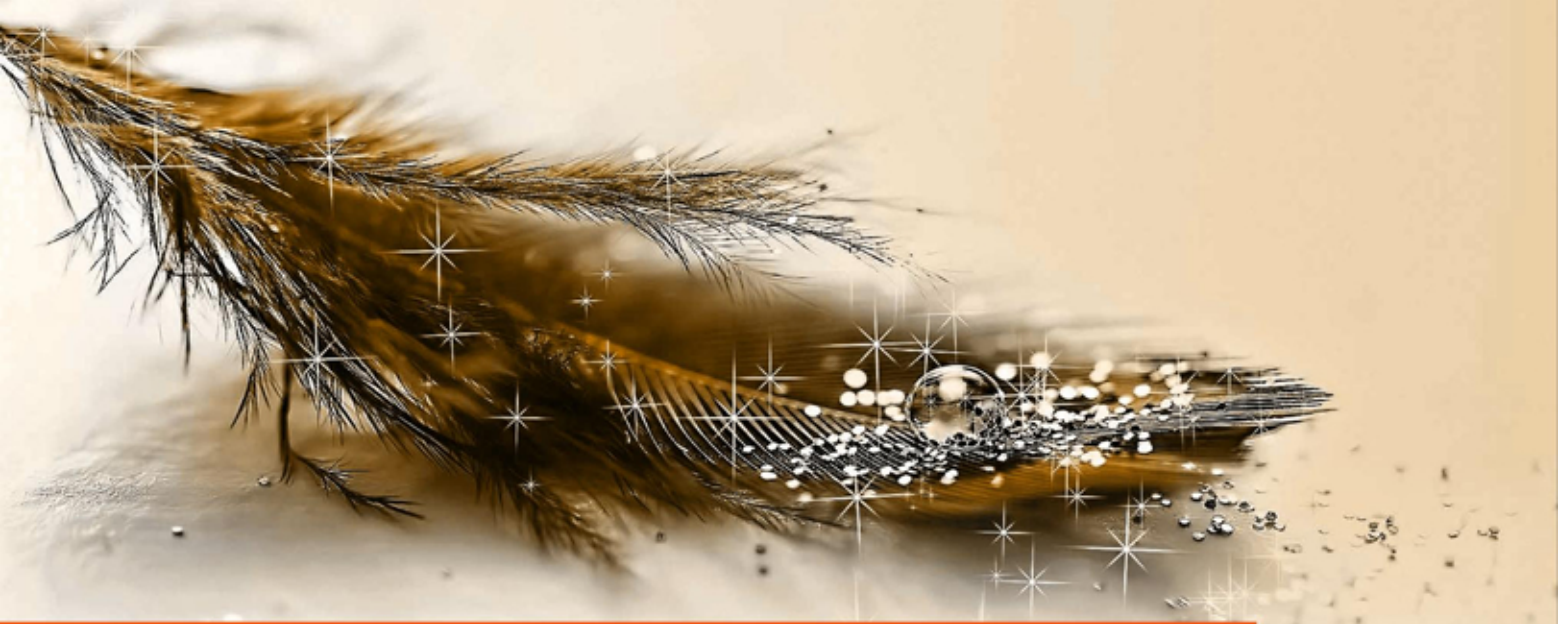
İlayda İZCİ
Zeynep KALLECİ
Derin KARADENİZ
Ladin KAZMA
Bartu MUTLU
Lara MUTLUAY
Aslı Şen ÖZÇELİK
Serra ÖZSOY
Katya PAUS
Can RODOSLU
Melis SEVERCAN
Ege USEL
Duygu ÜNAL
Yasemin YILMAZİPEK

Campus France Lise Sonlar Tanıtımı

12. Sınıflarla Galatasaray Üniversitesi Gezisi

Editörden Merhaba ...

İdeallerim(iz)

“İnsanoğlu yalnız değildir. Bir ada gibi bağımsız ve kendi başına değildir. Dünyanın herhangi bir parçası, bütünün bir bölümüdür. Küçük bir toprak parçası denize aksa koca bir kıta küçülür. Bütün bir ülke yok olsa, arkadaşların ölse senin evin ve yaşadığın ülke yok olmuş gibi üzölmelisin. Çünkü ben de o büyük bütünün bir parçasıyım.”

Öğrencilerin okullarına karşı duydukları, saygıdır daha çok. Kimileri için bir kaçış noktası yahut sığınılacak bir mekânken, benim için hep evim diyebileceğim bir yer olmuştur. İçinde hem umutlarımı hem de kendi kişiliğimi besleyen bir hayat... Keşfetme eyleminin kutsallığına inanmış bir ekölün ve adaletin her şeyden önce yükseltilmesi gerektiğine inanan bir zihniyetin yuvası...

Fakat tüm bu yukarıda söylediklerimden daha çok beni ilgilendiren, kişiliğime hitap eden üç önemli ideali daha var ki Saint Joseph'in, benim hayat görüşümün temel taşlarını oluşturan üç idealdir bunlar, inkâr edemem.

Birincisi, “İnsanoğlu yalnız değildir.” Bu söz geride bıraktığım beş senelik lise ömrümün bir sentezi olmakla birlikte kişiliğimin şekillenmesindeki yadsınamaz önemi de oldukça fazla. Yaptığımız her eylemin, düşündüğümüz her idealin bize yüklediği sorumluluklarla birlikte bu sorumluluklarda da bizi birbirimize bağlayan ortak bir bilincin var olduğunu düşünüyorum. İnancım, ideallerimiz ne olursa olsun, düşünüş ve yaşayış tercihlerimiz bizi hangi yöne götürürse götürsün hayata her zaman iyi yönleriyle bakılabilmesi ve yaşanılan hayatın hakkının verilebilmesi yönünde.

Ve farkındayım ki, hayatta neyin nasıl vuku bulacağı hiçbir zaman tam olarak bilinemez fakat nasıl bir birey olmak istediğimize karar vermek bizim elimizdedir. Kendimiz sandığımızdan çok daha zenginiz ve ne istersek o olabiliriz. Bu da ikinci idealim .

Üçüncüsü ve benim için ayrı bir öneme sahip olan ideali, dürüstlüktür Saint Joseph'in. Kendini gerçekleştirebilme, kendimizi ve içinde yaşadığımız dünyayı tanıyabilme yolunda her daim bulunabilme cesaretine ancak dürüst bir insan olabilirsek erişebiliriz diye düşünüyorum. İnsanın ilk önce kendine karşı dürüst olması gerekiyor.

Beni yazmaya yönelten, ideallerimi, gelecek özelemlerimi destekleyen ve içinde bulunduğum her anın iyi ve erdemli bir şekilde yaşanması gerektiğini benliğime usta bir zanaatkâr edasıyla işleyen bu okulu anlatmaya bir sayfalık ince puntolarla yazılmış bir yazı yetebilir mi?

Doğru olduğuna inandığımız şeylerin savunulmaya değer olduğunu gösteren bir ekölün anısına yazdım, yazıyorum ve hayat el verdiği müddetçe yazacağım...

Paris, capitale mondiale d'un jour contre le terrorisme ! / Paris, bir günlüğüne, terörizme karşı dünya başkenti !, Jean-Michel TRICART ----- 4
TEOG Sistemi ve Nakillerle İlgili Gerçekler, Ender ÜSTÜNGEL ----- 5

s. 4/5

Atatürk'ü Andıkça

Yurtta Sulh, Cihanda sulh.	10
Cumhuriyet	11
Cumhuriyet Bayramı Konuşması	12/13
Discours du 29 octobre	14

s. 6/9

Deneme / Makale

Enstrüman Çalmak	10
Hamamböceği	11
Yaşadığım Dünya	12/13
Kadının Yeri	14
Değişimde Liderliğin Gücü	15
Kaybettiklerimiz	16
Akarca ve SJ Kardeşliği	17
Yeni Yıldız Yeni Ben Olma Gereği	17
Sonra Pişman Olmak Neden?	18
Günlük	18

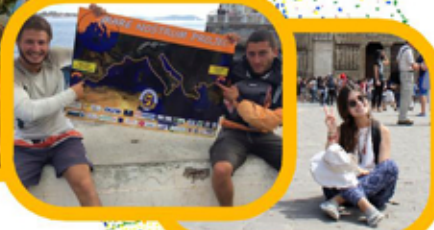
s. 10/19

Öyküler

Darth Vader cambriole une banque!	32
Deux corps, un pistolet	32
Un Cambriolage qui n'était pas prémédité	33
Une femme s'est suicidée	33
Le mariage après le braquage	34
Le déguisement choquant	34
Işık	35
Gargantua	35
Tam Bir Yıl Önceydi	36
Mona Lisa	37
Baptiste	37
Yıldızları Seven Adam	38/39
Yerdeki Simitler	39
Maskeli Balo ve Sahte Yüzleri	40/41
Bay Hering	42/43
Yeni Dünya	44/45
Yeni Dünya	44/47
Nokta Kolaj	44/45

s. 32/47

Kültür-Sanat-Spor

Muhteşem Yüzyıl: Teşhir-i İhtişam	49
İtalya	50/51
RUE YITZHAK RABIN, 62	52/53
Mare Nostrum Un projet en l'honneur de la Méditerranée	54/55
CONCOURS SCIENTIFIQUE Gezisi	56
Güneş Enerjisiyle Çalışıp Havada Süzülen Araç	57
Permakültür	58
Satranç ve İnsan Zekası	60/61
L'Éducation Idéale	62

s. 49/63

Şiirler

Derinlik Çağırdığında Seni	48
---------------------------------	----

s. 48

Eleştiri / İnceleme

Sporun Eksikliği	20/21
Sınırın Güneyinde, Güneşin Batısında	22/23
Ece Ayhan' da Halk, Devlet ve Meçhuliyet	24
Masumiyetin Şiddet Odağı	25
İHA'lar Hayatımızı Nasıl Değiştirecek?	26
Bridgerton Serisi	27
Umut Gerçekten Proleteriyada mı?	28
Masumiyetin Şiddet Odağı	28
Bir Garip Orhan Veli ve "Kitabe-i Seng-i Mezar"	30
Bale	31

s.20/31

İSTANBUL ÖZEL
SAINT-JOSEPH FRANSIZ LİSESİ
YAYIN KULUBU KÜLTÜR
EDEBİYAT SANAT DERGİSİ

Kardelen

KARDELENESJ.HIZ.TR
2014-2015 SAYI: 32
[OCAK 2015]

MÜDÜR
Jean-Michel TRICART

TÜRK MÜDÜR BAŞY.
Ender ÜSTÜNGEL

GENEL YAYIN YÖNETMENİ
Özcan AKÇAKAYA
Esin ALPAN

İNCELEME KURULU
Özcan AKÇAKAYA
Esin ALPAN
Yıldırım BEYAZIT
Fusun ESİN

SEÇİCİ KURUL
Mehmet Rıza ARSEVEN Alara MİLDON
Pelinsu ARSLAN Doğukan ONGUN
Ahenk DEVELİ Ata ÖZORUÇ
Tara DİREKOĞLU Serra ÖZSOY
Hamdi EYÜBOĞLU Teoman YILMAZTÜRK
Zeynep İNAN

EDİTÖR
Can HAKAN

GRAFİK TASARIM
Görsel Sanatlar Öğretmeni
Ali YILMAZ

BASKI
Şentürk Matbaacılık
Tel: 0216 347 57 44 - 0216 414 29 30
e-mail: senturkmatbaa@gmail.com

Kardelen'de yer alan özgün yazılar ve görseller izinsiz kullanılamaz.

Rehberlik Sosyal Sorumluluk

Yaşlı Evi Ziyareti	64/65
Aşevi Etkinliği	66

s.64/66

LOCA LIBERA

Paris, capitale mondiale d'un jour contre le terrorisme !

Paris, bir günlüğüne, terörizme karşı dünya başkenti !

La mobilisation du dimanche 11 janvier 2015 est un événement sans précédent. Dans le carré de tête, les proches des 17 victimes des tueries de

Charlie-Hebdo et du supermarché casher. Puis, bras dessus, bras dessous, une cinquantaine de chefs d'état ou de gouvernement, suivis des journalistes, brandissant crayons et cartes de presse et bien sûr 1,5 million de personnes (3 millions si l'on ajoute les hommages rendus en province), anonymes et personnalités, qui ont affiché leur soutien à la liberté d'expression et condamné la barbarie.

11 Ocak 2015 Pazar günü, şimdiye kadar eşi benzeri görülmemiş bir seferberliğe şahit olduk. Toplanan kişilerin başında, Charlie-Hebdo ve cacher mağazasının öldürülen 17 çalışanın yakınları, devamında kol kola görülen 50'ye yakın devlet ve hükümet başkanları, kalem ve gazeteci kimliklerini sallayan basın mensupları ve tabii ki tanınan veya tanınmayan 1,5 milyon kişi (civardaki birleşmeleri sayarsak bu sayı 3 milyona ulaşıyor) ifade özgürlüğü için kenetlendiler ve bu barbarlığı kınadılar.

Par l'assassinat des caricaturistes qui nous font rire souvent, qui nous choquent parfois, c'est la liberté d'expression et les valeurs du vivre-ensemble républicain qu'on a voulu atteindre. Les citoyens français ont vécu ces drames comme une occasion de redécouvrir des valeurs fondamentales comme la liberté de presse ou d'opinion. Aucune manifestation de haine ou de violence dans ces rassemblements, seulement la tristesse du deuil et la conviction qu'un bien précieux est à défendre.

Bizleri bazen güldüren ve bazen kızdıran karikatüristlerin katledilmesiyle amaçlanan saldırı aslında ifade özgürlüğüne ve cumhuriyetin ortak yaşam inancına yönelik yapılmıştır. Fransadaki vatandaşlar bu dramı yaşarken, basın ve düşünce özgürlüğü gibi temel değerler diyebileceğimiz kavramları tekrar keşfettiler. Hiç bir nefret veya şiddet duygusu olmaksızın, yapılan yürüyüşlerde insanları birleştiren ortak duygular sadece derin bir üzüntü ve büyük bir değeri koruma hissiyatıdır.

Une caricature, même grossière ou injuste, ne peut être mise sur le même plan qu'un meurtre. La liberté de presse est un des signes de la maturité d'une démocratie.

Souhaitons que personne ne se laisse aller à l'effolement, à la haine ou à la facilité d'identifier quelques monstres fanatisés avec une religion tout entière. La paix est un bien fragile et la violence n'a jamais été une solution durable pour résoudre les problèmes entre les hommes.

Nous, la grande famille de la communauté éducative du Lycée Saint-Joseph, nous défendons les valeurs d'amitié, de justice, de liberté, de tolérance, et aujourd'hui " nous sommes tous Charlie " mais en même temps nous demandons le respect de chacun et de ses convictions, dénonçant toute provocation blessante et inutile.

Bir karikatür, kabaca veya haksızca çizilmiş olsun, hiç bir zaman bir cinayet eylemi ile aynı kefeye koyamayız. Basın özgürlüğü demokrasinin olgunluğunu gösteren önemli bir veridir. Panik veya nefret gibi duygulara hiç kimsenin kapılmamasını ve birkaç fanatik canavardan dolayı tüm bir dini bu kişilerle bağlaştırmamasını umuyoruz. Barış hassas bir değerdir ve şiddet insanlar arasındaki oluşan sorunlara hiç bir zaman uzun vadeli bir çözüm örneği olmamıştır.

Ve biz bugün, eğitim dünyasının büyük Saint Joseph Lisesi ailesi olarak, dostluk, adalet, saygı, özgürlük ve hoşgörü değerlerini hep koruduk ve koruyacağız: hepimiz Charlie'yiz! ama aynı zamanda herkesin inancına saygı gösterilmesini istiyor; yararsız ve yaralayıcı her türlü kışkırtmayı da kınıyoruz.

Jean-Michel TRICART

İstanbul Saint - Joseph Fransız Lisesi
Directeur / Müdür

TEOG Sistemi ve Nakillerle İlgili Gerçekler

Sayın veliler, sevgili öğrenciler; Temel Eğitimden Ortaöğretime Geçiş Sistemiyle (TEOG) ilgili mutlaka televizyondan, gazeteden ve özellikle kayıt yaptırmaya çalışan velilerden birtakım bilgiler edinmişsinizdir. Gerçekte ne olduğunu işin mutfağında olan birinin ağzından dinlemek istersiniz diye bu yazıyı kaleme alıyorum. Yararlı olması dileğiyle...

Sistem nasıl işledi ? Nerede tıkanı ?

MEB 2014-2015 öğretim yılı için, devlet ve özeldeki tüm kayıt ve nakil işlemlerinin tek elden gerçekleştirilebilmesi amacıyla e-okul sistemini kullanma kararı aldı. Önce 8. sınıfta bitiren tüm öğrencilerin tercih yapmaları istendi. Sonra hem tercih yapanlar hem yapmayanlar çeşitli okullara yerleştirildi. Daha sonra nakil dönemi başladı. Öğrenciler özel okullara nakil talebinde bulundular ancak bu talepler geçen yılların aksine tek elden yapılmak istendiği için anında gerçekleştirilemedi. Bu yüzden ilk hafta devlet okullarında binlerce açık oluşabilecekken hiç açık yokmuş gibi görüldü.

Özel okullara giriş puanı nasıl hesaplandı?

Özel okullara giriş puanı MEB tarafından hesaplanmıyor. Her öğrencinin sınav puanları e-okul'dan ve 8. sınıf başarı ortalaması teog'dan el ile kontrol edilerek özel okul giriş puanı hesaplandı. Bazı okullarda ön kayıt listeleri saatlerce hatta günlerce açıklanamadı. Bazı okullarda sıralama hataları oluştu.

Buna ek olarak bu yıl yüzdelik dilimlerin de okullarla paylaşılmaması durumu iyice zorlaştırdı. Taban puan tespitinde alışılmışın dışında sapmalara yol açtı. Bu yıl bir de nakillerle ilgili zorluklar eklenince veliler de, biz özel okul yöneticileri de epey zor anlar yaşadık.

Özel okullarda nakille ilgili hangi problemler yaşandı ve hangi çözümler üretildi?

İlk problem nakillerin nasıl yapılacağı konusunda yaşandı. MEB öğrencinin gitmek istediği özel okula nakil dilekçesi vermesinin yeterli olacağını duyurdu daha sonra kayıtlı görüldüğü okula da başvurmak gerektiği anlaşıldı.

İkinci problem özel okulların nakil işlemini kendilerinin yapabileceği şeklindeki açıklamaydı. Özel okula nakillerin sistem tarafından, otomatik olarak ve sadece haftanın son günü ve çalışma saatleri dışında, saat 19.00'da yapılacağı anlaşıldı.

Üçüncü problem nakil talebinde bulunan öğrencinin gitmek istediği özel okula kesin kayıt yaptırmayıp yaptırmadığının kontrol edilememesiydi. Sistemi iyi anlamayıp, yanlışlıkla kayıt hakkı kazanmadığı bir özel okula nakil talebinde bulunan öğrencinin durumunu düşünmek bile istemiyorum. Hangisi daha yıpratıcı bilemiyorum. Bir nakil hakkını boşa harcaması mı, gideceği okulun ücretli olduğunu son anda öğrenmesi mi, nakil edildiğini zannettiği anda kaydının geçerli olmadığını görmesi mi? Özel okulun nakil taleplerini reddedebilmesi seçeneği eklenerek bir nebze rahatlık sağlanmaya çalışıldı ancak bu seçenek çalışmadı. Bu problem de otomatik nakil işleminin dakikalar öncesinde MEB Bilgi İşlem yetkililerine reddedilecek öğrencilerin isimlerini sms ile bildirmek suretiyle aşıldı.

Ve cuma günü nakiller sistem tarafından otomatik olarak yapıldı.

Dördüncü problem ilk nakillerden sonra ortaya çıktı. Veliler ve okullar e-okul sistemine giremediler çünkü nakil işlemi yapıldığında öğrencinin sınıfı ve okul numarası değişmişti. Velilerin, kayıtlı görüldükleri okuldan yeni sınıfı ve okul numarasını öğrenmesi gerekti. MEB buna okul numarası istemekten vazgeçerek palyatif bir çözüm buldu.

Beşinci problem serbest dönemde günlük veya iki günlük kayıt periyoduna geçen özel okullar arasında her gün yer değiştiren öğrencinin nakil dilekçesinin ancak haftanın son günü ve otomatik olarak işleme konmasıydı. Veliler okulların işlem yapmadığı endişesine kapıldılar oysa işlem yapılsa bile nakil ancak cuma günü gerçekleşiyordu. Buna henüz bir çözüm üretilmedi.

Son problem ise nakil yöntemiyle ilgiliydi. En çok talep gören okulun ne kadar açığı olduğu duyurulmuşsa o kadar nakil yapıldı ve sonra o okuldan diğer okullara nakiller gerçekleştirildiğinde yeni açıklar oluştu. Gazetelerde "Bu kadar talep varken nasıl hâlâ açık kontenjan olabilir?" biçiminde haber yapılmasına yol açtı. Bakanlığın buna verdiği cevap duyurulan kontenjan kadar nakil yapılmasının velileri doğru bilgilendirmek amaçlı olduğu ve velilerin açığı çok olan okulları tercih ettiği yönündeydi ve kendi içinde tutarlıydı.

Puanla öğrenci alan özel okulların niçin alternatif bir sistem uyguladıkları düşünüldü?

Bu konu çok net olmamakla birlikte bize aktarılan bilgiler şöyle : "Bir kaç velinin özel okullardaki kayıt sistemiyle ilgili sorularına net yanıt alamaması ve eksik bilgilendirilmesi sebebiyle MEB'e şikâyeti üzerine bir inceleme başlatıldı."

İncelemede araştırılan konular, sözü edilen özel okulların ayrı bir sınav yapıp yapmadıkları ve MEB'in sistemine benzer şekilde Özel Okullar Birliği Derneği tarafından merkezî kayıt yapılıp yapılmadığı idi. Bilindiği üzere özel okullar taban puanlarını kendileri kararlaştırıyor ve kayıt işlemlerini de yine kendileri yapıyorlar. Peki bu kanı nasıl oluştu ? Benim görüşüm şu : Dernek, özel okulların taban puanlarını web sitesinden toplu halde yayınladı. Bu yöntem merkezî bir yerleştirme yapıldığı algısı yarattı. Sitede özel okul puanı hesaplama robotu da vardı. Bu yöntem de ayrı bir sınav yapıldığı algısına yol açtı. Neyseki Özel Okullar Birliği Derneği, basın duyuruları ve ilânlar aracılığıyla velileri bilgilendirmiş ve uygulamanın her aşamasında Bakanlığa bilgi vermişti.

Gurur kaynaklarım...

Bir sonraki gurur kaynağım Işıl Demir '2005. Onu çok başarılı bir hukuk adamı olan ağabeyi Merter Özay '1997 takip edecek. İyi bir öğretim yılı geçirmemiz dileğiyle...

Ender ÜSTÜNGEL '1983

**İstanbul Saint - Joseph Fransız Lisesi
Türk Müdür Başyardımcısı**

Yurtta Sulh, Cihanda Sulh.

“Ve savaş bu kadar yakınımıza gelmişken, sokaklarımızda her gün onun yurtsuzlaştırdığı mültecilerle, çaresiz kadınlar ve çocuklarla karşılaşıyorken onun neden böyle davrandığını daha iyi anlayabiliyoruz.”

Sevgili Öğrenciler ve Değerli Meslektaşlarım, Çoğunuzun bildiği gibi I. Dünya Savaşı'nı başlatan olaylar bundan tam bir yüzyıl önce gerçekleşmişti. Dile kolay bir asır önce başlayan bu savaş, tam dört yıl sürdü ve 20. Yüzyılın en kanlı olaylarından birisi oldu. Milyonlarca insanın hayatını elinden aldı. Aynı zamanda yeni bir dünya sisteminin temellerinin atılmasına neden oldu. Bugün

yaşadığımız pek çok meselenin I. Dünya savaşı sonrası kurulan sistemle ilgili olduğunu maalesef içinde yaşadığımız coğrafyada yaşanan kanlı olaylar bize tekrar tekrar göstermekte. Kanla çizilen sınırlar yine kanla değişmekte. İnsanlar ölmekte ve yüzbinlercesi ölmek için yurdunu terk etmek zorunda kalmakta.

İşte bu felaket tablosu içerisinde bugün burada anmak için biraraya geldiğimiz Mustafa Kemal Atatürk'ün şu sözü geliyor yine akıllarımıza: Yurtta sulh, cihanda sulh. Atatürk sözünü ettiğimiz kanlı olayların yaşandığı dönemde Osmanlı ordusuyla çok geniş bir coğrafyada savaşın en yıkıcı sonuçlarına tanıklık etmişti. Hiçbir şeyin insan hayatından daha önemli olmadığını bizzat deneyimlemiş ama gerek kendi gerekse kendisine bağlı askerlerin hayatlarını defalarca tehlikeye atmak zorunda kalmıştı. Hiç kimse barışın değerini savaşın soğuk yüzünü gören askerler kadar iyi bilemez. İşte Atatürk bu yüzden mesleği savaşmak

olmasına rağmen hiçbir zaman savaşı övmedi, o dönemin kimi liderleri gibi bu ülkenin çocukları için savaşlarla dolu bir gelecek hayal etmedi. Bırakın insanları savaşın doğaya verdiği zararları bile kendisine dert edinmiştir. Ölmeden önce ısrarla çıkmasını sağladığı yasalardan birisi zeytin ağaçlarının korunmasıyla ilgiliydi.

Ve savaş bu kadar yakınımıza gelmişken, sokaklarımızda her gün onun yurtsuzlaştırdığı mültecilerle, çaresiz kadınlar ve çocuklarla karşılaşıyorken onun neden böyle davrandığını daha iyi anlayabiliyoruz. Ülkemizde ve dünyada barışı savunmak Atatürk'ten devraldığımız misyonların en önemlisidir. Bugün onu anmak için biraraya geldiğimiz şu dakikalarda lütfen bu misyonun önemini bir kez daha hatırlayalım. Yurtta sulh, cihanda sulh.

Fırat GÜLLÜ

Cumhuriyet

“ Özellikle İkinci Meşrutiyet kuramsal olarak da olsa Cumhuriyet öncesi parlamenter pratik olarak önemli bir deneyim olmuştur. Ancak tüm bunlara rağmen Cumhuriyet gibi büyük bir devrimi ilk düşünen ve hayata geçiren Atatürk olmuştur. ”

Yakın tarihimizin en kayda değer olayı şüphesiz cumhuriyete geçiştir. Cumhuriyete geçiş bir anda olmamıştır. Gerek ideolojik ve kuramsal açıdan, gerekse eylemsel- mücadele pratiği açısından bir süreç sonu gerçekleşmiştir cumhuriyet. Birinci Dünya Savaşı sonuçlarının sebep olduğu işgal ve kaotik ortam, Kurtuluş Mücadelesi ve kurucu Mustafa Kemal Atatürk'ün ideolojik donanımı-tercihi ve kararlılığı ile cumhuriyete geçilmiştir. Ancak bir konuyu vurgulamak gerekir; gerek Atatürk gerekse kadrosu, cumhuriyeti bir yönetim şekli olarak tercih ederlerken geçmişe dönük yaşadıkları son dönemde bir Osmanlı pratiği mevcuttu. Sonuçta Osmanlı da yaşadığı yaşamsal sorunlardan dolayı ve de batının etkisiyle sürekli bir arayış içine girmiş ve çareler aramıştır. Bu çareleri ararken -talep halktan(tabandan) gelmese de reformlar,yenilikler yapılmıştır. Gerek bir kısım Osmanlı yönetim kadrosu gerekse sivil Osmanlı aydınlarından gelen talepler Tanzimat, Birinci ve İkinci Meşrutiyet olarak hayat bulmuştur. Özellikle İkinci Meşrutiyet kuramsal olarak da olsa Cumhuriyet öncesi parlamenter pratik olarak önemli bir deneyim olmuştur. Ancak tüm bunlara rağmen Cumhuriyet gibi büyük bir devrimi ilk düşünen ve hayata geçiren Atatürk olmuştur.

Atatürk Cumhuriyeti niçin tercih etmiştir?

1) Cumhuriyet demokrasiye, insan haklarına, modern-çağdaş toplum yapısına en uygun zemini hazırlayan bir yönetim şekli olduğu için.

2) Cumhuriyet esareti , köleleşmeyi, inanç körlüğünü, cehaleti, erdemsizliği, teslimiyetçiliği ve onursuzluğu reddettiği için.

3) Cumhuriyet eşitliği, özgürleşmeyi, değerleri ve ağleti önemseyip buna uygun bir iklim yarattığı için.

Bu vesileyle Cumhuriyetimiz ilanının bu yıldönümü vesilesiyle başta Atatürk olmak üzere emeği geçenleri saygı ve minnetle anıyoruz.

Metin ERGİN

Cumhuriyet Bayramı Konuşması

“91 yıl sonunda cumhuriyetimizde neler değişti, acaba Atatürk'ün hedeflediği Türkiye olma yolunda ilerledik mi? Ya da biz bu ilerleme için neler yaptık, yapıyoruz?”

29 Ekim, 91 yıldır Kırklareli'nden Hatay'a, Iğdır'dan Çanakkale'ye özgürlüğümüzü sevinçle haykırdığımız, kalbimizin hürriyet coşkusuyla attığı o gün. 29 Ekim takvimlerde milli bayram olarak geçse de maneviyatı ağır basar, içimizdeki özgürlük ateşini alevlendirir. Vatanimize olan sevgimiz hakkında düşünmeye vakit ayırırız. Şehitlere, gazilere, savaşta yaşananlara dönüp bakar ve içinde yaşadığımız vatanın sadece toprak parçası değil de bize bırakılan kutsal bir emanet olduğunu anlarız.

91 yıl sonunda cumhuriyetimizde neler değişti, acaba Atatürk'ün hedeflediği Türkiye olma yolunda ilerledik mi? Ya da biz bu ilerleme için neler yaptık, yapıyoruz? Biz ki özgürlük, cumhuriyet gibi kavramları ilk kez ortaya atan Fransız kültürünü yaşatan bir okulun öğrencileriyiz. Bu bilinçle hareket ederek cumhuriyetimize ve Atamıza karşı olan sorumluluklarımızı yerine getirmeli ve ülkemizdeki özgürlüğün korunmasında rol oynamalıyız. Bizi bugünlere getiren Atamız ve kurtuluş savaşı şehitlerimizin bize bıraktığı emanete sahip çıkmalıyız.

Tarih birbirine bağlı çelik halkalar gibidir. Her halka birbiriyile iç içedir. Dünyanın bir ucunda yaşanan olay öbür ucunda yaşananı etkiler, halka asla kopmaz. Fransız İhtilali de halkalardan birinin sadece başıdır. İhtilalin en önemli mesajı “milletlerin kendi kaderini kendisinin belirlemesi” prensibidir. Bu prensip milletlerarası camiaya yerleşti ve dünyada hızlıca yayılmaya başladı. Ayrıca Osmanlı gibi çok uluslu devletleri değişime zorladı. Yüzyıllardan beri bağımsız

yaşamış, hiçbir zaman bir milletin iradesi altına girmeyi kabul etmemiş olan Türk halkı da bu akımdan etkilenmiş ve bu akım cumhuriyetimizin kurulmasında çok önemli bir rol oynamıştır. Cumhuriyetimizin özgürlük akımı ile ilişkisini ulu önder Mustafa Kemal Atatürk'ün “Özgürlüğün de, eşitliğin de, adaletin de dayanak noktası, ulusal egemenliktir.” sözüyle kurabiliriz. Bu söz; “Benim en büyük eserim Türkiye Cumhuriyetidir.” diyen Gazi'nin, özgürlüğü en büyük eserinin temellerinden saydığını, dolayısıyla özgürlüğün cumhuriyetimizde oldukça önemli bir yeri olduğunu göstermektedir.

Mustafa Kemal bize bir Cumhuriyet yolu açmıştır. Bu yolda bize düşen görev ise onun açtığı yolda ilerleyip cumhuriyetimizi korumaktır.

Hepimizin 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı kutlu olsun!

Ece ERCANLI

Discours du 29 octobre

Au terme de ces 91 ans, quels ont été les changements dans notre république, et avons-nous assez progressé pour créer la Turquie dont Atatürk rêvait? Qu'avons-nous fait et qu'est-ce que nous faisons afin de progresser? ”

prendre des responsabilités envers notre république et nos ancêtres. Nous devons protéger l'héritage que Atatürk et les combattants de la guerre l'indépendance nous ont laissées.

L'histoire a la forme des anneaux en acier reliés entre eux et qui forment une chaîne. Cette chaîne ne se rompt jamais et les événements qui se passent quelque part touchent le monde entier. La Révolution française fut le début d'un de ces anneaux. Le

Le 29 octobre, de Kirklareli à Hatay, de Iğdir à Canakkale, le jour où nous crions de joie, où notre cœur bat au rythme de notre liberté, ce jour est inscrit dans les calendriers comme un jour de fête nationale, mais nous savons tous que la portée historique de ce jour est plus importante, et qu'elle fait jaillir les étincelles de liberté qui se trouvent dans nos âmes. Nous passons du temps à penser notre amour du pays. Nous pouvons comprendre que les terres sur lesquelles nous vivons ne sont pas juste des morceaux de terres, mais un héritage de nos braves soldats qui ont combattu pour leur patrie.

Au terme de ces 91 ans, quels ont été les changements dans notre république, et avons-nous assez progressé pour créer la Turquie dont Atatürk rêvait? Qu'avons-nous fait et qu'est-ce que nous faisons afin de progresser? Nous, qui sommes les élèves d'un lycée qui nous fait vivre la culture française et qui est l'un des premiers lycées à évoquer la notion de république et de liberté, nous devons agir de façon à protéger la liberté dans notre pays. Nous devons

message et le principe les plus importants de la révolution française consiste à dire que tous les peuples doivent définir leur propre destin. Ce principe a pris place dans tous les sociétés et s'est vite répandu. Les Turcs qui vivaient toujours indépendants sont influencés par le grand enthousiasme de la Révolution française qui était indispensable pour fonder la République Turque. Nous pouvons voir une relation entre le courant de liberté de notre république et les paroles d'Atatürk qui dit que la souveraineté nationale se compose de la liberté, de l'égalité et de la justice. Ces principes, nous les devons à Atatürk qui disait que sa plus grande œuvre était la République Turque. Atatürk considérait la liberté comme indispensable dans notre république.

Mustafa Kemal nous a ouvert le chemin, et notre devoir est d'avancer, de continuer dans ce chemin et de protéger notre république.

Bonne fête de l'indépendance à tout le monde !

Ece ERCANLI

Enstrüman Çalmak

“... dinlemek yetmiyor, ben müzik yapmak istiyorum.”

Hayatında en çok değer verdiğim şeylerden biridir müzik. En yakın arkadaşlarımdandır, çünkü daima benimledir. Okula giderken, okuldan dönüştü; çalarken, obsev yaparken hatta bu yazıyı yazarken bile benimle. Müzik dinlerken daha mutluyum, hayatın daha da içindedim. Müziğin her türünü de dinliyorum, hepsini bambaşka seviyorum her birini dinlerken bambaşka hisleri yaşıyorum. Fakat dinlemek yetmiyor, ben müzik yapmak istiyorum. Sadece dinlemenin değil, yaratmanın ve yaşamanın da tadını çıkarmak istiyorum. Bu yüzden de, piyano ve gitar çalmaya başladım.

Piyano ve gitar çalmayı daha öğreniyorum: Bu çok güzel çalgı aletinin hangi tuşundan, telinden hangi notanın çıktığını, nasıl bir ezgi oluştuğunu öğreniyorum. Onları tanıyorum. Teknikleri öğreniyorum. Çok zevkli fakat kolay mı? Değil, kesinlikle değil. Çıldırarak gibi oluyorum bazen, nasıl çalamadığıma hayret ediyorum. Parmaklarım sızlıyor, başım ağrıdan çatlayacakmışçasına zonklıyor. Hem fiziksel hem de zihinsel bir mücadeleyi yenmem gerekiyor. Bir yapbozun parçalarını birleştirmeye benziyor aslında, zevkli olmasına rağmen biraz zor. Fakat sonunda amacıma ulaşıyorum ve kısa da olsa uzun da olsa besteyi hakkını vererek çalabiliyorum. Başarabilmenin sevinciyle yeni bir şey öğreniyorum, yine zorlu bir süreç. Sonra yine bir başarı... Her bir başarı bir öncekinden büyük oluyor. Böyle sürüp gidiyor döngü.

Çalışmalarımın sonucunda elde ettiğim başarıdan bahsedeyim. Bir besteyi çalmak, doğru notaları doğru sürede çalmak değildir sadece. Çalmak yaşamaktır, hissetmektir besteyi. Bu da güzel bir yönüdür müziğin, hissetme kısmı sana kalmıştır. Doğru ya da yanlış hissetmenin, duygular ve yorumlama işi sana göredir, senin bakış açındandır. Müzik bir dil, beste ise bir şiirdir. Evet, bestenin de kendi içinde kuralları, matematiği vardır şiir gibi. O kurallar çerçevesindedir, fakat geriye kalan his ve duygulardır. Sözcüklerden anlamı kendine göre çıkardığın gibi, sesteki hisleri de kalbine göre algıyorsun. Yani benim beste çalabilmek derken kastettiğim doğru sesi çıkarmanın yanında hissetmek ve hissettirmektir, çünkü müzik aleti çalmak böyledir.

Hamamböceği

“Düşünmek fazla gelir bazılarımıza, düşünerek dünya turu yapmak yerine, yaşadığımız dünyadan bihaber, kolayı seçip duvarların arasına hapsederiz kendimizi.”

Günün birinde, az ileride ormanın içinde, ormanın güzelliğini fark etmeksizin yaşarmış zavallı hamam böceği. Yeşilin parlaklığından gözleri öyle bir kamaşmış

ki, cennete düştüğünü zahnetmiş bir çukurun dibini boylarken; ve öyle bir inandırmış ki kendini, onu hapseden karanlık duvarlardan habersiz yaşamaya başlamış; çukurdan başka bir şeyi bilmez olmuş mezarı olana kadar, orada debelenmeye devam etmiş; ve zifiri karanlığı aydınlık sanarak, son nefesini vermiş hamam böceği.

Düşünmek fazla gelir bazılarımıza, düşünerek dünya turu yapmak yerine, yaşadığımız dünyadan bihaber, kolayı seçip duvarların arasına hapsederiz kendimizi. Dışarı çıkmaktan korkarız ve ezberlenen düşünceleri benimseriz.

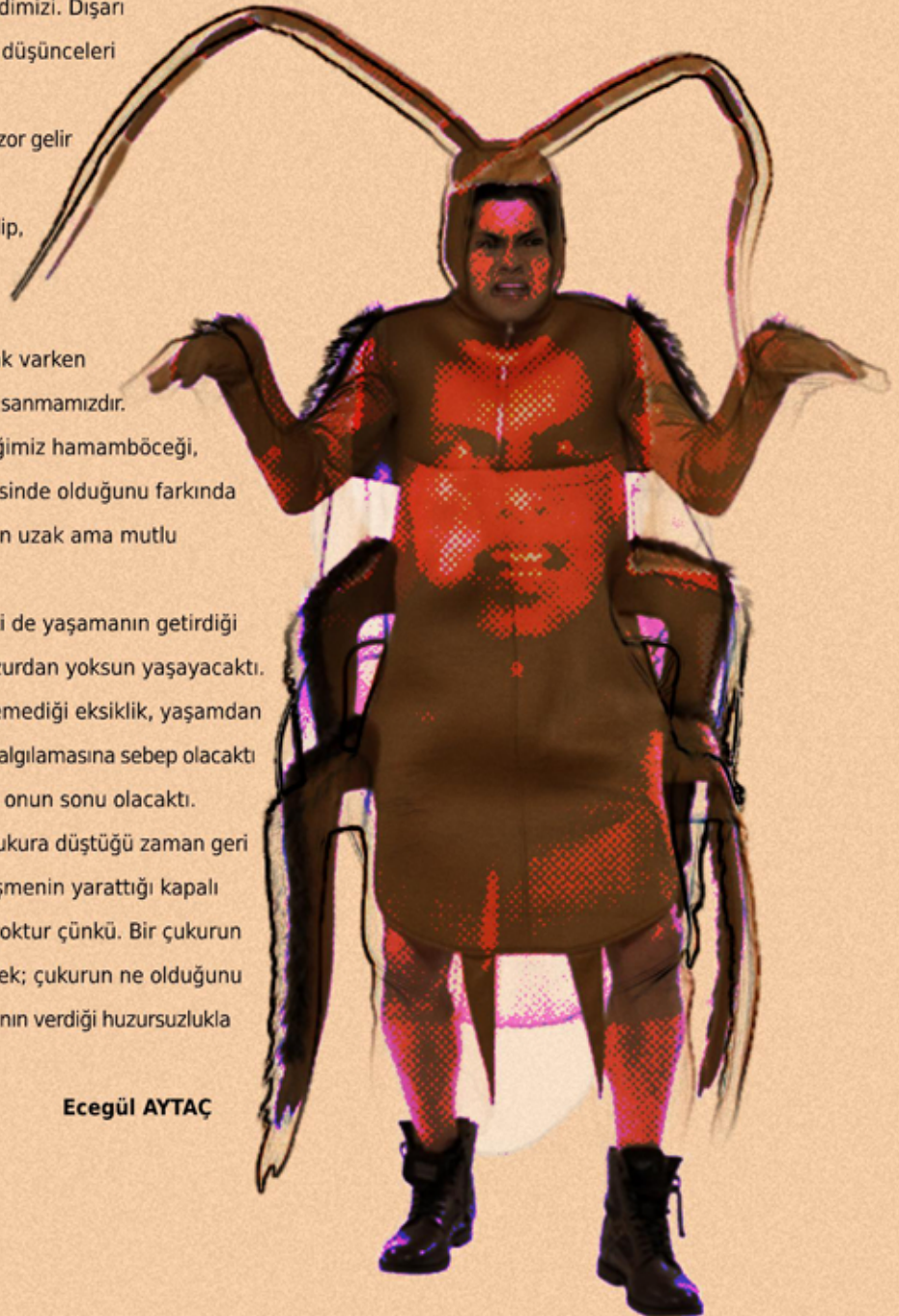
Kendi düşüncelerimizi üretmek çok zor gelir o saatten sonra ve eylemlerimizi belirleyebilme yeteneğimizi kaybedip, takılmış bir pikap gibi aynı müziği çalmaya devam ederiz. İşin daha kötüsü, dinlenecek koskoca bir plak varken bizim bütün melodiyi o bir-iki saniye sanmamızdır.

Ancak, az önce ayağımızla ezdiğimiz hamamböceği, o küçük çukurda, kendi hapishanesinde olduğunu farkında olmasa da dünyanın kargaşasından uzak ama mutlu yaşamaktaydı.

Eğer o çukura düşmeseydi, belki de yaşamının getirdiği bilinç, sorumluluk altında ama huzurdan yoksun yaşayacaktı. O küçük kalbinde ne olduğunu bilemediği eksiklik, yaşamdan alabileceği zevki tatminsizlik olarak algılamasına sebep olacaktı ve belki de bu sefer de farkındalık onun sonu olacaktı.

Asıl soru ise şu, hamamböceği çukura düştüğü zaman geri çıkamaz, düşmediği zaman da düşmenin yarattığı kapalı mutluluğu bilemez, ikisinin arası yoktur çünkü. Bir çukurun içinde bihaber ama mutlu mu ölmek; çukurun ne olduğunu bilemeden, herşeyin bilincinde olmanın verdiği huzursuzlukla mı yaşadığımızı sanmak?

Ecegül AYTAÇ

Yaşadığım Dünya

“...Ama hepimiz insanız, hepimiz bir noktada aynıyız. Hepimiz eşitiz. Üstünlük yok.”

Bölüm 1-

Ben bir insanım. Normal bir insan. Etten yapılmış vücudumun bütün işlevleriyle sağlıklı bir kız çocuğuyum. Evet, henüz bir çocuğum. Her geçen günle birlikte büyümekteyim. Fakat bir gün bu durabilir, ölebilirim. Bu yazıyı yazarken ölebilirim, birkaç saat sonra sokakta dolaşırken ölebilirim, yıllar sonra evde uyurken ölebilirim. Ölümüm birisi tarafından olabilir veya kendiliğinden. Ben kalıcı olmayan bir canlıyım. Bir ruha sahibim ama aynı zamanda benim bir sonum var. Ve bunun ne zaman olacağını bilemem.

Üstünde yaşadığım dünya normal. Ben öyle olduğuna inanmasam da fantastik şeyler içermiyor. Mesela benim yaşadığım dünya Uyumsuz'daki gibi değil, Açlık Oyunları'ndaki gibi hiç değil. Benim yaşadığım dünyada Harry Potter'daki gibi büyü yok, Narnia'daki gibi açılan başka bir dünya da yok. Benim yaşadığım dünya Yüzüklerin Efendisi'ndeki gibi cücelere sahip değil, Percy Jackson'daki gibi yarı-tanrıları barındırmıyor, Yıldız Savaşları'ndaki gibi ışın kılıçları savurtmuyor, Hush Hush'taki gibi düşmüş melekleri gözler önüne sermiyor. Ama benim yaşadığım dünya, bütün bu dünyalardan daha tehlikeli. Sırlarla dolu, cevabını bilmediğimiz bir sürü soru var.

Hükümetler halklardan sürekli bir şeyler saklıyor. Nükleer bombalar, depremler ve seller, küresel ısınma, radyasyon, cinayetler ve daha bir sürü şey. Bunlardan bazıları size yabancı gelebilir. Başka bir zaman diliminde yaşarken bunu okuyor olabilirsiniz. Fakat ben şu anda yaşıyorum. Ve şu an hiç olmadığı kadar tehlikeli. Gelecek, bundan çok daha tehlikeli olabilir. Çünkü geçmişte öyleydi.

Bu tehlikelerden bazılarını biz yarattık. Biz, insanoğlu. Benim türüm. Birbirimizi öldürmek adına savaştık. Anlamı yoktu. Aramızda paylaştığımız dünya topraklarına -bunlara ülke deniliyor- daha fazla sahip olma amaçlıydı. Dediğim gibi, anlamı yoktu. Sadece kan döküldü. Yüzyıllardır bu böyle sürdü. Daha az gelişmiş kaybolurken, yerini daha fazla gelişmişe bıraktı. Her nesille zeka oranı arttı. Ama hala birbirimizin canını yakmak isteyecek kadar salağız.

Tehlike aslında biziz. En büyüğüz ve yeni ufaklarını yaratıyoruz. Şu saniyelerde doğmakta olan bir çocuk, yirmi sene sonra, ben sokakta yürürken beni sırf canı istediği için kafamdan vurabilir. Bir katile dönüşebilir. Ama bu, onun yaşama hakkı olmadığını

göstermiyor. Tersine kesinlikle var. Sadece başkalarının canını alma hakkı yok. O hak Hakk'a ait. Düşünün, evinizin kapısından dışarı bir adım atıyorsunuz ve PAT! Vuruldu. Ünlü bir insandınız ve şu an bir suikaste kurban gittiniz. Ha, bu arada, ünlü? Bu kelime adınızın milyonlarca insan tarafından ezberlendiğini gösteriyor. Bu yüzden size milyonlarca insandan daha üstünlüğünüz gibi davranılıyor. Kısaca biz, insanoğlu olarak, sadece dünya topraklarını değil; kendimizi de içimizde ayırdık. Üstünlük koymak için de elle tutulan bir şeye ihtiyacımız vardı. Buna para dedik. Başka şeylerde var tabii. Ağız burnu daha orantılı olana güzel dedik, bir konuda daha başarılı olana yetenekli dedik, zeki dedik. Dedik de dedik. Daha fazla sahip olan, daha fazla üstündü bize göre. Mutlaka bir 'daha'sı olmalıydı. Bu yargıya göre birbirimize davrandık. Oysa hepimiz birbirimizden farklıyız ama hiçbirimiz diğerinden üstün değil. Hepimiz farklıyız; çünkü farklı yapılarla yaratıldık. İç ve dış fark edilmeksizin. Düşünce yapımızı, hareketlerimizi, hislerimizi belirleyen karakterimiz var ve bir de, buna sadece bir maske oluşturan ve aracılık eden dış görünüşümüz. Ama çoğumuz bir başkasına bakınca ruhumuzun enerjisini sıkıştırıp içeride toplayan bu deri maskeyi görmekle yetiniyor. İçerideki varlık asıl önemli olan değilmiş gibi.

Bölüm 2-

Benim yaşadığım dünyada, hepimiz bir sınavdan geçiyoruz. Buraya gönderildiğimiz anla geri döndüğümüz an arasındaki çizgide yaşanılıyor. Buna hayat, yaşam, ömür gibi isimler verilmiş. Evet, tam şu anda. Oksijeni alıp karbondioksit olarak havaya geri verdiğimiz an yaşıyorum. Ve gelecek bir an sistemim bunu başaramadığında öleceğim. Ölüm, buradaki yaşamın sona ermesine deniliyor. Bazı inançlar için sadece burada değil, genel bir bitiş; bazıları için ise başka bir dünyada devam ediyoruz. Bu inançların geneline din deniliyor ve farklı türleri var. Herkes istediğine inanma özgürlüğüne sahip fakat bunun her yerde uygulandığı söylenemez. Yine de bu içten gelen bir şey, göstermeye gerek yok. Bir başka farklılığımızda dil, konuşup anlaşmamıza(!) yarayan şey. Him, nasıl örnek versem?.. Mesela benim şuan yazdığım satırları, benimle aynı dili konuşmayan birisi anlayamaz. Çünkü onun kullandığı harfler yani alfabe farklı, bunların ağızından çıkış şekli farklı. Bir efsaneye göre eskiden herkes aynı dili konuşuyormuş, sonrasında bir nedenden dolayı Tann kollara ayırmış. Bana uyumlu geliyor, çünkü bende bazen her bireyin aynı dil konuşuyor olmasını istiyorum. Şu an için imkansız görünüyor. Böyle sürüp giden bir sürü farklılığımız var. Ama hepimiz insanız, hepimiz bir noktada aynıyız. Hepimiz eşitiz. Üstünlük yok.

Bana bırakacak olursanız, dediğim gibi, her birimiz bu dünya için birer tehlikeyiz. Kırletiyoruz, tüketiyoruz ve bundan doymuyor, sürekli daha fazlasını istiyoruz. Geliştirmeye çabalıyoruz. Doğanın nimetlerinden yararlanarak ve bazen esinlenerek yeni şeyler üretmeye çalışıyoruz. Buna teknoloji diyoruz. Hayatı kolaylaştırma amaçlı. Her dakika üzerinden çalışıp ileri seviyeye taşımaya uğraşyoruz. Çoğu zaman iyi bir şey yaptığımızı sanıp kötü bir şey yapıyoruz. Doğaya zarar veriyor, hayvanları katli ediyoruz. Yeni ölümlere sebep oluyoruz. Çünkü benciliz. Ayak bastığımız, kokusunu içimize çektığımız yerin kirlenmesi bize önemsiz görünüyor. Bir gün onunda solup gidebileceğine takılmıyoruz. Dediğim gibi tehlikeliyiz. Hem bu dünya -hatta evren- , hem de türümüz için. Farkında olmadan bile. Elektriği bir insan buldu ve yine bir insan elektrik çarpmasından öldü. O ölürken birisi bir erkek çocuğu doğurdu. Bir döngü var. Bir zaman sonra son bulacak bir döngü. O yüzden bir gün hepimiz, bu dünyayla birlikte yok olup gideceğiz. Ama nereye gideceğiz? Orasını bilen yok. Sürpriz. Belki de başka bir galaksideki başka bir gezegene. Burası böyle, üstüne bir sürü şey söylenilebilir ama sürprizlerle dolu. Asla bir şeyi kesin olarak bilemezsiniz.

Benim yaşadığım dünya kötülöklere bürünmüş. Buna rağmen hala az da olsa iyilik var, umut besleniyor. Çünkü kalbi temiz olanlara da sahibiz. Hepimizin aile dediği insanlar var. İsteyip istemediğin sorulmamış, sana kandan bağlı olan insanlar. Bir de sevgi var, aşk. Yazdığım her olumsuz tezi çürütebilecek seviyede, reddedilemez bir teori. Hatta kanıtlanmış bir yargı. Beş duyu organın dışında hissedilmiş. Hissetmek, fazlasıyla yeter. Bunu açıklayamam. Doğru kelimeleri bulmam yıllarımı alabilir. Çünkü henüz tatmadım, henüz karşılığımı bulamadım. Her ne kadar benden bu dünyada başka bir tane olmasa da eksikimi tamamlayıcı bulamadım. Belki de daha doğarken ölmüştür. Verilen değer değişebilir ama güçlü bir sevgi, insanoğlunun en zayıf noktası. Umursadığının göstergesi. Önceliğinin kendisi olmaktan çıktığının belirtisi. Bazen mantık dışı ama büyü orada. Bencilliği ruhuna işlemiş insanoğlunu kırabilecek tek şey. Üstünde yaşadığım toprakların kaderini değiştirebilecek tek şey.

Beslediğimiz sevgi, bizi iyileştirebilecek ve kurtarabilecek yegane şey.

Ve bu yazıyı bitirdiğime göre ben hala canlıyım. Ama sonsuza kadar böyle kalmayacağım.

Sonu olmayan şey bana göre aşk ve evrene yaymayı asla kesmediğimiz enerji. Olgunlaşmayı başarmış ruhumuz.

Kadının Yeri

“Her kadın toplumda kendi istediği yerde olmalıdır!”

Yıllardır tartışılan ve tartışmaları hala süren, zihniyet farklılıklarından dolayı ikinci sınıf vatandaş konumuna düşen, eğitim sınırlamalarından tutun evliliğe hatta şiddete kadar giden konudur kadınlar. Ve maalesef ki dünyanın birçok yerinde, özellikle ülkemizde bu tartışmalar alevlenmekte...

Türk kültüründe evin işlerini sırtlayan kadınlar şiddete maruz kalmaktayken dünya üzerinde binlerce kadın ikinci sınıf vatandaş konumunda olmaktan şikayetçi. Özellikle şiddet vakalarının sadece kadınların eğitimsizliği nedeniyle olduğunu düşünenlere eğitimsizliğin bir sebep olduğunu ama esas problemin zihniyette olduğunu söylemek isterim. “Şiddet çözüm değildir!” sloganlarının televizyon kanallarında sürekli olarak yayımlandığı bir dönemde eğitilmiş erkeklerin bile eğitilmiş eşlerine şiddet uyguladığı su götürmez bir gerçektir. Ve bu şartlar altında ailenin onayının

sağlanması durumunda 16 yaşında evlenebilmenin yasal bir hale geçmiş olması bana göre doğru değildir. Olgunluk dönemine erişmemiş bireylerin evlilik yükünün altında ezilmesi kadına şiddeti mi azaltacak yoksa gençliğin eğitime önem vermesini mi sağlayacak tartışılır. Umarım bu konu daha sağlıklı bir çözüme bağlanır.

Uzun yıllardır süregelen toplumun kadına bakışındaki yargılar ne zaman düzeler bilemiyorum. Trafikteki “Kesin bu arabayı bayan kullanıyor, sürüşünden belli.” iğnelemeleri, “Siz siyasetten ne anlarsınız hanımlar!” söylemleri erkeklerin kadınları taşlamasına örnekken kadınlar da birbirlerini taşlamıyor değil. Karşılıklı saygı yok çünkü, bir kadının başka bir kadının gözünde bile değeri yok 21.yüzyılda! Çelişkili haller içerisindeyiz işte !

Ölümünden başka her şeye çözüm bulunabilen şu dünyada bir kadın yargısı var ki gidiyor. Ama birlik olup bu yanlış yargıları düzeltebiliriz. Lütfen siz de sorumlu bir birey olarak kadınların ezildiği yerde sesinizi çıkartın. Çocuk evliliklerine seyirci olmayın, şiddet gördüğünüz yerde ALO 183'e başvurun, cahil kadınların ezilmesine dur deyin. Unutmayın ki toplumda kadının yeri erkeğin yanı sıra değildir. Her kadın toplumda kendi istediği yerde olmalıdır!

H. Nursu SOFUGIL

Değişimde Liderliğin Gücü

“ Dünyada üç çeşit insan vardır: değişimi meydana getirenler, değişimin oluşmasına imkan sağlayanlar ve olanları hayretle izleyenler. ”

Cesaret ve umut varsa herkesin lider olabileceğine tüm benliğimle inandığım için her zaman lider olma isteği duydum. Olumlu yönde dünyayı değiştirmenin hayali , bu inancın itici gücü oldu . Bazı insanların doğal liderlik yetenekleri ile doğmuş olduklarına inansam da liderlik becerilerinin pratikle geliştirilebileceğini savundum. Ben kendime güveniyordum çünkü güçlü olduğum alanların ve becerilerimin farkında olduğum kadar , eksikliklerimden de haberdarım. Etkin bir lider olmak için güçlü olduğum alanlarda kendimi daha da geliştirmeli fakat özellikle zayıf hissettiğim yönlerimi ihmal etmemeliyim. Bence, liderler liderlik sürecini benzersiz ve etkili kılacak birçok farklı özellik ve yeteneklere sahip olmalıdırlar. Liderlerin açık fikirli olması önemlidir; başkalarını dinlemesi ve saygılı bir şekilde görüşlerini paylaşmaları gereklidir. Benim fikrime göre herkes birbirinden öğrenebilir; özellikle de farklı ülke ve kültürdeki insanlar birbirlerini anlamaya çalışırlarsa, birbirlerine birçok şey katabileceklerini görecektir. Günümüzde insanlar güçlü, ahlaklı liderler arıyorlar. Fakat dünyada gördüğümüz gibi, güç hem olumlu hem de olumsuz biçimde kullanılabilir. Liderler olarak, biz topluma zarar verecek değişimler yapmak yerine güven oluşturacak, refahı arttıracak, bireyleri mutlu kılacak değişiklikler yapmak için gücümüzü kullanmalıyız. Etik değerlere saygılı , önceliği insan olan liderler, günümüzde bile zor rastlanan bir yönetici şeklidir. Bu değerlerin yanında liderin etkin ve donanımlı bir kadro ile çalışması da başarısında çok önemli bir faktör olacaktır.

Özellikle "Martin Luther King, Jr.'ın Ahlaki Liderliği" adlı makaleyi okuduktan sonra, King'in önderliğine hayran olmaktan kendimi alamadım. Onun ahlaki değerlerinin ailesi, dini ve yaşam deneyimleri yoluyla nasıl geliştiğini görmek oldukça ilginçti. Benim görüşüme göre, bunlar hayattaki en önemli değerlerdir. Bu değerler benim kişilik, tutum ve liderliğimi şekillendirir. Ben ayrıca onun takipçileri ile olan ilişkisiyle de ilgilendim. Liderlerin takipçilerine bağlı olmasını en önemli şeylerden biri olduğuna inanıyorum. İyi bir iletişim iyi bir liderlik için gereklidir; liderler dürüst ve örnek olmak zorundadır. Bu özellikleriyle takipçilerini daha fazla çalışmaya ve tuttukları yolu takip etmeye teşvik edebilir. İyi ilişkilere sahip olmak için, liderler değerlerini ve inançlarını kaybetmemelidir. Ancak bu yolla Martin Luther King, Jr. gibi ideal bir toplum yaratma yolunda ilerleyebiliriz. Bizler, lider olmayı hedefleyenler , dünyayı değiştirme şansına sahibiz. Bunu sadece beraber çalışırsak yapabiliriz. Fark yaratmak için hepimiz umutlu olmalıyız. Sadece hedefe odaklanmak yerine hedefe varacak süreç hakkında da düşünmeli , sık sık yeniden değerlendirme yapmalı ve olaylara analitik bakabilmeliyiz.. Liderliğin amacı sadece bir hedefe ulaşmak değil, aynı zamanda kendilerini ve takipçilerini günün koşullarıyla uyum içinde , geleceği ve değişimi korku ile değil özlemle bekleyen insanlara dönüştürmektir. (Komives & Wendy Wagner, 2009)

Kaybettiklerimiz

“ Peki ya bağlandığımız insanlar gidince, yaşanan anılara ne oluyordu? Söylenen sözler? Birlikte kurulan hayaller? Onlarda bir insanın bitişiyle kayboluyor muydu? ”

Yazı: "The Lovely Bones" filminden.

Bu hayatta herkes gitmek zorunda mıydı? Bir ömürcük yanımızda kalmayı deneyemezler miydi? Çok fazla bir şey istemiyorduk ki. Hem bizde onlarla olacaktık. Bizi istemiyorlar demek mi oluyordu bu?

Ya sen, senden hiç gittiler mi? Sen gittin mi?

İstenmediğin bir yerde kalmak için çabaladın mı? Veya kalmak için her şeyini verecek iken gitmek zorunda mı kaldın?

Her birimiz, birilerinin hayatlarından gidiyorduk ve geri gelmiyorduk. Ölürken bile bu böyle değil miydi?

Birini kaybetmek ne kadar acıtabilirdi? Onsuz bir yaşam sürmeye devam etmek.

Kaybettiğin onca insan... Her seferinde de daha fazlasıyla acıtmıyor muydu? Oysa sen giderek azalacağını hissediyordun.

Ama azalmıyordun, sadece alışıyordun.

Daha bir sürü insan kaybedecektik. Şuana kadar kaybettiklerimiz belki de hiçbir şeydi sayı olarak. Daha kaç insanın boşluğunu hissedecektik acaba yüreğimizde? Daha kaç insan gelip gidecekti acaba? Koca bir ömür vardı çünkü önümüzde, bizi bekleyen.

Yaşadıklarımızdan ders çıkarmıyor, insanlara bağlanmaya devam ediyorduk. Doğamızda vardı bu. İnsanoğlu birbirine ihtiyaç duyardı. Ama karşısındakiyle geçirdiği her bir saniyenin onsuz kaldığında ne kadar canını yakacağından habersizdi. Asla öğrenmiyordu.

Peki ya bağlandığımız insanlar gidince, yaşanan anılara ne oluyordu? Söylenen sözler? Birlikte kurulan hayaller? Onlarda bir insanın bitişiyle kayboluyor muydu? Acaba bir toz bulutu olup uzayda yolculuğa mı çıkıyorlardı?

Aslında her şey geride kalanlarla kalıyordu. Acıyı onlar yaşıyordu. Gidenin hayatında bıraktığı her izin acısıyla devam ediyorlardı. Onlardan silinmiyordu.

Hissedilen duygular, anılar ve düşünceler... Hatta kokular ve dokunulan tenler. Bunlar silinemezdi. Hep bir köşede kalırdı. Bıraktıkları etkinin bir tedavisi yoktu ki. Sadece üstünü örtebilirdin. Kendine unutturabilirdin.

Bu dünya her geçen gün bir insanı daha kaybediyordu. Bazıları belki ölümle değişti ama sevgi olarak. Bir ruhun daha canı acıyor, acizleşiyordu. Nefes aldığı her saniyeyle güçsüzleşiyordu.

İnsanların gidişi böyleydi işte. Bazısı ani ve kısa, bazısı ise uzun ve zamanla. Ama mutlaka giderlerdi. Bazen istemeden de gidilirdi elbet. Hayatın çıkardığı engeller, yaptığımız fedakarlıklar da olabilirdi.

Gitmeye kararlı bir insanı ancak ölüm ayırabilirdi. Dediğim gibi, bu da bir gidiş değil miydi zaten?

Toprağın bizden ayırdıkları... Belki hala yanımızdalarmış, bizimlelemiş gibi hissederdik. Kendimize öyle hissettirmeye çalışırdık. Onlarla konuşur, bizi duyduklarına inanırdık. Bu bizi rahatlatırdı çünkü az da olsa. Zihnimizde bıraktıklarıyla unutmamaya çalışırdık. Belki de yıkılırdık. Geride bizimle kalanlara, kendimize dahi küserdik. Kaybettiğimiz yerlerini zehirle doldururduk.

En nihayetinde kaçtığımız hayatlardan, bu dünyadan, bir gün biz de gitmeyecek miydik? Sadece dönüşü olmayacaktı. Hiçbir zaman olmazdı.

Sadece yeni ve bambaşka bir hayata kucak açardık.

Akarca ve SJ Kardeşliği

“Dayanışma ve yardımlaşmanın temeli: Kardeşlik!”

Sabah uyandığımda o kadar heyecanlıydım ki okula gitmek için! Çünkü bugün Akarca Ortaokulu'ndan arkadaşlarımız gelecekti. Onlarla bir an evvel tanışabilmek istiyordum...

Nihayet gelmişlerdi işte! Sosyal yardım kulübünden, seçilmiş arkadaşlarımızla birlikte hemen karşılamaya gittik onları... Kalabalık bir grup halinde gelmiş olduklarını görmek beni daha da heyecanlandırmıştı. Hepsiyle tanışmak, hepsi ile sohbet etmek istiyordum. Hocamız, bir kişinin en fazla üç misafir ile ilgilenebileceğini, yalnızca iki öğrencinin dört konuğu ağırlayabileceğini söylemişti. Ben hemen daha fazla arkadaşla ilgilenmek için gönüllü oldum...

Tüm misafir öğrencileri önce fuayeye götürdük... Arkadaşlarımızın bir bölümü onlar için küçük bir gösteri hazırlamıştı. Birazdan başlayacak olan gösteriyi beklediğimiz sırada biz de sorumluluğunu alacağımız öğrencilerin paylaşımına girişmiştik... Benim dikkatimi, birlikte oturan 4 kız öğrenci çekmişti. Biraz çekingen durdukları için üzölmüş, kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlamak istemiştim.

Hepsi çok tatlıydı, bir o kadar da meraklı... İlk önce ben kendimi tanıttım onlara, sonra da ben onları tanımak istedim... Yaptığımız samimi sohbet sayesinde kısa süre içinde kızlarla kaynaşmıştık...

Gösteri saati yaklaştığında hep birlikte konferans salonuna geçtik. Hazırlanmış olan, bir bale gösterisiydi... Ardından da keyifli bir repertuvardan oluşan mini bir konser vermişti bir grup arkadaşımız misafirlerimize... Bale gösterisi de konser de harikaydı! Akarca ortaokulundan gelen tüm kardeşlerimiz çok eğlenmiş ve çoğu, gösteriyi kameraya çekmişti...

Gösteri bittiğinde yemek saati de gelmişti. Yemek açısından özellikle şanslı bir gündü! Bugün okulumuzda yöresel mutfaklardan Karadeniz yöresi yemekleri tanıtımı yapılıyordu. Karadeniz mutfağından seçme yemeklerin sunulduğu ikramdan herkes çok etkilenmişti.

Yemeğin ardından onları okulumuzdaki resim atölyesi, DBM(Doğa Bilimler Merkezi), laboratuvarlar ve kütüphaneyi kapsayan bir tura çıkardık. Önce resim yapmak için resim atölyesine gittik. Resim öğretmenimiz Ali Bey bizleri sürpriz bir aktivite ile karşılamıştı. Herkese çeşitli malzemeler dağıtmış ve onlardan herhangi bir dergiden seçtikleri bir resim parçasını hayal güçlerini kullanarak tamamlarını istemişti. Hocamızın ufak yardımlarıyla herkes harikalar yarattı.

Ardından fen laboratuvarına giderek bir hayvan gözünü katmanlarına ayırarak inceledik. Bu çalışma özellikle ileride doktor olmayı hayal eden kardeşlerimizi çok etkilemişti. Herkes bu ilginç deneyimlerin keyfini çıkarıyor, çok mutlu görünüyordu... Onların mutluluğu bizi de sevindiriyordu elbette!

Bu birliktelik için planlanan zaman sona erdiğinde veda vakti gelmişti! Misafir kardeşlerimizle okul dışında da görüşmek için söz verdik birbirimize... Sonra da onları karşıladığımız gibi, okul kapısına kadar uğurladık. Böylece hem kardeşlerimizle hoşça vakit geçirmiş olmanın keyfi içinde bir gün yaşamış hem de sorumluluğumdaki beş kız öğrencinin manevi abaları olmuşum! Bugünden sonra sorumluluğum daha da büyüdü!..

Melis SEVERCAN

Yeni Yılda *Yeni Ben* Olma Gereği

“Çalınan hayaller, kayıp kalpler, taklitçi ruhlar bana değişmemi söylüyorlar.”

Yeni yıl, yeni bir başlangıç, tertemiz bir sayfa ve eskilerin kırıntılarıyla kirlenmiş ben... Zamanın eskiyen şakalarını, yosun tutmuş acılarını, kırışmış mutluluklarında yaşıyorum. Yaşamdan ve tüm gerçeklikten uzak, kendi gerçekliğimi yaratıyorum. Oysa bir bataklıkta debelendiğimi yeni anlıyorum.

Çalınan hayaller, kayıp kalpler, taklitçi ruhlar bana değişmemi söylüyorlar. Bırak kendini diyorlar, battığını göre göre debelenmek niye? Uyan diyorlar, artık uyan. Bırak şu hayalden gerçekleri burda onlara yer yok.

Yeni bir yılın beyaz kanatlarını hissediyorum, içimi ısıtan çocuksu gülüşü, bana güven veren ipeksi sesiyle korkma diyor... Korkma. Hepsi bir oyunun parçası, korkma. Bu karanlık günler, acıklı hikayeler ve eskiyen gülüşleri bırak, bırak ki yenileri seni kucaklasın. Yapman gereken tek şey; kendini serbest bırak. Seni kollarının arasına alsın ve hisset onu, değişimi. Yeninin içindeki eski olma diye.

İşte yeni yılda yeni ben olma gereği...

Deniz AYDOĞAN

Sonra Pişman Olmak Neden?

“Farkında bile değiliz geri dönüşü olmayan bir yola girdiğimiziz, bize basit gelen sözler karşımızdakini aslında eylemlerimizden daha çok incitebiliyor, telafisi mümkün olmayan yaralar açıyor.”

Bu hayatta herkes gitmek zorunda mıydı? Bir ömürçük yanımızda kalmayı deneyemezler miydi? Çok fazla bir şey istemiyorduk Gözlerimizi kapatalım ve hayal edelim, kötülüğün, hırsın , sahtekarlığın olmadığı saf temiz bir dünya... Ne kadar da uzağız bu hayale, ne kadar da kaybolmuşuz kendi mücadelemizde.

Büyüklerimiz, anne babamız her zaman söylüyorlar, ailenin, dostlukların önemini; ancak biz dinlemiyoruz onları, çoğu zaman bu nutuklardan kaçmak daha kolay geliyor , çünkü hep bir koşuşturmaya içindeyiz ve bu gereksiz bilgilere ihtiyacımız yok, içimizden zaten herkes bilir bunları diyoruz. Öyle olmadığını ise başımıza gelince anlıyoruz. Sanırım insan doğasında bu böyle, biz insanlar yaşayarak öğreniyoruz.

En büyük sorunumuzsa fazla düşünmemek bence, hatta hiç düşünmemek. Sonuçlarını düşünmeden hareket ediyoruz, bir anlık öfke belki, gerçek duygularımızı yansıtmayan bir nefrete kaptırıyoruz kendimizi, yıkıyoruz döküyoruz. Farkında bile değiliz geri dönüşü olmayan bir yola girdiğimiziz, bize basit gelen sözler karşımızdakini aslında eylemlerimizden daha çok incitebiliyor, telafisi mümkün olmayan yaralar açıyor. Gözlerimiz görmüyor karşımızda bize çok değer veren, bizi seven biri olduğunu, kapıyı çarpıp çıkıyoruz bazen ve sonra pişmanlık hissi, artık çok geç olduğunu sonradan anlıyoruz.

Yolda kime sorsak seviyorlar birini ya da bir şeyleri, sonuçta sevmek insana özgü bir duygu ; ancak biz alışmışız sevgimizin arkasına saklanmaya, dile kolay geliyor heralde sevmek ya da sevmekten vazgeçmek. Seviyoruz insanları çok güzel ama biz kıymet bilmiyoruz ve acıdır ki kaybedince anlıyoruz değerini elimizdekilerin.

Bir insanı mutlu etmek çok kolay, bununla beraber üzmemek,

kırmak daha da kolay. Bir hareketimizle mutsuz edebiliyoruz karşımızdakini, zaten dünya bu kadar acımasızken kalp kırmak neden? Birlikte gülebilecekken, ağlatmayı seçmek mantıklı mı yani? Bir insanı üzebilecek olmak bizi güçlü kılmıyor, sadece acı yapıyor. Kaybetme korkusunu yenmek için önemsemiyormuş gibi davranıyoruz; aslında incinmek ya da bağlanmak ve bunu belli etmek kötü bir şey değil ki, bizim de insan olduğumuzun, duygularımız olduğunun göstergesi; ancak bizlere bunu gizlemek bazen hayata karşı dik durmak gibi geliyor. Kendimizi üstün gösterme çabamız için sonuçlarına değmeyecek tavırlar sergilememize sebep oluyor çoğu zaman.

Davranışlarımızı, duygularımızı kontrol etmeli ve mümkün olduğunca karşımızdakiyle empati içinde ve mantık çerçevesinde hareket etmeliyiz. Söylemesi yapmasından çok kolay daha olabilir ancak bazen de bunu yapmayı öğrenmenin bedeli çok ağır olabiliyor, sonuçta dünya doğum ve ölüm döngüsü içersinde ilerliyor. Kaybettikten sonra kıymetini anlıyoruz ama o zaman da elimizden bir şey gelmiyor. O yüzden her zaman düşünmeliyiz, yaptıklarımızın ve yapacaklarımızın sonuçları sebeplerinden daha ağır olmamalı çünkü önemli olan kaybettikten sonra değer bilmek değil elindeyken sahip çıkmaktır.

O yüzden bence hayatta en çok önem vermemiz gerekenlerin başında, dostluk ve sevgi gibi güzel şeylere sahipken ve dünya böylesine acımasız bir yerken, zor da olsa bulduğumuz bu güzelliklere dört elle sarılmak ve bu güzellikleri bırakmamak olmalı. “Hayatta yapmadan önce iki kere düşünmemiz gereken üç önemli şey var sonuçta; kırmadan bir önce bir kalbi, çarpmadan önce bir kapıyı ve bitirmeden önce bir sözü...”

Naz TİZER

Günlük

“ 3 Kasım Pazartesi 2014 ”

Kasım ayının ilk pazartesi. Hava soğuk, yağmurlu, gökyüzü ağlmaktan gözlerinin altı kapkara, mosmor olmuş bulutlarla dolu. Bu hava içimi eski anılarda kalmış olan garip bir çocukluk heyecanıyla dolduruyor, adını koyamadığım. Siyah postallarım sarı, plastik çizmelere dönüşüyor gözümde ve asker desenli yeşil montum kırmızıya, çocuk oluyorum tekrar, mutlu oluyorum. Sonsuz bir andan sonra her şey normale dönüyor. Gözümdeki hayalgücü perdesi beni terk ediyor. Sallana sallana yürümeye devam ediyorum. Tam o sırada kafamı yere eğiyorum ve her şey

duruyor. Anladım artık hayatı, benden götürdüklerinin çetelesini tutacak değilim, o kadar defterim yok zaten. Ama bu gerçekten ağır gelmişti. Gözlerimin yeşili solmuş, parlaklığını yitirmiş ve gözaltlarım şişmişti. Kolayca hasta biriyle karıştırılabiliyordim zaten tüm vücuduma yayılan bu şey hastalıktan başka bir şey olamazdı.

Umursamamış gibi yapıyorum. Bir acı dolu lanete tutulmuşum adı zeka olan, her şeyimi kaybederek bu hale gelmişim. Elimde kalanlar birkaç vapur jetonu ve gazoz kapakları. Yoluma devam ederken günümü geçiriyorum ne eksikliği ne de fazlası var. Diğerleri gibi aynı. Yine tüm gün bu tanırsız evrende kurumuş yaprak gibi süzuldüm, hırpalandım. Sanırım kaybettiklerim içinde en çok aklımı ve dostlarımı kaybettim. Dostlarımın birkaçını bana fazla zarar verdikleri için terk etmek zorunda kaldım ve diğerleri de beni bıraktı peşlerinden gidemedim. Ve eski dostuma gelirse hala ilk günkü gibi aklımda ve düşlerimde. Tasasız olduğum tek zamanlar onunla yaptığımız uzun yürüyüşler yağmurlu günlerde ve hep benim konuştuğum uzun sohbetlerimiz.

Eve varır varmaz üzeri dolu yatağımın üstüne kendimi atıp gözümü kapatıyorum. İyi bir güne uyanmayacağımı biliyorum ama güzel bir düşünüm belki.

Ah dostum keşke hayatta olsaydın.

Sevgili köpeğim Buddy'nin anısına...

Duygu ÜNAL

Sporun Eksikliği

“Eğer sadece içgüdülerimizle yaşıyor olsaydık sadece yemek yemeyi hayatta kalmayı düşünüyor ve türümüzün devamını getirmek için çabalıyorduk ancak insanlık bu kadar basit değil; sanat var, kültür var, spor var.”

İleri bir toplumda halk mutludur, suç oranı düşüktür, insanlar güven içindedir ve gelecek kaygısı olmadan yaşarlar. Bu toplumlarda insanlar medenidir ve vahşi içgüdülerinden uzaktır ve bence bu “vahşi içgüdülerden uzak olma” meselesi çok önemli hatta gelişmenin temelidir. Eğer sadece içgüdülerimizle yaşıyor olsaydık sadece yemek yemeyi hayatta kalmayı düşünüyor ve türümüzün devamını getirmek için çabalıyorduk ancak insanlık bu kadar basit değil; sanat var, kültür var, spor var.

Hayatta kalma mücadelesi veren bir varlık enerjisini yaşama tutunacak şekilde ayarlar ve sadece bunun için yaşar, gerisi zaten önemli değildir; ancak spor, bilince sahip olan ve içgüdüleriyle yönetilmeyen insanlar için bu duruma bambaşka bir boyut getirir ve insanı enerjisini sadece hayatta kalmaktan yemek bulmaktan ve çiftleşmekten öte bir sebep için harcamaya yöneltir. Bu sebep insandan insana değişir; belki kilo vermek için, belki sağlıklı bir vücuda sahip olmak vb... İşte bu yolla ilerleme ve vahşilikten uzaklaşma kaydedilebilir.

Şimdi gelişmiş bir topluma bakalım ; böyle bir toplumda bunlar çoktan fark edilmiş ve insanın fizyoloji sınırlarınca koşu rekorları kırılıyor (olabilecek en hızlı 100m koşusu fizyolojik olarak 9.51 saniyede tamamlanabilir ve dünya rekoru şu an 9.58 sındır.)*. Mesela bakın Amerika'ya dünyada atletizmde neredeyse her dalda en kaliteli sporcular oradan gelir .(bakınız:koşunun her dalında sporcular, yüzücüler...) Çünkü onlar bilinçlidir, çünkü onlar gerekli değeri verip her üniversiteye atletizm pisti, antreman sahası yaptırmaktadır.

Bilinçli ve gelişmiş toplumlara bir örnek de Alman toplumu verilebilir, Almanya denildiğinde aklımıza ilk gelen sıfatlar nelerdir? Tabii ki “sağlam” ve “disiplinli”. Sağlam sıfatı bu toplumun ileri sanayisinde ürettiği ürünlere getirilir aslında ve bir ürün için “Alman malı” dendiğinde her zaman “Alman malıysa kesin sağlamdır.” deriz. Disiplinli sıfatıysa Alman toplumunu genel olarak

nitelemek için kullanılır. Alman ürünlerinin bu kadar sağlam olması zaten Alman disiplinine bağlıdır, peki Alman disiplini nereden gelir? Ben diyorum ki bu halkın bir toplum bilincine sahip olması ve gelişmek için çaba sarfetmesiyle zaman içinde oluşmuş bir önyargıdır. Ancak bu disiplin sadece sanayideki ve teknolojideki gelişmelerle tek başına oluşmamıştır .Bu dallarda ilerlerken Alman disiplininin spora da yansıdığını görürüz, 1980'lerden beri en başarılı halterciler Almanya'dan çıkar, Alman futbolu ise dünyada apayrı bir yere sahiptir, bütün bunlar Alman toplumunun gelişmesinin zincirleme etkisi olarak gösterilebilir.

Şimdi de kendi ülkemizdeki gelişmişlik düzeyimize bakalım: 2014 yılının sonunda hala "gelişmekte olan bir ülke" olarak tanımlanan Türkiye'mizde kendi sanayimiz çok az var, tarım alanları için kullanılan iş gücü hala gereğinden çok fazla ve spora verilen değer de bu zincirleme etkiyle yetersiz ve "gelişmekte veya gelişmemiş" denilebilir. Bilim ve kültür alanlarında ise gerilemekteyiz. Yetişen insanlar ise beyin göçü ile yurtdışına gitmeyi tercih ediyorlar(bakınız:Mehmet Öz). Çünkü bizim ülkemizde böyle insanlara yurtdışından gelen destek buradan gelen destekten daha fazla.

Spor açısından ise kendi ülkemize baktığımızda, sporda ne kadar geri olduğumuz neredeyse her türlü spor alanında belli. Atletizmde başarılı sayılabilecek bütün sporcularımızda doping çıktı hatta bir çoğu cezalı. Ayrıca genel olarak baktığımızda koşu derecelerine, atlamalarda atılan mesafelere bakarsak çok gerideyiz. Olimpiyatlara dalların çoğunda katılmıyoruz bile.

Atletizmi bırakalım şimdi de futbola, ülkemizde en çok rağbet gören spora, bakalım; milli takım bazında aldığımız en büyük derece 2002 FIFA dünya kupasında aldığımız üçüncülüktür, Türk futbol millî takımı FIFA dünya kupasına iki kere, Avrupa şampiyonasına üç kere katılmıştır**. Sporun bu duruma gelmesindeki en büyük sebep tabii ki yeterli önemin verilmemesidir. Spora önemin verilmemesinin sebebi de yazının başında anlattığım durumdan haberimizin olmaması, bu konuda gözlerimizi açmakta geç kalmış olmamıza rağmen hala açamamış olmamızdır.

Bu gözümüzü açamamış olma durumumuz çoğu alanda böyle: Sporda devlet yardımı yetersiz, bilim adamları teker teker kaçıyor, kültürel açıdan hala nüdzimi kaldıramamış bile değiliz.

Bir atlet olarak kendi adıma konuşuyorum, benim şartlarıma göre antrenman yapabileceğim en uygun yer Zeynepkamil'deki Burhan Felek Atletizm Pisti'ydi ve biz sporculara herhangi bir pist ya da antrenman sahası alternatifi verilmeden yıkıldı, yenisi yapılıyor ve bir yıl içinde teslim edilecek deniyor, ben bir yıl içinde orasının antrenman yapmaya uygun bir yer olacağına inanmıyorum çünkü hala inşaatta büyük bir ilerleme yok sanki her gün bir çivi çakıyorlar, devlet eliyle yardım fazlasıyla yetersiz.

Spora, kültüre, bilime, eğitime verilen değer, toplumsal açıdan üretim halka yettikten sonra arta kalan olması gerekirken ülke ekonomisinin "gelişmesinden" bu değerlere verilen payın yeterli olmaması ilerlemenin önündeki en büyük engeldir. Gözümüzü en yakın zamanda açmamız dileklerimizle...

Kaynakça:

*: <http://sampiy10.gazetevatan.com/sadece-7-salise-kaldi--254531-futbol-sampiy10-haber/>

** : http://tr.wikipedia.org/wiki/Türkiye_Millî_Futbol_Takımı

Sınırın Güneyinde, Güneşin Batısında

“Modern Japon edebiyatının dünya çapında tanınan en önemli isimlerinden biri olan ve kitapları elliden fazla dile çevrilmiş Haruki Murakami'nin “Sınırın Güneyinde, Güneşin Batısında” adlı eseri otobiyografik izler taşımaktadır. Ayrıca yine Murakami'nin “İmkânsızın Şarkısı” adlı romanıyla da büyük benzerlikler göstermektedir. Kitabın orijinal adı (South of the Border, West of the Sun) Nat King Cole'un “South of the Border” adlı şarkısından esinlenerek konulmuştur. Bu özellik Murakami'nin diğer kitap isimleri için de geçerlidir. Örneğin; “İmkânsızın Şarkısı” başlıklı kitabının orijinal adı The Beatles grubunun “Norwegian Wood” şarkısından esinlenerek konulmuştur. İki şarkı da romanlarda önemli unsurlardır.”

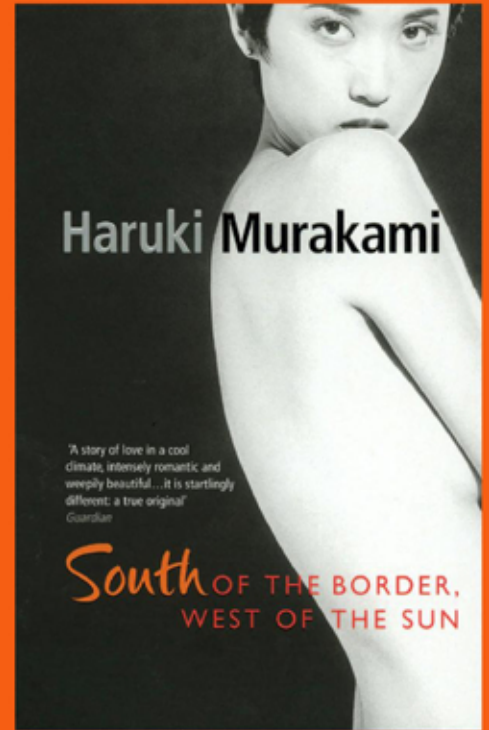
Modern Japon edebiyatının dünya çapında tanınan en önemli isimlerinden biri olan ve kitapları elliden fazla dile çevrilmiş Haruki Murakami'nin “Sınırın Güneyinde, Güneşin Batısında” adlı eseri otobiyografik izler taşımaktadır. Ayrıca yine Murakami'nin “İmkânsızın Şarkısı” adlı romanıyla da büyük benzerlikler göstermektedir.

Kitabın orijinal adı (South of the Border, West of the Sun) Nat King Cole'un “South of the Border” adlı şarkısından esinlenerek konulmuştur. Bu özellik Murakami'nin diğer kitap isimleri için de geçerlidir. Örneğin; “İmkânsızın Şarkısı” başlıklı kitabının orijinal adı The Beatles grubunun “Norwegian Wood” şarkısından esinlenerek konulmuştur. İki şarkı da romanlarda önemli unsurlardır.

Kitap, Hajime isimli bir adamın kendi hayatını anlatmasından oluşur. Hajime on iki yaşındayken başlayan kitap otuz yedi yaşına gelene kadar devam eder. Kitabın başlangıcında Hajime ailesi ile birlikte yaşadığı kasaba hayatını anlatır. Japon geleneklerinin şehre göre daha çok hissedildiği kasabada Hajime ve arkadaşı Shimamoto dönemin aksine tek çocuklardır. İkinci Dünya Savaşı sonrası yüksek doğum politikalarının izlendiği bir dönemde tek çocuklu ailelere pek rastlanmaması bu iki çocuğun kendilerini dışlanmış hissetmelerine yol açmış ve bu ortak özellik arkadaşlıklarının temelini oluşturmuştur. Yazar tek çocuk olmak üzerinde oldukça uzun bir süre durur. Bunun sebebi Murakami'nin de aynı dönemde doğmuş bir tek çocuk olması olabilir.

Kitabın başında Hajime ve en iyi arkadaşı Shimamoto'nun ilişkisi anlatılır. Çocukken tanışan ve çok iyi anlaşılan iki arkadaş birlikte “South of the Border” şarkısını dinlerler. İkisi de okuldaki diğer yaşlılarıyla iyi anlaşamazlar. Bu yüzden Hajime, Shimamoto taşınınca çok büyük bir üzüntü duyar. Shimamoto ile nasıl iletişim kuracağını bilemez ve zamanla aralarındaki ilişki de biter. Hajime depresyona girer.

Üniversite yılları boyunca bir arayış içinde olan Hajime okulda aradığını bulamaz. Dersler ilgisini çekmez. Birkaç tane sevgilisi olur ancak hiçbirisiyle mutlu olamaz. Üniversite yılları 68'li yıllara denk gelen Hajime gösterilere katılır ancak aslında konuyla pek de ilgili değildir. Yıllar sonra bunu kendine itiraf eder. Yine bu açıdan da kahraman, öğrencilik yılları 68 olaylarına denk gelen Murakami ile benzerlik gösterir.

Üniversiteden sonra Yukiko adında sessiz, sakın ve sevgi dolu bir kızla tanışan Hajime kendisine âşık olur. Evlenirler, çocukları olur. Hajime, kayınpederinden aldığı borçla bir caz bar açar. Banyı gurur duyar ve mutlu bir hayatı olur. Bu durum da Murakami'nin hayatı ile birebir örtüşür çünkü kendisinin de bir caz barı vardır ve caz müziğine hayranlık duyar. Ancak gerçek hayatta Murakami bari karısıyla birlikte işletirken kitapta Hajime bari tek başına işletir.

Her şey çok güzel giderken bir gün bara Shimamoto gelir ve bütün dengeler bozulur. Geçmişten sayfalar açılır. Yarım kalmış olan bir ilişki tekrardan kurulmaya başlanır. Shimamoto gizemli ve içe döküktür. Kendisi ile ilgili pek bilgi vermez ancak ikili birbirlerini gördükleri için mutludur. Zamanla ilişkileri değişir, derinleşir. Başlarda çok mutlu olan Hajime, Shimamoto'ya âşık olduğunu fark eder ve vicdan azabı duyar. Ne yapacağını bilemez. Shimamoto ile ilişkisini koparamaz ve karısını aldatır. Ancak Shimamoto bir gün ortalıktan yok olur. Hayatı tamamıyla alt üst olan Hajime, her şeyin farkında olan karısının yardımıyla normale dönmeye çalışır.

Hajime kafa dağıtmak, düşünmek, dinlenmek ve kendine gelmek için yüzmeye gider. Ciddi bir yüzücüdür. Kahraman bu açıdan da Murakami'ye benzer. Murakami profesyonel bir maraton koşucusudur. Yazar da düşünmek, yeni şeyler üretmek için sporu kullanır. Hatta "Koşmasaydım, yazamazdım." demiş ve bu konuyla ilgili bir kitap da (What I Talk About When I Talk About Running) yazmıştır.

Yazar kitapta değişen Japonya'dan da bahsetmektedir. Hajime'nin kayınpederi inşaat sektöründe çok zengin, tanınmış bir iş adamıdır. Hajime'ye inşaat sektörünün hızla gelişen bir alan olduğunu ve yakında her yerde yüksek binaların olacağını söyler. Gerçekten de günümüz Japonya'sında İkinci Dünya Savaşı'ndan itibaren bu alanda büyük ve hızlı bir değişim yaşanmıştır.

Kayınpeder, kitabın sonlarına doğru, gelişen sektörde mücadele edebilmek için kaçınılmaz olduğunu bahane ederek karanlık işlere bulaşır ve Hajime'den adını kullanmak için izin ister. Hajime, ilk önce kabul etse de sonra iş dünyasının ikilyüzlülüğünden tiksindiğini fark edip kayınpederine yardım etmekten vazgeçer.

Kitaptaki karakterler, yazarın "İmkânsızın Şarkısı" isimli kitabındaki karakterlerle büyük bir benzerlik gösterir. Özellikle kadınlar. Örneğin; "İmkânsızın Şarkısı'nda" Shimamoto ile bir sürü ortak özellik gösteren Naoko isimli bir karakter vardır. İki kadın da gizemlidir, sevdiklerini kaybetmişlerdir ve bu yüzden akıl sağlıkları tam anlamıyla yerinde değildir. Ayrıca her iki kitapta da başkahraman kendisini yokluğa sürüklediğini bilse bile bu kadından vazgeçemez.

Bunun dışında iki kitapta da "iyi" kadın karakter vardır. İkisi de iyi kalplidir, anlayışlıdır ve bir kurtarıcı rolü oynarlar. Başkahramanın çok sevdiği ancak istemeden de olsa incittiği insanlardır. Bu kadın "İmkânsızın Şarkısında" Midori, "Sınırın Güneyinde, Güneşin Batısında" ise Yukiko'dur.

Murakami, okuru "oryantal" bir bakış açısıyla bakıldığında görülenlerin ötesine taşıyarak başka bir Japonya'yı ve dolayısıyla Japon insanını tanıma fırsatı sunan, hayal gücü sınır tanımaz, metaforları çok kuvvetli kullanan, günümüz dünya edebiyatının en önemli temsilcilerinden biridir. Bu kitabın bence bu kadar etkileyici olmasının önde gelen sebebi aslında artık bir klişe olan, bir sürü kitaba ve filme konu olmuş olan aşk üçgeni konusunu özgün bir dille anlatması, orijinal noktalara parmak basması ve bunları yaparken doğallığını koruyabilmesi. Kolay okunabilen ve insanın kendini karakterlerin yerine kolayca koyabildiği bu kitabı ben çok beğendim. Hepinize öneririm.

Ece Ayhan' da Halk, Devlet ve Meçhuliyet

“Ece Ayhan... 1950'li yıllarda Türk Edebiyatına farklı edebi anlayışı ile damga vurmuş, önemli bir şair ve yazarımızdır. II. Yeni Hareket'inde yer alan Ayhan, edebiyatımızda en kapalı anlatıma sahip olan şairlerden biridir. Kendine özgü imgeleri ile şiire getirdiği yenilikleri okuyucuya sunmuştur ve okuyucuya zor anlar yaşatmıştır. Yazım kurallarının, noktalama işaretlerinin farklı kullanması ya da hiç kullanmaması, dize başlarının küçük harf ile başlamasının yanı sıra konu bakımından dönemin kanayan yaralarına parmak basmış Ece Ayhan'ı belirli kesimler yargılasa da, bu tutum ona karşı merakın artmasında etkili olmuştur. Dilde sapmalarıyla ve kimsenin değinmediği birtakım konuları su yüzüne çıkarmasıyla Ayhan, edebiyatımızda yeni pencereler açmış bir kalemdir.”

Ece Ayhan'ın belki de en çok dilden dile dolaşmış şiiri "Meçhul Öğrenci Anıtı" olmuştur. Gerek üslubu, gerekse ele aldığı konu, bu "anıtı" çarpıcı kılmayı başarmıştır. Bu şiir, 1970 yıllarındaki sağ ve sol olayları sırasında hayatını kaybetmiş Battal Mehettoğlu' nun ardından kaleme alınmıştır. Dönemin tabu konularını korkusuzca ele alan yazar, farklı bir anlatım tarzıyla hassasiyetini dile getirmiştir. Devlet kavramı sıkça eleştirilmiştir. Şiirin ilk dördüğünde yer alan "devlet dersinde öldürülmüştür" ve "Devlet ve tabiatın ortak ve yanlış sorusu şuydu" ifadeleri bunun en somut örnekleridir. Şaire göre, halk tabakası, devletin gücü karşısında savunmasız ve ezik kalmıştır. Bunun başlıca nedeni devletin dayattığı yanlış eğitim sistemidir. Bu eğitim sistemindeki sesini duyurmak isteyen öğrenciler, tek tip bilgiler eşliğinde bir formalizasyon dâhilinde normlara uygun hale getirilmek istenmektedir. Şair, bu düşüncesini ikinci dizede yer alan ezbere dayalı bir coğrafya sorusu eşliğinde sunar. Bu soruya karşılık olarak, öğrencilerden "solgun bir halk çocukları ayaklanmasının kalbine" yanıtı gelir. Diyaloglar halinde oluşturulan dizelerde halkın talepleri ile devletin dayanakları arasındaki tezatlık vurgulanmaktadır.

Şiirin ilerleyen dizelerinde iki tane karakterle karşılaşırsınız. Eskici baba ve çamaşırcı ana, yaşadıkları toplumda istekleri

karşılanmayan halkın yoksulluk ve çaresizliğini gözler önüne sermiştir. Son dizede kullanılan "İntiharın parasız yatılı küçük zabıt okullarında" ifadesiyle de devletin halka dayattıklarının insanda yarattığı bunalım ve ardından gelen intihar vakalarının altı çizilmiştir. Bana göre, yazarın bu tutumu dönemi içinde yorumlandığında çok doğrudur. Şair, hiçbir yazarın ele alamadığı problemleri, sorumlulara saldırarak değil, imalı bir biçimde eleştirerek sorgulamıştır. Bunun yanında, toplum bilincini arttırmak amacıyla şiirlerinin konularını halkın sorunları üzerine yoğunlaştırmıştır. Yazarın bu tarzı, edebiyatımızın hem dil hem de içerik bakımından gelişmesine katkıda bulunmuştur.

Başta "Meçhul Öğrenci Anıtı" olmak üzere, Ece

Ayhan'ın şiirlerinden günümüzde de ders çıkarmanın mümkün olduğunu söylemek isterim. Bu şiirler, her gencin edineceği tarih ve toplum bilinci ile kafasında belirli bir vizyon yaratması adına büyük değere sahiptir.

Selin ELLİBEŞ

Masumiyetin Şiddet Odağı

“ Ne var ki insan bir kere şeylerin ve dünyanın eğilip bükülmezlikten yoksun olduğunun bilincine varmıştır; – Yeraltı Adamı'nın tabiriyle – artık hastadır, dünya ile birlikte masumiyetine olan inancının da kırılğanlığının pekala bilincindedir...”

Birçoklarına göre düşündüğünün aksine masumiyet, çocukluğa özgü olmaktan ziyade yetişkinlerin nazarında bugün ile bir ilişki kalmamış, geçmiş bir döneme duyulan özlemi ifade etmektedir. İçinde bulunduğu dünyanın her unsuruna mutlak bir paye biçen çocuk, geçmiş mefhumundan

yoksun, içinde bulunduğu anın keyfi kayıtsızlığı içerisinde herhangi bir sorumluluğun yükünü taşımaz. Kendisini huzur dolu bir mutluluk halesiyle çevrili olarak kuşatan dünyanın kırılğanlığının bilincine eylemleri aracılığıyla varan çocuk için masumiyet, böylelikle geçmiş ve de kaybedilmiş olana ilişkin bir hal alır. Dolayısıyla -çoğunlukla hafızanın çağrışımlarla yüklü düzleminde yeniden ve yeniden inşa edilen - geçmiş, artık birey için ağırlığı altında bunaldığı her sorumluluğun karşısında bir kaçış fantezisinin hüviyetine bürünecektir; ancak masumiyete atfedilen değer bununla da sınırlı kalmaz: Artık eylemlerimiz için mutlak bir meşruiyet kaynağını temsil eder.

Birçok sorumluluğun arasında kişinin kendisiyle olan hesaplaşmasının ağırlığı kaçınılmaz bir şekilde sivrilir; bu noktada biteviye yinelenmeye muhtaç olan bir masumiyet söyleminin, nihayetinde kişiye eylemlerinde mutlak meşru bir zemin temin edeceği ve kendisini saf ve huzurlu eski günlerine kavuşturacağı beklenir. Ne var ki insan bir kere şeylerin ve dünyanın eğilip bükülmezlikten yoksun olduğunun bilincine varmıştır; – Yeraltı Adamı'nın tabiriyle – artık hastadır, dünya ile birlikte masumiyetine olan inancının da kırılğanlığının pekala bilincindedir; dolayısıyla sürekli pekiştirilmeye ihtiyaç duyan

imanının teyidini başkalarını masum olmamakla itham etmekte bulacak, bu da ister istemez beraberinde muğlak bir şiddeti getirecektir.

İşte tam da bu noktada **Orhan Pamuk**'un **Sessiz Ev**'i konusu itibariyle, cumhuriyet tarihinin siyasi gerilimlerini aynı masumiyet potasında eritmesiyle yukarıda sözünü ettiğimiz şiddetin izleklerini taşımaktadır. Bütün ülkeyi kapsayan toplumsal gerilimi mikro ölçekte, bir sayfiye kasabasında, yeniden kuran yazar yalnızca tarihsel bağlamın - 12 Eylül arifesi - getirdiği siyasi çatışmalar ile sınırlı kalmamış, cumhuriyet tarihinin içinde barındırdığı farklı çatışmaları karakterlerin kendi dünyalarına aksettirerek, kendi özellikleri çerçevesinde büründükleri şekillerde ele almıştır. - Bu noktada yazarın üslubunda **Woolf** ve **Faulkner**'a borçlu olduğu bilinç akışı tekniğinin etkisi göz ardı edilemez -

Küçük bir XIX. yüzyıl pozitivist karikatürü olan eşi Selahattin'in ile evlilikleri süresince yaşadığı keder ve hayal kırıklığının - bununla birlikte ona ve "temsil ettiğine inandığı şeye" duyduğu öfkenin - tesellisini Nişantaşı'nda, paşa babasının köşkünde "küçük, narin bir kız" olarak geçirdiği günlerin anılarında arayan Babaanne, gerek içinde adeta bir tecrit hayatı sürdürdüğü evinin dışından gelen her şeye yakıştırdığı "günah" nitelendirmesi, gerekse de eşinin gayrimeşru çocuklarına acımasızca uyguladığı, durmak bir yana yıllar süresince farklı kisveler altında katlanan şiddet - Seni gidi sinsi cüce! - bakımından emniyetine sığınmak istediği masumiyetine olan inancını pekiştirme çabasındaki huzursuz insanın vücut bulmuş halidir.

Dolayısıyla yazının başından itibaren göz önünde bulundurduğumuz masumiyet bağlamından hareketle, roman kurgusunun etrafında cereyan ettiği "Babaanne'nin tuhaf sessiz evini", toplumun - belki de insanlığın - yakın tarihinin içinde barındırdığı şiddetin temel motivasyonunun kaynaklarından biri olarak nitelendirmek pek de aykırı kaçacak bir eğretileme olmaz.

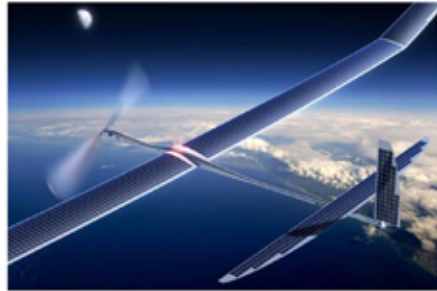
Eren CERRAHOĞLU

İHA'lar Hayatımızı Nasıl Değiştirecek?

“Quadcopter” ler artık havadan video çekerken uzun mesafelerden kontrol edilebiliyor ve eş zamanlı görüntü aktarabiliyordu. Bu araçların giderek yaygınlaşmasıyla beraber fiyatları hobicilerce alınabilir seviyelere çekilmiş ve hatta oyuncak modelleri de çıkmıştı.

İnsansız Hava Aracı (İHA), yaygın adıyla “drone” lar, uzaktan kumanda edilen ve gerek askeri görevlerde, gerekse günlük yaşamımızda biz fark etmiyor olsak dahi çok önemli bir yer tutan pilotsuz helikopter veya uçaklardır. Yaklaşık on sene

önce tüketiciye odaklı drone’ lar piyasaya sürüldü. Fakat bu drone’ lar askeriyede zaten uzun süredir

kullanılmakta olan devasa uçak kuzenlerinden oldukça farklıydılar. Bu araçlar genellikle dört pervaneli ve havadan görüntü alma amacıyla yapılmış helikopterlerdi.

Son on senede, bu alanda büyük bir ilerleme kaydedildi. “Quadcopter” ler artık havadan video çekerken uzun mesafelerden kontrol edilebiliyor ve eş zamanlı görüntü aktarabiliyordu. Bu araçların giderek yaygınlaşmasıyla beraber fiyatları hobicilerce alınabilir seviyelere çekilmiş ve hatta oyuncak modelleri de çıkmıştı. Günümüzde bu quadcopterler, tarımda olgunlaşma ve ilaçlama zamanlarının kararlaştırılmasından, arkeolojik alanların haritasının çıkarılmasına, soyu tükenme tehlikesinde olan vahşi hayvanların yerinin belirlenmesinden araba yarışlarının çekimine varan birçok alanda kullanılmaktadır. Peki son on yılda bu kadar gelişen bir teknoloji, gelecek on yılda bize neler vaat ediyor?

Bu araçlar gelecekte lojistikte devrim yaratarak örneğin, internet alışverişlerinde hafif kargoları yarım saat içinde kapımızın önüne bırakabilecek veya acil bir durumda yaklaşık 1-2dk içinde olay yerine ambulans gelmeden ilkyardım desteği ulaştıracaklardır. Sahil güvenlik tarafından boğulmakta olan kişilere can simidi atacak, tüm ekstrem sporlarda kazazedelerin yerinin belirlenmesinde önemli bir rol oynayacaklar, çoban köpeklerinin yerine geçecek ve 2-3dk da pizza siparişlerini

teslim edeceklerdir. Kısaca lojistik, güvenlik ve yardım gibi birçok alanda drone’lar sayesinde devrimsel bir yenileşme yaşanacaktır.

Mehmet Rıza ARSEVEN

Türkiye'de Yelken

“Coğrafi Keşifler ile beraber revaçtan düşen Türkün meşgalesi denizcilik I. Cihan Harbi sonrası iyice gerilemiştir. Şu anda ulaşımda deniz yolunun tercih edilmemesi de denizciliğin geri olduğunun ufak bir göstergesidir”

Çaka Bey'in İzmir'i fethetmesinden bu yana yaklaşık bin yıldır Türkler denizcilikle uğraşmaktadırlar. Bu uğraş **Anadolu Beylikleri, Anadolu Selçuklu Devleti, Osmanlı İmparatorluğu** ev sahipliğinde ister istemez gelişmiştir kara yollarının tercihi olarak. İlerleyen zamanlarda öyle bir hâl almıştır ki denizcilik, bunun tesiriyle donanma ordunun can damarı olmuştur. Coğrafi Keşifler ile beraber revaçtan düşen

Türkün meşgalesi denizcilik **I. Cihan Harbi** sonrası iyice gerilemiştir. Şu anda ulaşımda deniz yolunun tercih edilmemesi de denizciliğin geri

olduğunun ufak bir göstergesidir aslında.

Günümüzde denizcilik denince akla ilk gelen öge yelkencilik de hak ettiği yerde değil. Bin yıllık mirasa pek de sahip çıkmadığını söylemek zor. Üç tarafı denizlerle çevrili vatanımızda yelken sporuyla ilgilenen sayısı son derece az. Bir şekilde bu uğraş insanımızın ilgisini çekmiyor. Mukayese edecek olursak; **İsviçre, Rusya, Singapur, Macaristan** vb. bu sporu yapmak için daha müşkül şartlara sahip ülkeler, yelkende maalesef ki Türkiye'den daha iyi durumdadır. Türkiye'de yelkenin yaygın olmaması ve rağbet görmemesi; pahalı bir spor olması, ortamının zor sağlanmasıyla doğrudan bağlantılı. Ekipmanın önemli yer tuttuğu sporlardan biridir yelken. Ortam zorluğu ise: " *Ahmet dilediği vakit sokakta arkadaşlarıyla top oynayabilirken, istediği zaman denize açılmak gibi bir imkânı yok.* " gibi bir durumla açıklanabilir.

Ülkemizde amatör yelkencilik **1954'te Türkiye Yelken Federasyonu**'nun kurulmasıyla spor camiâsında resmîyet kazanmıştır. Federasyonun yanında, önceden Atatürk'ün de

vermiş olduğu emeklerin de sonucu olarak **1952'de** kurulan **İstanbul Yelken Kulübü** de yelkencilüğün sevdirilmesine ve yayılmasına katkı sağlamıştır. Şu anda ağırlıklı batıda yapılan bu spor maalesef ki üç deryâmıza da yayılmış değil. Son yıllarda, amatör sınıflarda, uluslararası mecrada Dünya ve Avrupa şampiyonları çıksa da olimpik sınıflarda aynı başarıdan hayli uzağız. Türkiye'nin yelkende **Olimpiyat Oyunları**'nda şu ana dek erişebildiği en yüksek yer 8.'liktir (**A. Enver Adakan, Finn Sınıfı, Sydney 2000**). Kabataslak bahsedildiğinde kulağa asayiş berkemal gelse de bu başarılar tamamen şahsî, devlet ve federasyon desteğinden mahrum.. Mesleği bu spor olmayan için çalışmak ve müsabakalara hazırlanmak son derece zor. Mâmafih sporcular aynı azimle büyük hedeflerine doğru yol alıyorlar. Kulüp yönetimlerinin yığınla gaffetine mukabil genç yelkenciler bu sporu diri tutmaya uğraşıyorlar.

Sonuç olarak mevcut sıkıntılara rağmen yelkenciliği ve denizciliği hak ettiği yere taşımalyız.

Atatürk'ün de dediği gibi: **"En güzel coğrafi vaziyette ve üç tarafı denizlerle çevrili olan**

Türkiye; endüstrisi, ticareti ve sporu ile, en ileri denizci millet yetiştirmek kabiliyetindedir. Bu kabiliyetten istifadeyi bilmeliyiz; denizciliği, Türkün büyük milli ülküsü olarak düşünmeli ve onu az zamanda başarmalıyız."

Ata ÖZORUÇ

Bridgerton Serisi

“...“Günümüzün Jane Austen’i...” yazar Jill Barnett’ın eleştirisini görür görmez kitabı satın aldım.”

Sekiz kitaptan oluşan bu romanın yazarı **Julia Quinn**’dir. Amerikalı Best Seller aşk romanı yazarı olan Quinn 1970 yılında doğmuş, bu ismi mahlas olarak kullanmaktadır. Asıl adı **Julie Cotler Pottinger** olan

yazar, kitaplarının başarılı yazar Amanda Quick ile aynı raflarda olmasını istediği için Julia Quinn takma adını kullanmıştır. Romanları 13 farklı dile çevrilmiş ve New York Times çok satanlar listesine 9 kez girmiştir. Harvard ve Radcliff

Üniversiteleri’nde tarih ve sanat eğitimi alan yazar, “Ben & Jerry” isimli romanı okuduktan sonra roman yazmaya karar verir. Yazdığı ilk iki roman olan “Splendid” ve “Dancing at Midnight” yayınevleri tarafından çok beğenilmiştir.

Yazarın beni kendine hayran bırakan tarafı başarılı kariyerinin yanında Jane Austen’ dan etkilenmiş olması ve romanlarının tür ve

konu bakımından tarihi aşkı işlemesidir. **Jane Austen**’ın kitaplarından ve romanlarının filme dönüştürülenlerinden etkilendiğim bir dönemdi ki, çok satanlar rafında gözümü ilişen serinin ilk kitabını elime aldım ve arka kapağındaki “**Günümüzün Jane Austen’i...**” yazar **Jill Barnett**’ın eleştirisini görür görmez kitabı satın aldım. Böylece en sevdiğim tarihi roman serisi Julia’nın **Bridgerton Serisi** oluverdi.

Julia her romanda bir kardeşin ruh eşini bulmasını ve evlenmesini konu almıştır. Bridgerton ailesi sekiz kız kardeş ve onların dul anneleriden oluşur. Romanlarında, Bridgertonlar İngiliz toplumu arasında saygın ve tercih edilen bir aile olmuşlardır. Birbirlerine sınımsız bağlı ve sevgi dolu sekiz kardeşin isimleri alfabetik sıraya göre verilmiştir: Antony, Benedict, Colin, Dephne, Eloise, Francesca, Gregor, Hyacinth. Sekiz kitap içinde, her kitapta bir kardeş baş karakter olmuş ve her biri gerçek aşkı bulmuşlardır. Kardeşlerin yaşları ilerledikçe bizler de değişimlerine ve yıllara meydan okuyan

sevgilerine tanık oluyoruz.

Kitapların isimleri; “**Yüreğe Söz Geçmiyor**”, “**En Çok Beni Sev**”, “**Son Söz Aşkın**”, “**Rüyalar Gerçek Olsa**”, “**Sonsuz Sevgilerimle**”, “**Sana Muhtacım**”, “**Öpüşün Saklı**”, “**Biz Evleniyoruz**”.

Yazar, kitapları birbirine bağlı olarak yazmakla okuyucuyu sürüklemiştir bence. Sıcacık bir aile bağının içinde hisseden okuyucu her karaktere samimiyetle yaklaşma imkanı bulmuştur. Kitapların bazı bölümlerinde ağladığımı bile hatırlıyorum. Detaylı anlatımıyla okurun hayal gücünü de geliştiriyor ve her sahneyi canlandırmamıza izin veriyor. Aksiyon ve romantik temalarını birlikte işlemesi okuyucunun pembe dizi kıvamını almış bir roman okumasına engel oluyor ve heyecanı dorukta tutuyor. Ancak yazarın biraz da ütöpik aşk hikayeleri işlediğini düşünüyorum. Okuyucuyu imrendirme

ve gerçek hayattan çekip koparma konusunda gereğinden fazlasını okuyucuya sunduğunu düşünüyorum.

Yazar anlatıklarının yalınlığı ve açıklığıyla, aynı zamanda aşkı tarih ile destekleyerek okuyucuyu romantik düşlerde sürüklemekten çekinmiyor. Romanlar 1800’ lerin sosyetesinde geçiyor. Quinn, dönemin sosyolojik

özelliklerini, geleneklerini, karakterlerin iç dünyalarını ve özelliklerini özenle anlatıyor, Kişisel görüşlerime göre en aşık çift Benedict ve Sophia çünkü aşkları aklınıza gelmeyecek engelleri aşiyor ve Benedict, Sophia için çoğu şeyi göze alıyor. En sevdiğim kitap ise “Yüreğe Söz Geçmiyor” olmuştur. Daphne ve Simon’ un tutkulu aşkları beni çok etkilemiştir. Kendime en yakın bulduğum karakter ise “Öpüşünde Saklı” romanından Hyacinth Bridgerton’dur. Bunun nedeni ise, karakterin çatlak ve çılgın bir o kadar da mantığını dinleyen bir yapıya sahip olmasıdır.

Sonuçta, hafif, eğlenceli hatta yer yer sesli gülmenize, utanmanıza, ağlamanıza neden olacak, aşk romanı ihtiyacınızı besleyecek, sevimli bir hikaye istiyorsanız ve özellikle de o döneme ait kitapları seviyorsanız keyifli bir okuma olacağından emin olabilirsiniz.

Eserin Adı: Bridgerton Serisi (8 Kitap)

Yazarın Adı: Julia Quinn

Sedef SEZGİNER

Umut Gerçekten Proleteriyada mı?

“ Baskı ve korkuyla yönetilen Okyanusya halkı üç sınıfa ayrılır: İç Parti, Dış Parti ve proleterya. ”

George Orwell'in 1948'de yayımladığı distopik romanı 1984'te, gelecekte olası bir sosyalist İngiltere'yi konu almıştır. Baskı ve korkuyla yönetilen Okyanusya halkı üç sınıfa ayrılır: İç Parti, Dış Parti ve proleterya. Nüfusun dörtte üçünü oluşturan proleterlerin, ekonominin sosyalist yapıda oluşu da gözetildiğinde, devlet ve diğer sınıflar tarafından insan dahi sayılmamaları şaşırtıcıdır. Geçmişte İngiltere'de gerçekleşmiş olan devrim/yönetim değişikliği hakkında bilgiye yer verilmemiştir. Winston'ın çocukluğundan anımsadıkları sınırlıdır. Örneğin "Clement'in Çanları" diye bir çocuk şarkısı hatırlar fakat ne Clement'in bir kilise olduğunu, ne de kilise kavramını bilmektedir. Okyanusya kurulduktan sonra ders kitaplarında, eskiden sokaklarda silindirdi şapkalar takan 'Kapital' isimli kimselerin herkes üzerinde söz hakkına sahip olduklarına yer verilir. Okyanusya öncesi kocaman bir karanlık, adaletsiz ve insanların köleler gibi yaşadığı bir dünya vardır. İşin ironik yanı, Okyanusya'nın tasvir edilen geçmişten iyi olmayışıdır.

Peki, gerçekleşen devrim burjuvalara karşı yapıldıysa neden yeni düzende işçi sınıfı yine en alt sınıftır? Bunu açıklamak için önce "İngiltere ve Okyanusya'nın sınıfsal dengelerindeki fark nedir?" sorusuna cevap vermek gerekir. İngiltere, liberalist ekonomik düzenin ortaya çıktığı ve en kurlusuz biçimiyle uygulandığı (Orwell'in kitabı kaleme aldığı döneme göre) ülkedir. Proleterya ise, en düşük ücrete en ağır işi yapan tabakadır. Okyanusya'da ise üretim-tüketim ilişkilerini kontrol eden devlettir, dolayısıyla sosyalist ekonomi uygulanır. Çelişki, burjuvaların ortadan kaldırılmasıyla beraber yeni rejimin devletin kendi ayrıcalıklı sınıfı İç Parti'yi ortaya çıkarmasıdır. Bu noktadan Orwell'in bir önceki eseri, Bolşevik Devrimi ve Sovyet Rusya'yı alegorik bir biçimde ele alan Hayvan Çiftliği'ne dönmek gerekir. Çiftliğin efendisi insanın elinden kontrolün çiftlik hayvanlarının işbirliğiyle alınmasıyla beraber eşitliğe dayalı bir düzen gelmiştir. Buna rağmen domuzlar zamanla çiftliğin yeni efendileri olmuştur. Başlangıçta benimsenen ilkeler çarpıtılmış ve domuzlar giderek insanlaşmıştır, başka bir deyişle yeni düzenin ayrıcalıklı haline gelmişlerdir, tıpkı Sovyetler'de 1940 lardan sonra net bir şekilde görülebildiği gibi. Dolayısıyla hem çiftlik hayvanları, hem de proleterler için değişen yalnızca baştakilerdir. Politik dengelerin değişmesi onların yaşam koşullarını değiştirmemiştir, hatta 'bihaber' oldukları bile söylenebilir.

Winston sürekli olarak umudun ve geleceğin proleterya olduğunu savunur. Bu argümanı güçlü kılan, proleteryanın hayvandan farksız kabul edilmesinden dolayı hiç bir sosyal hizmete layık görülmemesidir. Öte yandan diğer sınıflara mensup çocuklar okula gider, yetişkinler ise parti için çalışır. Yani önce beyinleri yıkanır, daha sonra sistemin devamlılığı amacıyla hizmet ederler. İşçi sınıfı ise tamamen kendi ahlakı ve yaşam biçimine terk edilmiştir. Onların evlerinde tele-ekran yoktur, onlar parti üyeleri gibi üniforma giymezler, onların kimle evleneceğine ve nerede yaşayacağına devlet karışmaz. Winston'ın aksine kimse onları bir umut/tehdit olarak de görmez çünkü proleterler iç güdüleriyle yaşayan hayvanlardan farksızdır, düşünme ve örgütlenme gibi vasıflardan yoksundurlar. Dolayısıyla İngiliz Sosyalizmi için proleterya en kârlı gruptur.

Winston'u proleterya'ya sempati duymaya başlaması, kaçma güdüsüdür. Parçası olduğu düzeni sorgulamaya başlar, ilk tepki olarak proleter mahallesindeki bir eskiciden aldığı bir deftere mükkeple yazı yazar. Daha sonra bu dükkana daha sık uğrar, en sonunda dükkanın üst katını kiralar. Winston'ın bir noktada proleterya'ya imrendiği belirgindir. Ancak daha sonraları eskicinin aslında düşünce polisi olduğu ortaya çıkar. Büyük Birader aslında proleterya'yı tamamen terk etmemiştir. Onların arasında, onları denetlemek için değil, partiye ihanet eden parti üyelerini tespit etmek için sızmıştır.

Proleteryanın yaşantısına dair bildiklerimiz ise hayal edilebilecek en düşük hayat standartlarına sahip olduklarıdır. Bugün basit insan hakları olarak nitelediğimiz koşullardan bile yoksundurlar. Daha önce de belirttiğimiz gibi 'sosyalist' devletin onlara sunduğu herhangi bir sosyal hizmet yoktur. Her ne kadar her hareketleri denetim altında olmasa bile sınırları, ellerindeki parayla konmuştur. Winston'ın yaşlı bir sokak kadınıyla yaşadığı gecelik ilişki karşılığında ödediği çok cüzi miktar, bu sınıfın yaşam koşullarıyla ilgili ipucu veriyor. Bütün bunlara rağmen Winston'ın hala onlara gıpta etmesi ve onlara umut beslemesi, insanın öncelikli ihtiyacının özgürlük olduğunu düşündürüyor.

1984, Winston ve sevgilisi Julia'nın büyük Okyanusya komposunu anlamasına rağmen Büyük Birader tarafından beyinleri yıkanarak sindirilmeleri, topluma tekrar 'yararlı' olacak şekilde hayata döndürülmeleriyle sona erer. Bütün bu süreç içinde proleterya'ya dair bir gelişme olmaz ve işçi sınıfı yeni, partiye körü körüne bağlı Winston'ın aklında zerre kadar anlam ifade etmez.

Bir Garip Orhan Veli ve "Kitabe-i Seng-i Mezar"

“ Çünkü şiir hiçbir dönemde yaşanan hayatla bu derece iç içe girmemişti. Şiirler halkın konuştuğu gündelik dilinden oluşuyordu. Bu şiirlere Cumhuriyet Dönemindeki Türkiye'nin hüznü sinmişti. ”

Orhan Veli ilk şiirlerini yayımlamaya başladığı sıralarda Türk şiirinde birbiriyle çekişen başlıca üç eğilim ayırt ediliyordu: Estetik açıdan simgeci ve biçimci bir şiir, Kemalist ulusçuluk anlayışına bağlanan şiir ve **Nazım Hikmet**'in başını çektiği siyasal-toplumsal öğeyi öne çıkaran serbest nazımcı şiir. Bu anlayışlar içinde Orhan Veli, şiirdeki eski yapıyı temelinden değiştirmeyi amaçlayarak sokaktaki adamın söyleyişini şiir diline taşıdı. Bu anlayışla yazdığı "**Kitabe-i Seng-i Mezar**" o dönemde tepkiyle karşılandı. Orhan Veli

zevksizliği yaygınlaştırmakla, şiiri bir espri düzeyine indirgemekle suçlanıyordu. Ama etkisi şaşırtıcıydı. Çünkü şiir hiçbir dönemde yaşanan hayatla bu derece iç içe girmemişti. Şiirler, halkın konuştuğu gündelik dilde yazılmıştı. Bu şiirlere **Cumhuriyet Dönemindeki Türkiye**'nin hüznü sinmişti. Ama insanlar, bu acılara rağmen varolmayı sürdüren yaşama sevincini de içeriyordu. Orhan Veli, bu yalın, eskiyi reddeden, halkla iç içe olan anlayışla yazdığı şiirleri arkadaşlarıyla beraber "Garip" adlı kitapta topladı ve bu şiir kitabı **Garip** akımının doğmasına neden oldu. **1940-1950** yılları arasında Cumhuriyet dönemi şiirinde bu akım büyük etki yarattı.

Seçtiğim şiirin adı "**Kitabe-i Seng-i Mezar**" yani mezar taşı yazısı. Orhan Veli'nin Süleyman Efendi'nin ölümünü anlattığı, Garip akımının en iyi örneklerinden biri olan en ünlü şiiridir. Şiirin başındaki mezar okuyucuda olumsuz bir etki bırakır. Başlıktaki kitabe kelimesi ise bir kimse anısını yaşatmak için mezarının başına yazılan yazı anlamına gelir. Yani şiirin başlığı bize ölüm olayı olduğunun ve onun hikayesinin anlatacağının haberini verir.

Şiirin ilk kısmını düz yazıya çevirerek yazarsak düz yazı ile şiir hali arasında büyük bir etki farkı olduğunu görürüz. Şiirin etkileme gücünün devrik cümleler ve şairin mısraları bölme şeklinde ortaya çıkar.

Kitabe-i Seng-i Mezar

Hiçbir şeyden çekmedi dünyada
Nasırdan çektiği kadar;
Hatta çirkin yaratıldığından bile
O kadar müteessir değildi;
Kundurası vurmadığı zamanlarda
Anmazdı ama Allahın adını,
Günahkar da sayılmazdı.
Yazık oldu Süleyman Efendi'ye

II
Mesele falan değildi öyle,
To be or not to be kendisi için;
Bir akşam uyudu;
Uyanmayıverdi.
Aldılar, götürdüler.
Yıkandı, namazı kılındı, gömüldü.
Duyarlarsa öldüğünü alacaklılar
HAKlarını helâl ederler elbet.
Alacağına gelince...
Alacağı yoktu zaten rahmetlinin.

III
Tüfeğini depoya koydular,
Esvabını başkasına verdiler.
Artık ne torbasında ekmek kııntısı,
Ne matarasında dudaklarının izi;
Öyle bir rüzgar ki,
Kendi gitti,
İsmi bile kalmadı yadigar.
Yalnız şu beyit kaldı,
Kahve ocağında, el yazısıyla:
"Ölüm Allahın emri,
Aynlık olmasaydı."

Orhan Veli Kanık

Şiirin ikinci kısmında, şair **Shakespeare**'den bir alıntı yapar. "to be or not to be" ifadesini kullanır. Süleyman Efendi'nin büyük ihtimal bu ifadeden hiç haberi olmamıştır. Süleyman Efendi ve onun temsil ettiği sıradan insanlar için o kelimelerin ne kadar anlamsız olduğunu vurgular Orhan Veli. Shakespeare'in sözlerinin anlamından ise Süleyman Efendi'nin yalnızlığı ne kadar kanıksadığı ve yaşayıp yaşamamak üzerine düşünmediğini anlarız. Şiirin bu kısmında da Garip akımının yazılmış şiirlerde olduğu gibi gündelik kelimeler dışına çıkılmamıştır.

Şiirin üçüncü ve son kısmında boş ekmek torbası ve matara ifadeleri ile Süleyman Efendi'nin fakir ve sade hayatı anlatılır. Süleyman Efendi'ye ait her ne varsa yavaş yavaş dağılır ve ardında bir şey kalmaz. Bir hatırlayanının olmamasından dolayı adı bile dünyadan unutulup gider. Şair, rüzgar göstergesine ölümün insanı bu dünyadan alıp götürmesi anlamı katar.

Orhan Veli, sıradan insanlar üzerinden de şiir yazılabileceğini "Kitabe-i Seng-i Mezar" adlı şiirle göstermeye çalışır ve Süleyman Efendi'nin yalın dilini kullanır, söz sanatlarına yer vermez, ölçü kullanmaz bunun için.

Orhan Veli yaşadığı Cumhuriyet döneminin etkisiyle artık halkla iç içe geçmiş, onların dilini kullanmış, onları anlatmıştır. Bu anlayış o dönemde garip karşılandığı için akıma Garip adı verildiği düşünülür. Bu seçtiğim şiirde Orhan Veli'nin bu anlayışının en güzel örneklerindedir ve bence herkes tarafından en azından dizeleri bir kez okunması gereken şiirler arasında olmalıdır.

Aleyna YİĞİT

Bale

“Bu yazıyı yazma amacım Türkiye’de çok önem verilmeyen, genelde “tek ayak üstünde eller havada dönmekten ibaret” bir sanat olduğu sanılan bale hakkında kısaca bilgi vermek ve kendi tecrübelerimden bahsetmek.”

Balenin kesinlikle kolay olmadığını, hatta belki de en zor dans türlerinden biri olduğunu söylemem gerekir öncelikle. Kesin ve değiştirilemez kuralları vardır balenin. Tüm vücuduna hakim olamayana ve sınırlarını zorlamayana göre değildir. Bale öyle bir dans ki, yüzdeki en ufak mimik bile tüm hareketi değiştirir, bambaşka boyutlar kazandırır veya gerçekten önemsiz gibi gözükken bir minik hata tüm gösterinin uyumunu bozabilir. Bale derslerinde külotlu çorap ve düz bale mayosu yaz kış vazgeçilmezdir. Yumuşak patikler, pointe (parmak ucuna çıkmaya sağlayan ayakkabılar), soft pointe (ucu pointe gibi tahta ama yumuşak ayakkabılar), topuklu ayakkabı (Macar, Rus, İspanyol dansları için) giyilebilir. Gösterilerde ise tütü denilen kabank etekler ve pointe ayakkabılar popüler olarak kullanılır. Erkekler pointe giymez, doğal olarak tütü değil tayt tercih ederler.

Balenin ve balet farkı elbette ki kıyafetlerden ibaret değildir. Baletlerin özellikleri kuvvetli balerinlerinki ise zerafettir. Baletlerin dansları sırasında sürekli olarak balerinleri taşıyor olması bunu kanıtlar. Yani balerinler hareketin güzelliğini gösterir ancak onun böyle güzel olmasının sebebi onu taşıyan baletin kuvvetinde yatmaktadır. Başka bir örnek olarak “**pirouette**” yani o meşhur tek ayak üstünde dönme hareketini verebilirim. Baletler bu harekette 12-13 dönüş yaparak rekorlar kırmaktadırlar; balerinler ise bunu ayaklarında pointe ile 2-3 dönüş yaparak zerafetle başlayıp bitirirler .

Şimdi, bu sanatın nasıl, nereden doğduğunu, nasıl bugüne kadar ulaştığını anlatacağım.

Bale, **Rönesans** dönemi sırasında, çoğu kaynak tarafından sanıldığı üzere **Fransa**’da değil, İtalya’da saray dansı olarak doğmuştur. Mim sanatçılarının ortaçağ ve Rönesans tiyatrolarındaki ve geleneksel halk gösterilerindeki dans adımları bugünkü balenin temellerini oluşturur. **Dominic de Piacenza** ve **Antonio Cornazzo**’nun hareketlere isim vermeleri ve koreografi denemelerine kadar belli bir düzen ortaya çıkmamıştır. Bunun sonucunda da bale gelişmiş ve Fransa’ya kadar ulaşmıştır. Böylece balenin ilk tohumları **Catherine de Medici** sayesinde “**Beaujoyeux**” isimli gösteri “Le ballet comique de la Reine” tarafından sahnelenmiştir.(1581)

IV. Henry tarafından da desteklenerek İsviçre ve Danimarka’ya ardından tüm Avrupa’ya yayılmıştır. Bu zamanlar bale sadece bir opera sanatından ibarettir ve sadece halk tarafından gösteriler yapılmaktadır. Ancak zaman geçtikçe bu dansçılar yerlerini profesyonel dansçılara bırakmış ayrıca kendisi de çok iyi bir dansçı olan **XIV. Louis**’nin döneminde bale altın çağını yaşamıştır. Geleneksel halk kıyafetlerin yerini maskeler, peruklar ve kostümler almıştır. 18. yüzyıldan itibaren George Noverre baleyi opera sanatından koparmış, kendine özgü bir sanat dalı olmasını sağlayarak bugünün balesinin tohumlarını atmıştır. Herkesin bildiği **Kuşu Gölü Balesi**, **Fındıkçıran** ve **Uyuyan Güzel** gibi eserler tüm dünyaya bu sayede yayılmıştır.

Bununla birlikte baleyi büyük bir sanat haline getiren ülke Rusya olmuştur. Rus balesi, tüm ülkelerden ayrılmaktadır. Adeta bir asker kampı gibi sıkı ve çok küçük yaştan itibaren katı katı bir eğitim vermektedir. Rus balet ve balerinler hayatlarını bu sanata adanmış olurlar. Ben buna inanabilirim çünkü hocalarımdan biri Rus ve birkaç sene önce ilk kez dersimize girdiğinde pestilimizi çıkarmış, hiç acılamış

ve en son hepimiz yorgunluktan ayağa kalkamayacak hale geldiğimizde bunun **Rusya**’da sadece 1. sınıf seviyesi olduğunu söylemişti.

Türkiye’de baleden söz edersek, tüm sanat dallarının **Cumhuriyet** dönemiyle gelişip yeni boyutlar kazanmasıyla birlikte **Ankara**’da kurulan **Devlet Konservatuarı**’nda bale yerini hemen kazanamamıştır. Hükümetin **Avrupa**’dan dansçılar getirmesiyle İstanbul’da ilk bale kursu kurulmuştur. Türkiye’de ilk kez sahnelen gösterilen “**Coppelia**” ve “**El Amor Brujo**” olmuştur.

Ben, baleye annem sayesinde başladım. Kendisi de küçükken yıllar boyunca bale yapmış ancak devam edemediği için benim adıma en çok istediği şeymiş baleye başlamam. 5 yaşındayken ilk pozisyonları da bana zaten öğrettiği için ilk derste hepsini bilmıştim ve bu sevinçle de derslerden çok zevk almıştim. O zamandan beri, yani nerdeyse kendimi bildim bileli, bale hep hayatımda oldu. Bizim okulumuz bizi, piyano çalanlar bilir, **Royal Academy of Dance** sınavlarına da sokmuştur. Bu sınavlar Grade 1’den Grade 8’e kadar ondan sonra da **Intermediate Foundation**, **Intermediate** ve **Advanced** olarak devam etmektedir. Belli bir müfredatı tüm sene çalışınz, sene sonunda Royal Academy’den bir sınav sorumlusu gelir, müzikten, teknikten, ezberimizden, artistik duruşumuzdan test eder ve puan verir. Sınavların içeriğinde seviyeye bağlı olarak karakter dansı dediğimiz İspanyol, Macar, Rus folklorlerinden ayrıca pointe hareketlerinden de sorumlu tutuluruz. Bu sınavları iki senede bir alırken sınava girmedeğimiz her sene sonu da gösteriler hazırlarız. Şu ana kadar **Vivaldi**’nin **Mevsimler**’i, **Kuşu Gölü**, **Fındıkçıran**, **Uyuyan Güzel** gibi danslar sergilerken baleyle gerçekten iç içe olan bir dans türü olan modern dans gösterileri de hazırladık. Kısaca modern danstan da bahsetmem gerekirse, bu dans türü balenin değişmez kurallarına tepki olarak 20. yüzyılda Almanya ve Amerika’da doğmuştur, önderliğini Martha Graham yapmıştır, amacı vücuduğun doğallığını yansıtmaktır bu yönüyle baleyle çelişir. Dansçılar balenin katı kurallarını yoksayar, balenin kesin hareketlerini reddeder. Bale gösterilerinin hikâyeleri, temaları asla değişmeyen hareketlerle yansıtılır. Ancak modern dansta hiç kural yoktur. İnsan duygularını, düşüncelerini içinden nasıl geçiyorsa öyle anlatır. Tarihte modern dans ilk ortaya çıktığında büyük tepki görmüş ama günümüze büyük bir dans türü olarak ulaşmıştır. Bizim bale okulunda da sürekli olarak modern dans dersleri yapmışızdır ve hocamız bizi bu türden uzak tutmamıştır.

Ayrıca her sene MEB’in zorunlu tuttuğu sınıf geçme sınavlarına da girmemiz gerekmektedir.

Sonraki sene benim son senem. Diplomamı alacağım ve bu bana ilerde öğretmen olma, okul açma hakkı verecek. Şu anda da hocamız bize 1 ve 2. sınıfların müfredatını öğretiyor, istersek asistan olarak şimdiden başlayabiliriz.

Sonuç olarak balenin insana çok şey kazandırdığını söyleyebilirim. Bunlar zerafet, vücut direnci, esnekliği, iyi bir müzik kulağı da olabilir veya sadece en önemli sanat dallarından biriyle ilgili bilgi sahibi olmamız ve bir gösteri izlerken onu tüm ayrıntılarıyla anlamamız bile bence yeterlidir.

Zeynep DURLU

Darth Vader cambriole une banque!

“ Un homme, dans le costume de Darth Vader et avec un sèche-cheveux en main, a essayé de cambrioler une banque.”

À Rize, une banque qui se trouve dans la rue de Cumhuriyet a été attaquée par un homme qui portait le costume de Darth Vader. Il était 18 heures, le cambrioleur est entré dans la banque en criant “c’est un vol!” et il a neutralisé les hommes de la sécurité. Tout le monde était en panique, mais après avoir vu le costume de l’homme, ils ont commencé à rire. Cet homme portait le costume de Darth Vader et surtout il avait un sèche-cheveux en main comme seul arme. Cela n’est pas fréquent! Au début, il a seulement pris quelques femmes en otage. Puis il s’est dirigé vers le coffre-fort et et il l’a saccagé. Il a pris 600.000 TL mais il ne pouvait pas s’enfuir parce que trois clients qui avaient de vrais pistolets, se sont interposés et ils l’ont arrêté.

Au tribunal, l’homme qui a tenté de faire ce cambriolage, a dit qu’il n’avait pas de remords et qu’il avait pris le sèche-cheveux par erreur. Le cambrioleur a été emprisonné à 22 ans et le directeur de la banque a donné une récompense aux clients héroïques.

Barbaros TERZI

Deux corps, un pistolet.

“ Yvonne et François ont été trouvé mort dans la maison où ils vivaient ensemble.”

C’était mardi dernier, un événement bien triste s’est passé. Deux corps ont été retrouvés dans une maison à Paris. C’était le frère d’une des victimes (Yvonne Z.) qui les a trouvés. Il a déclaré qu’ils vivaient ensemble et ce jour là, quand il est revenu de son bureau, il a été choqué par ce qu’il a vu. Il a directement appelé la police.

Quand les agents sont arrivés, le lieu du crime n’était pas beau à voir. Il y avait un homme et une femme, deux amoureux, allongés, s’appelant François et Yvonne. Ils avaient été tués par un pistolet qui était dans la main de François. Au début, les policiers pensaient que François avait décidé de tuer Yvonne et après, de se tirer une balle. Puis les policiers ont interrogé des membres de la famille et ont parlé avec le psychologue de François, pour savoir s’il était dépressif ou pas. Et la réponse était non. Il avait beaucoup progressé, et cette chute était inattendue. Les policiers commençaient tout doucement à penser qu’il s’agit bien d’un suicide. Mais, tout a basculé quand

un des policiers a trouvé une vidéo dans l’ordinateur de François. Au début de la vidéo François pleure et dit qu’il aime beaucoup Yvonne, qu’il en a assez de cette vie et qu’il n’était pas heureux. Juste avant de tirer sur la gâchette, Yvonne entre dans la pièce et elle l’arrête. Ils s’embrassent et François laisse le pistolet tomber de sa main, mais accidentellement il tire sur Yvonne. Puis le frère d’Yvonne entre dans la pièce et il pense que François a tué Yvonne. Il devient tout énervé et il le tue, sans donner la chance à François de tout lui expliquer. Grâce à cette vidéo, le vrai coupable a été arrêté rapidement.

Ege ÖKTEM

Un Cambriolage qui n'était pas prémédité

“ Une jeune fille qui avait environ 20 ans a tenté de cambrioler l'appartement de son patron. ”

Elle n'aimait pas travailler et pourtant son patron lui donnait toujours les projets les plus longs parce qu'elle était compétente dans son métier. L'unique mobile de son acte était sa paresse. Elle voulait quitter son travail mais elle n'avait pas assez d'argent pour mener une vie luxueuse.

Au début, elle avait l'intention de cambrioler uniquement cet appartement. Mais, rien ne s'est passé comme elle l'avait planifié. Elle est entrée dans l'appartement qui était au deuxième étage sans peine. D'abord elle a cherché où était le coffre-fort mais, elle n'a pas pu le trouver. Elle a dérobé les bijoux de la femme du patron et les montres de son patron. Elle les a mis dans le sac qu'elle avait amené. Après, elle a dévasté tout l'appartement mais pendant ce temps, son patron est arrivé chez lui. Heureusement, elle a eu le temps de sortir sur le balcon mais cependant, elle a oublié le sac où elle avait mis tous les objets qu'elle avait volés. Pour ne pas être surprise, elle a sauté sur le balcon de premier étage. Malheureusement, elle n'a pas eu le temps de récupérer le sac. Elle a dérobé également quelques objets de valeur dans l'appartement qu'elle n'avait pas pensé cambrioler. Enfin, elle est arrivée au rez-de-chaussée avec beaucoup de difficulté mais sans être aperçue.

Maintenant, tous les policiers la recherchent. Ils ont trouvé des indices donc ça peut être plus facile à l'arrêter.

Aslıhan AKKAYA

Une femme s'est suicidée

“ Une femme s'est suicidée en sautant par dessus le pont du Bosphore. Le chauffeur de taxi a déclaré que la femme pleurait quand elle était dans le taxi. ”

Avant-hier, à 10 heures du matin, une femme blonde, grande et mince a pris le taxi pour aller à Kadıköy. Le taxi roulait sur le pont quand soudain la femme a ouvert la porte, est sortie de la voiture et a sauté par dessus le pont du Bosphore. Elle n'est pas tombée sur l'eau mais bien sur un bateau. Elle est morte sur le coup. La police a vérifié le téléphone de cette femme et ils ont trouvé des messages qui étaient envoyés par un homme marié. La femme et l'homme s'étaient rencontrés en secret plusieurs fois et avant ce suicide, l'homme avait quitté sa maîtresse en envoyant des messages. La police a interrogé l'homme et l'épouse de l'homme. Grâce à cette interrogation,

ils ont vite compris que la femme ne s'était pas suicidée réellement à cause de cet homme! L'épouse de l'homme s'est aperçue de la relation amoureuse entre son mari et sa maîtresse et une semaine auparavant et elle a envoyé à l'amante de son mari un message pour mettre fin à cette aventure. Donc la coupable était l'épouse de cet homme.

Le premier jour de son arrestation, la femme a réussi à s'enfuir avant même d'aller au tribunal. Maintenant la police est à la recherche de cette femme.

Lara GÖRKEN

Le mariage après le braquage

“ Un homme a braqué la banque dans le centre-ville et après il s'est marié avec la banquière qu'il avait enlevé. ”

Hier matin, un jeune homme nommé André a braqué la banque dans le centre-ville de Strasbourg. Dans cette banque, sa fiancée travaillait depuis 5 ans. Hier matin, il en a eu finalement marre! Ils étaient fiancés depuis 7 ans. Mais malheureusement jusqu'à hier, ils n'ont pas pu se marier, car ils n'ont jamais eu d'assez d'argent pour leur mariage. André, le matin de bonne heure, a fait un plan. Il a mis un masque et pour avoir assez d'argent il a décidé de préméditer son braquage. Quand il est entré à la banque sa fiancée l'a vite reconnu et l'a aidé à ouvrir le coffre-fort. Il a tout volé, l'argent, les objets de valeurs, toute la banque en cinq minutes et a kidnappé sur le retour, sa fiancée pour faire peur aux banquiers et à la sécurité de la banque.

Le directeur de la banque a dit qu'ils avaient fait une grave faute mais qu'ils avaient demandé pardon. Le directeur et les deux braqueurs se sont parlés sur cet événement. Maintenant, il n'y a aucun problème. Le directeur ne veut plus qu'ils soient interpellés par les policiers.

Zeynep KARADUMAN

Le déguisement choquant

“ Un voleur a été interpellé grâce à un jeune homme déguisé comme une vieille dame. Le voleur risque 3 ans de prison. ”

Il y a trois jours une vieille femme se promenait dans le parc près du centre-ville comme elle faisait tous les jours. Elle s'est assise sur un banc et a commencé à lire son livre. Il était environ sept heures quand elle a entendu un bruit dans les arbres derrière elle. D'abord elle a pensé que c'était à cause du vent ou des animaux qui étaient cachés donc elle a continué sa lecture. Quelques minutes après le coucher du soleil elle a vu quelqu'un courir rapidement. Elle a eu peur mais elle n'a pas bougé parce qu'elle était curieuse de voir ce qu'il y avait dans ce petit bois. Tout à coup un homme qui portait des vêtements tous noirs a tenté d'attaquer la femme et de voler son sac. Mais la vieille dame s'est levée du banc et lui a frappé le visage. Le voleur était choqué et ne savait pas quoi faire. La femme l'a frappé encore une fois et l'homme s'est évanoui. La femme a porté plainte au commissariat et il s'est avéré que la femme était un jeune homme déguisé comme une dame. Quand les policiers lui ont demandé

pourquoi il l'avait fait, il leur a raconté que les habitants étaient attaqués tout le temps dans ce parc et le voleur choisissait les vieilles dames car il pensait qu'elles ne pouvaient rien faire.

Le voleur a été interpellé grâce à ce jeune homme. Monsieur Dupont qui mène l'enquête a expliqué que le voleur était un étudiant et qu'il était très pauvre et n'avait pas de famille. Il a aussi cité qu'il risque 3 ans de prison parce qu'il a 19 ans et n'est plus mineur.

Aslı KALAYLIOĞLU

Işık

“ O gün de tavandaki o rezil ışık yanmıştı gene, çoğu kez oradan gelen bağırışlar duyduğum duvarlara isyanla vurdum, bir çığlık da benim ciğerlerimden koptu. ”

Küçük, basık odada kaç gündür kaldığımı bilmiyordum. Karanlık köşelerde ne kadardır saklandığımı hatırlamıyordum. Kūflenmiş duvarlarda, soğuşun odaya sinsice girdiği boşluklar, çatlaklar uzanıyordu. Kapının köşeleri duvarla öylesine bitişikti ki, bazı günlerim sadece gözlerimi dikip kapıyı bulmaya çalışmakla geçiyordu, çoğu kez kapının alt kısmındaki kapak açılıp kuru bir parça ekmek ve içinde pis bir su bulunan kap önüme sürülünceye kadar bulamaz, duvarlarında en az çatlak olan köşemde büzülürdüm. Bazen akan ve sıvası dökülen tavandaki çıplak ampul yanar, beni yerdeki suya yansıyan aksimle başbaşa bırakırdı. İlk açıldığında gözlerim yanardı, ben de panikle köşeme çekilirdim; bir süre sonraysa gözlerimin sızısı dinince, güçsüzce emekleyerek su birikintisine yaklaşırdım. Bu kirlî, bulanık sudaki, nasıl ben olabilirdim? Aksimdeki kızın elmacık kemikleri suratını deliyordu, yıkanmamış saçları yer yer uykusuz gecelerde yolunmuş, mavi diye hatırladığım yan kapanmış gözleri bulutlu, fırtınalıydı hatta, üstüne bir de mor harelere çevreliyordu etraflarını. Bana dik dik bakmakta olan kızın, çatlamış dudaklarının bir anda gülmeye başlamasıyla irkilirdim. Yansımadaki kız güler, güler; boğazı yırtılınca dek susmazdı. Böyle günlerde kız gülmekten yoluncaya kadar bekler, o tükenip de kahkahaları solana kadar içimde gitgide büyüyen bir korkuyla onu dinler, sonra tekrar köşeme çekilip tırnaklarında yolunmamış yer bulmaya çalışır, bulamazsam biraz kemirince akan kırmızı sıvıya iştahla bakardım.

O gün de tavandaki o rezil ışık yanmıştı gene, çoğu kez oradan gelen bağırışlar duyduğum duvarlara isyanla vurdum, bir çığlık da benim ciğerlerimden koptu. Nafile, kapanmadı ışık. Gözlerimin sızısı geçince,

o alışıldık su birikintimi aradım. Odayı bacaklarım yoluncaya dek dönmeme rağmen birikinti yoktu, kız da yoktu. Yoktu kız belki ama gülüşünü duyuyordum. Vahşi, sırtlanımsı kahkahaları boş duvarlarda çınlıyordu. Korktum, olmayan kızın sesi nasıl gelsindi ki? Yaralı bir hayvanın son böğürtüsüyle, tahtaya sürtülen tırnakların çığlığının bu sevimsiz karışımı o kadar güçlüydü ki; benim omuzlarımsı sarsılıyor, yere düşüp, tekrar kalkıyordum ama bir türlü nereden geldiğini bulamıyordum.

Bir anda inanılmaz bir olay oldu. Her gün köşelerini aradığım, bulamadığım kapı birden açıldı. İçeri giren yaratık ne sudaki kıza, ne de bildiğim herhangi bir varlığa benziyordu. Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Güçlü vücudu, o şeytani kapıyı çarparak açmıştı, omuzları eşiklere değişiyordu, bir aslanın pençesi bile elleriyle kıyaslanamaz, onlarda gizlenen gücü açıklayamazdı. Bir şahinin zeki simasına sahipti gelen, dipsiz siyah gözleri karanlığı, aydınlığı, kahkahaları delip geçiyor; ruhuma bakıyordu. Onu izlemekten beni kollarına aldığını fark edememiştim. Göğsünü saran melek beyazı kumaşa bitkinlikle kafamı yasladım. Kararlı elleri sivri bir nesneyi koluma batırdığı sırada kokusunu içime çekiyordum. Kimyasal, bayıltıcı bir kokusu vardı...

Lal AYRAL

Gargantua

“ À la manière de Rabelais, qui dans Gargantua décrit la journée d'un élève recevant une éducation humaniste, les élèves devaient imaginer la journée d'un élève ayant reçu une éducation idéale à notre époque – et ils devaient le faire avec humour, comme Rabelais. ”

Le premier jour de l'année scolaire ; ce jour là, se réveiller n'était plus une torture. C'était le jour où son rêve se réalisait... Céline s'est réveillée avant que le réveil sonne, elle était très excitée. Pour la première fois elle voulait vraiment aller à l'école. Elle a mis son pantalon noir, sa chemise grise et sa veste favorite. Il y avait eu beaucoup de changement dans le système d'éducation, le fait qu'on ne devait plus porter l'uniforme était l'un de ces changements principaux.

Le changement le plus important était qu'on n'avait plus de programme fixe ni pour la journée, ni pour la semaine. D'après ce nouveau système les élèves devaient prendre huit cours par jour, selon leurs choix. Puis, pendant deux années de leur éducation ils n'étaient point tenus de participer à un cours s'ils ne le voulaient pas, ils n'étaient pas non plus obligés de passer des examens. Si un élève ne voulait pas participer à un cours, il pouvait aller à la gym de l'école ou à la médiathèque pour se détendre ou lire un magazine. La seule obligation était qu'ils devaient assister à six heures de français pendant la semaine. Céline était intéressée par les cours scientifiques mais elle aimait commencer sa journée en faisant de la natation. Alors, la première période elle allait à la piscine de l'école. Après la natation elle avait deux cours de chimie, le premier cours était dans la classe, le deuxième cours était au laboratoire de chimie. Elle faisait des expériences avec son professeur M. Boom. Certains jours on entendait un grand bruit d'explosion, les vitres du laboratoire se cassaient. Céline et le prof quittaient la salle

avec des habits déchirés et les cheveux en désordre. Ce n'était pas grave car des accidents de ce genre arrivaient souvent au lycée : conséquence de la liberté.

Le nouveau système d'éducation était agréable pour les élèves. Le matin, ils venaient à l'école à neuf heures. S'ils étaient en retard, aucune punition ne les attendait. Ils allaient aux cours ou ils se promenaient dans les couloirs du bâtiment ou dans les allées du jardin. À midi ils quittaient l'école pour aller déjeuner dans un restaurant ou un café. L'après-midi, ils pratiquaient un sport. Ils faisaient du théâtre. L'art et le sport tenaient une place importante dans ce nouveau système.

Lorsque les élèves rentraient chez eux à dix-sept heures, ils s'ennuyaient parce qu'ils n'avaient pas de devoirs à faire. Alors, ils prenaient leurs tablettes et ils commençaient à étudier. Ils faisaient des recherches scientifiques sur internet jusqu'à minuit.

Ce nouveau système libre et tolérant favorisait la formation d'individus autonomes, heureux et en bonne santé.

Deniz AYDOĞAN

Tam Bir Yıl Önceydi

“ Bu adaletsizliği anlayamıyordum. Biz hayattan çok fazla bir şey istememiştik ki. ”

Tam bir yıl önceydi. Hava hiç o kadar soğuk , gökyüzü hiç o kadar gri olmamıştı. Güneşi hiç o kadar çaresiz görmemiştim. O kadar çabalamasına rağmen bulutlar daha da sarıyordu etrafını. Bu boşa uğraş bana neler kaybettiğimi ve hala kaybetmeye devam ettiklerimi hatırlatıyor, beni umutsuzluğa sürüklüyordu. Elimden geldiğince hızlı hareket etmeye çalışıyordum; çünkü kaybedecek vaktim yoktu, vaktimiz yoktu. Yolumun üzerindeki çiçekçi kadın çoktan buketimi hazırlamış, her zamanki gibi beni bekliyordu. Her gün aynı saatte gelip aynı çiçekleri almam onu şaşırtıyor ; fakat hiçbir şey soramıyordu.

Ellerimde beyaz güller, yürüyordum. Kapısına geldiğimde ilk günkü kadar heyecanlı, ilk günkü kadar tedirgindim. Kapının açılmasıyla boynuma atıldı. Onu sımsıkı tutmak, ellerimden hiç bırakmamak istiyordum. Yüzüme bakabilmek için geri çekildi. Soğuk, titreyen elleri yanağıma okşarken içim ürperiyor, daha sonra o sıcak gülümsemesi içimi tekrar ısıtıyordu. Solgun teni son zamanlarda daha da rengini kaybetmişti. Ellerimdeki çiçekleri görünce gülümsemesi daha da büyüdü. Bana neden her gün çiçek getirdiğimi soruyor, sonuçta hepsinin bir gün solacağını söyleyip bunu gereksiz buluyordu. Bense gülümseyip onlar soldukça yenilerini getireceğimi söylüyor, bandanasını çıkartıp alından öpüyordum. Bilmiyordu ki benim çiçeğim çoktan solmaya başlamış, benim elimden de hiçbir şey gelmiyordu. Bu beni öldürüyordu. Bandanasını çıkarmamdan hala rahatsız oluyor, kendisini öyle görmemi istemiyordu. Gözlerini gözlerimden kaçırıyordu. Benim için önemli olan, olmayan saçları değil, hala ilk günkü gibi sıcak bakan gözleriydi. Ayakta durmakta zorlanıyor, bazen düşecek gibi oluyordu. Benimle dışarıda yürümek istiyor, benim ise o narin bedenine baktıkça içim parçalanıyordu. Onu koltuğa oturttum. Çok geçmeden düşüncelere daldı. Sessizlik etrafımızı sardıkça, o belli etmemeye çalışsa da gözlerinin dolduğunu görebiliyordum. Onun gözleri doldukça ben daha fazla gülümsüyor, onu rahatlatmaya çalışıyordum. Koltukta otururken ben onu izliyordum o dışarıya bakıyordu. Ellerimizi sımsıkı kenetlememiz umutsuz bir başkaldırı gibi görünse de gerçeklere karşı, bırakamıyordum işte. Bırakmak istemiyordum. Birbirimize verdiğimiz onca söz geldikçe aklıma bağırarak istiyordum. Bu adaletsizliği anlayamıyordum. Biz hayattan çok fazla bir şey istememiştik ki. Birlikte kurduğumuz birkaç basit hayalden ibaretti tüm istediğimiz. Nereden bilebilirdik ki bunun bir suç olduğunu,

Resim çalışması: Serra ÖZSOY

her şeyin bir bedeli olduğunu? Bu günlere kadar sanki önümüze hiçbir engel çıkamaz gibi düşünürdük. Mantıklı bir sebep bulamazdım ki ondan ayrılmamı isteyecek. Fakat hayatın o kadar basit olmadığını görmem uzun sürmedi. Artık onu bekleyen güzel günlerin asla gelmeyeceğini öğrenmek beni değiştirmişti. Artık on yedi yaşında yaşam dolu bir genç adam değildim. Ölümü bekliyordum usulca. Yaşlı ve umutsuz bir adama benziyordum. O günün akşamı ben çiçeğimi kaybettim. O sonsuz, huzurlu bir uykuya dalarken kalbimin bir yarısının da onunla beraber gittiğini anladım. Kalbim ömrümün sonuna kadar sızlayacak, onun adını haykıracaktı.

Bu gün onu kaybetmemin üzerinden tam bir yıl geçti ve ben her gün olduğu gibi bugün de ellerimde beyaz güller, hepsini suya bırakıyorum birer birer. Denizden onları güneşime doğru götürmesini izliyorum. Onu çok özliyorum.

Burcu OĞLAĞCI

Mona Lisa

“ Les élèves devaient imaginer l’histoire de Mona Lisa. ”

« Moi, je suis Mona Lisa. Je suis la femme mystérieuse du tableau « La Joconde » de Leonardo da Vinci mais je préfère l’appeler mon petit Leo. Je suis née dans un

petit village en Italie. Ma famille n’était pas riche, en fait on vivait même dans la pauvreté. Jusqu’à mes vingt ans, mes parents et moi, nous avons eu des mauvais jours et des bons jours comme tout le monde. Nous avons travaillé beaucoup dans le but de gagner notre pain. Mais quand mon père est mort d’une maladie incurable, nous avons été totalement capturées par la misère. Nous avons dû déménager donc nous sommes parties pour Florence dans l’intention de trouver un travail.

Nous avons entendu que c’était une ville magique où l’art régnait et où vivaient les peintres, les artistes et les philosophes. Là, ma mère et moi, nous nous sommes installées en tant que servantes chez un peintre très célèbre. C’était Leonardo da Vinci que tous les sages respectaient. Un homme que je trouvais incroyable. Il travaillait sur ses tableaux pendant des mois avec une attention délicate. Son travail

impeccable et son souci des détails m’impressionnaient beaucoup. Il voyait le monde avec tous ses petits détails qui n’étaient pas importants pour la majorité des gens. Mais cet homme spécial savait que la magie était dans les nuances et dans les traits cachés de la nature. En conséquence, je sentais constamment ses regards examinateurs sur moi. Il m’observait sans essayer de le cacher. Cela m’enthousiasmait profondément. La plupart du temps j’agissais comme si je ne remarquais pas ces observations artistiques. J’essayais toujours de camoufler mon sourire causé par mon intérêt personnel pour Leo.

Un jour, il s’est approché de moi et a légèrement touché mon visage en me demandant de ne pas détourner mes regards de lui. Mon cœur palpitait. Ainsi j’avais compris que mon amour n’était pas complètement platonique. Il n’éprouvait pas des sentiments romantiques pour moi, c’était plutôt une passion artistique. Même si notre relation se développait et devenait plus intime de jour en jour, je n’ai jamais voulu que Leonardo comprenne mon attirance pour lui. Un jour, mon précieux Leo a enfin décidé de faire mon tableau. Ce tableau n’a jamais été terminé parce que Leo sentait que le jour où il l’achèverait, ce serait la fin de sa passion artistique pour moi. Quand il a fini par dessiner mes yeux, il a dit qu’il m’aimait beaucoup et qu’il voulait que je le suive partout où il allait tout le temps. C’était pourquoi il a travaillé pendant des années sur mes yeux. Finalement, il a réussi à représenter comme je le regardais. Quand même, il n’a jamais été content du tableau dans l’ensemble. Après mon décès, il a emmené le tableau avec lui partout et ne s’est jamais arrêté de travailler sur lui. Le tableau est devenu son éligie. »

Melisa SAYDI

Baptiste

“ L’exercice consistait à réécrire une nouvelle en changeant de narrateur. Ici, Burcu réécrit l’histoire de Quand Angèle fut seule de Pascal Méridgeau, en se mettant dans la tête du personnage nommé Baptiste. ”

Je m’allonge dans mon lit, j’attends ma mort. Après tout ce que j’ai fait, je mérite de mourir, je mérite d’aller en enfer où le diable sera mon meilleur ami. Pendant que j’attends la fin, je pense au passé. Tout avait commencé il y a vingt ans, on était en mai. Quand j’étais arrivé à mon travail elle discutait avec le patron ; elle était la nouvelle employée. Quand elle riait le soleil brillait avec elle, les oiseaux chantaient... Elle était plus belle que toutes les fleurs de printemps, elle était si belle que je ne pouvais pas m’empêcher de la regarder. Pendant l’après-midi le miracle avait eu lieu et elle était venue faire connaissance. Elle s’appelait Germaine, j’ai écrit son nom sur mon cœur pour qu’on ne puisse jamais l’effacer. En peu de temps on était amoureux, on s’aimait comme des fous. La joie était venue dans ma vie malheureuse ; j’allais au travail en courant car on se voyait près du champ avant que je commence ma journée. Elle était mariée, moi aussi mais on ne pouvait pas résister.

Un jour son mari nous a vus ensemble près du champ. Le pauvre homme a eu une crise cardiaque et il est mort là-bas. On était très choqués, même tristes mais cela n’a pas affecté notre relation forte. Peu après, on a appris qu’on aurait un bébé ! C’était le jour le plus heureux de ma vie mais il y avait trop de choses auxquelles

penser. À la fin on a décidé que sa tante allait s’occuper de lui. Je l’ai vu récemment, cet enfant. Il a des yeux bleus juste comme les miens...

Le temps passait et de jour en jour je devenais plus malade, jusqu’à ce que je ne puisse plus me lever. Je restais chez moi à cause de ma maladie et alors j’ai remarqué comment ma femme avait vieilli, mes années de bonheur n’avaient pas été si géniales pour elle. Son visage avait perdu ses couleurs, son bonheur... Je me suis détesté à cause de ça. J’étais si aveugle. J’avais ruiné sa vie...

Depuis quelques mois je sais qu’elle m’empoisonne mais je ne dis rien car elle n’avait rien dit quand je l’empoisonnais avec mon bonheur vécu avec une autre femme. Je le méritais. J’ai rongé sa vie, maintenant c’est le temps de mourir comme un rat. Je ne regrette rien de mon amour immense mais je n’avais surtout pas le droit de ruiner une vie...

Burcu MAGEMİZOĞLU

Yıldızları Seven Adam

“Gözleri suskun evde geçmişin hayaletlerini aradı fakat hepsi orayı çok uzun zaman önce terk etmişti.”

Ondan başka kimse bulunduğu odanın ne kadar aydınlık ve gürültülü olduğunun farkında değildi. Hepsi kendi hayatları içinde ayrıntıların derinliklerinde kaybolmuş, etraflarına bir an olsun dikkat etmeden konuşup gülüşüyorlardı. Adamsa gözlerini yerden ayırmadan odanın dört bir yanında yanan ışıkları görmezden gelmeye çalışıyordu. Her sandalye gıcirtısı, her kahkaha, her ağız şapırtısı kafasının içinde yankılanıyor, aklının duvarlarına çarpa çarpa onu yok etmeye çalışıyordu. Buna daha fazla tahammül edemeyeceğinden emin olunca yavaşça kalkıp odasına yöneldi. O kadar soluk ve sessizdi ki, varlığının bile gözden kaçırıldığı o odada, yokluğunu kim fark edecekti.

Odasına girince derin bir nefes aldı. Yatağından ve siyah bir battaniden başka hiç eşya olmayan odasında ilgi çekici tek şey; sadece yıldızları gösteren bir pencere ve onlar uykuya daldığında adamı güneşin kör edici görkeminden koruyacak kapkara kalın perdelerdi.

Odasının dışında geçirdiği bu son gün, orada ilgisini çeken, onu kurtarabilecek hiçbir şey kalmadığını bir kez daha kanıtlamıştı. Simsiyah ses geçirmez kapısını usulca kilitledi. Döner anahtarın metalik sesiyle irkildi ve tınlayan ses tamamen susana kadar olduğu yerden kıpırdıydı. Sonunda yavaşça yatağına tırmanıp battaniesine sanarak penceresinden görünen yıldızları selamladı. Yıldızlar da ona cevap verdi fakat küçük penceresinin onu ayırdığı dünya o kadar yüksek sesliydi ki; adam onları duyamayıp hayal etmekle yetindi. Önümüzdeki yüzyıl boyunca yapacağı gibi; son yıldız da ona hayali bir veda edene kadar onları izlemeye devam etti. Ardından güneşin ilk ışıklarıyla siyah kalın perdelerini kapatıp zarif, mütevazı arkadaşlarından zorla ayrılmış olmanın verdiği dayanılmaz acıyla ağlayarak uyuyakaldı.

Bir gün, zamanı, dış dünyayı düşünmeden yüz yıl boyunca tekrarladığı rutinin sonuna geldiğini aklının ucundan bile geçirmeden ilk günkü heyecanla perdelerini açmak için elini uzattığında ellerinin perdeyi kavrayamadığını fark etti. Şaşkınlıkla uzun yıllar sonra ilk kez başını eğip kendi bedenine baktı. Kendisi zamanı umursamadığından, zamanın da onu umursamadığını sanmış veya bu konuda yeteri kadar düşünmemeyi seçmişti. Oysa şimdiye kadar kimseyi es geçmemiş zaman onunla da kendi yoluyla ilgilenmişti. Yıllardır başka bir renk görmemiş cildi, içinde

bulduğu karanlığı taklit ederek simsiyah olmuş, yıldız ışıklarından başka hiçbir şeyle beslenmemiş bedeni bir ışık huzmesi gibi şeffaf ve akıcı hale gelmişti. Zaman, bu yalnız yaratığa sadece kendi anlayabileceği bir hediye vermiş, onu yıldızlardan sonra en çok sevdiği şey olan karanlık ve sessizliğe çevirmişti.

Adam umutsuzlukla perdeyi açmaya çalıştı fakat başarılı olamadı. Kapalı perdenin karşısında oturup yıllardır huzurla sürdürdüğü düzenini bozmak zorunda olmanın dehşetiyle yüzleşmeye çalıştı. Gerçekten sevmiş olduğu tek şeyi; yıldızları görmeden yaşayabilir miydi? Hayal etmesi bile acı veriyordu.

Siyah gözyaşları döktü, sessiz çığlıklar attı ama perde açılmadı. Sonunda, içinde saklanıp korunmuş en güçlü çığıyla kendini, uzun yıllar önce kilitlemiş olduğu büyük kapıya attı. Amacı kendi canını mı yakmaktı, yoksa gerçekten geçmişinden birine sesini duyurmayı mı ummuştu bilinmez, kendisini birdenbire en son yüz yıl önce geçtiği koridorda buldu.

Gözleri suskun evde geçmişin hayaletlerini aradı fakat hepsi orayı çok uzun zaman önce terk etmişti. Yokluğu o odasına kapandıktan birkaç gün sonra fark edilmişti gerçi fakat onu bulmak için özel bir istek duymadıklarından evde bir zamanlar var olduğunu kanıtlayan birkaç fotoğrafı ve büyük siyah kapıyı görmezden gelmeye karar vermişlerdi. Bunu takip eden yıllarda hepsi ölmüş veya başka bir yere taşınmıştı. Adam bu evdeki süresinin dolmuş olduğunu anlayınca derin bir nefes alarak -ve duvarların içinden geçerek- dışarıya ilk adımını attı.

İlk anda omuzlarındaki yüz yılın da etkisiyle sersemleyip yere yığıldı. Çevresine korku ve tiksinti dolu bir bakış attı. Etrafındaki her şey benliğindeki karanlık ve sessizliğe o kadar tersti ki, daha da yabancılaşmış, adeta başka bir dünyaya aitmiş gibi hissediyordu. Ama onun küçük penceresinden görebildiğinden çok daha fazla yıldız olduğunu görünce gözleri parladı. Bir an için nerede olduğunu unutup büyük bir coşkuyla içinden onlara seslendi. Ancak sessiz odasında kafasında yarattığı yankıların bile duyamıyordu. Çılgınca bir mutsuzlukla ne yapacağını bilemeden etrafa dolanmaya, saklanacak bir yer aramaya başladı. Yürürken gökyüzüne bakmaya çalıştığından sürekli onu görmeyen insanlara çarpıp onların içinden geçmek zorunda kalıyor, birkaç saniyeliğine gürültülü ve zalim düşüncelerini duyup ürperiyordu.

Sonunda titreyerek bir köşeye kıvırlıp başını göğe kaldırdı. Yıldızlar ona bir şey söylemeye çalışır gibi bir yanıyor bir sönüyordu. Ama o, aralarındaki cam kalkmış olmasına rağmen etrafındakilerin kirli düşüncelerinden onları duymıyordu.

Uzun süren bir çaresizlikten sonra aklında bir fikir oluştu; eğer etrafındaki sesleri susturabilir, vızıldayan ışıkları söndürebilirse yıldızların ona ne söylemeye çalıştığını duyabilirdi. Fikri, bir zamanlar insan olan bir gölgenin kalbinin olması gereken yerde ne varsa, işte orayı sıcak yaptı. Kafasının bir köşesinde, belki birazcık insan kalmış, eskiden yaşadığını unutmamış bir kısım yarı uyuklu bu gizemli duygunun ismini fısıldadı: "Umut."

Yavaşça bulunduğu yerden kalkıp insanların arasına karıştı. Derin bir nefes alıp en yakınındaki gölgeye yanaştı. Gölgenin sahibi güzel denilebilecek, otuzlarının başında bir kadındı. Aynı anda hem cırtlak bir sesle telefonla konuşuyor, hem de sakız çiğniyordu. Yüksek topuklu ayakkabılarının sesi boş sokakta yankılanıyor, sessiz ve tedirgin gölgesi duvarda süzülüyordu.

Yüz yıldır dışarı çıkmamış olduğu için kadının neden zaten oldukça yüksek sesle düşünürken aynı anda bu kadar yüksek sesle kendi kendine konuştuğunu anlayamasa da üzerinde durmadı. Kendisini

küçük siyah odasına kilitlemeden önce de "normal" insanların yaptığı birçok şeye anlam veremezdi.

Kadının gölgesine uzanıp ucundan nazikçe tuttu. Kadının sesi yavaşça azalırken, gölgeyi kendine doğru çekip bir anda onu içine alıverdi. Yutmuş olduğu gölge parçalanıp benliğine karışırken önceleri kadının durduğu yeri hiçlik aldı.

Küçük bir zafer.

Yıldızlara ulaşması için daha yemesi gereken çok ruh, söndürmesi gereken çok ışık vardı.

Göz açıp kapayıncaya kadar kısa, odasında geçirdiği yüz yıl kadar uzun bir süre içinde, bütün dünyayı dolaşıp, yıldızlarının parlaklığını azaltan her yapay ışığı, seslerini duymasını engelleyen her sesi içine alarak yok etti. Dünya üzerinde var olan her şey onun kadar karanlık ve sessiz olana kadar durmadı.

Büyük bir zafer.

Belki insan olduğu zamanlardan kalma bir refleksle, belki yutmuş olduğu ruhların birinden henüz sindiremediği bir alışkanlıkla gülümsedi. Yıldızlar her zamankinden daha fazla, daha parlaktı. Yıldızlar ona seslendi ve adam bu sefer ilk kez onları duydu.

"Gel."

İlayda TÜRBEDAR

Yerdeki Simitler

“Mühendis olmak istiyordu aslında Osman. Babasının çalıştığı inşaatları yapan mühendisler gibi olacaktı. Matematiği iyiydi çünkü.”

Rüyasında okula gittiğini görüyordu yine. Öğretmen tahtaya kaldırmıştı. Soruları bir bir cevaplıyordu. Problemleri hatasız çözüyordu. "Aferin" diyordu öğretmeni. Arkadaşları hayranlıkla bakıyorlardı ona. Omuzuna bir el dokundu. Öğretmeninin yumuşacık eli sandı. Kafasını çevirdi ve annesinin öfkeli gözleriyle karşılaştı. "Uyan körolasıcaya, işe geç kaldın" diye bağıyordu annesi. Sıcacık rüyası, annesinin soğuk, nasırlı elleri tarafından kesilmişti. Uyanmak istemedi Osman. Hayatının sonuna kadar o yataкта kalabilirdi.

Osman'ın rüyası aslında iki yıl önce bitmişti. Babası, çalıştığı inşaatın ikinci katından düşüp felç olunca, hem Osman'ın, hem de kendisinden küçük üç kardeşinin hayatı bir anda kabusa dönüşmüştü. Çalışacak, eve para getirecek kimse kalmamıştı. Annesi hem babasına, hem de küçük kardeşlerine bakmak zorundaydı. İşte o zaman Osman, o çok sevdiği okulunu, öğretmenini ve arkadaşlarını bıraktı. Babasının görevini o üstlendi ve para kazanmak için simit satmaya başladı. Artık sadece rüyalarında gördüğü okul hayatı çok uzaklarda kalmıştı...

"Bugün yeni bir gün" diye düşündü Osman, yataktan kalkarken. Güneş pırl pırl parlıyor, dışarıdaki hava sanki onu sokakta oyun oynamaya davet ediyordu. Ama o çalışıp, eve ekmeğe getirmeliydi. Kıyafetlerini üstüne geçirirken, gözü duvardaki camı kırk saate çarptı. "Olamaz, on dakika geç kalmışım" diye söylendi. Mutfaktan simit tepsisini kaptı. Babasına bir hoşçakal bile demeden, yola fırladı. Koşuyordu. Koştukça burunları açılmış pabuçları taşlara takılıyor, arada bir sendeliyor ama koşmaya devam ediyordu. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyor, bugün kazanabileceği otuz ya da şanslı günündeyse elli lirayı hayal ediyordu. Kış bastırmış ama onlar ısınmak için eve kömür alamamışlardı. Biriktirdiği para bir ton kömüre bile yetmiyordu hala. Ama çok az kalmıştı. "Bugün elli lira, yarı da elli lira kazanırsam, haftasonu parayı tamamlarım" diye düşündü. Sıcacık sobanın etrafına toplandıklarını hayal etti. Belki para artarsa, kardeşlerine kıyık ayakkabı bile alabilirdi. Kendi ayakkabılarına gözük takıldı sonra... Koşmaya devam etti.

Geç kalmıştı. Önce fırına uğrayacak, simitleri alacak, sonra da tam iş saatinde trene yetişecekti. Sabahları trende çok iyi satış yapıyordu. Kahvaltı etmeden evlerinden çıkanlar, onun sıcak simitleriyle kanlarını doyoruyorlardı. Treni kaçırsa, kalabalığı da kaçırmış olurdu ve hiç satış yapamazdı. Nefes nefese girdi fırının kapısından. Simitlerin sonuna yetişmişti. Tepsisini doldurdu sıcak simitlerle. Üstünü temiz bir bezle örttü. Koşar adımlarla çıktı yine fırından.

Mühendis olmak istiyordu aslında Osman. Babasının çalıştığı inşaatları yapan mühendisler gibi olacaktı. Matematiği iyiydi çünkü. Oysa şimdi bu yeteneğini, otuz kuruşa alıp bir liraya sattığı simitlerin hesabını tutarken kullanıyordu. Okulu düşündü yine. Arkadaşları şimdi evde kahvaltılarını edip, okula gitmek için hazırlıyorlardı herhalde. Onların yerinde olmak için neler vermezdi. Adımlarını biraz daha hızlandırdı. Treni kaçıracaktı.

İstasyona girdiğinde trenin hareket ettiğini gördü Osman. Simitlerini düşürmekten korkarak koşmaya başladı. Kendisi gibi koşan birkaç kişiye çarptı. Ama o küçüktü. Ayakları da, adımları da küçüktü diğerlerinden. Herkes onu geçip gidiyordu. Son vagona yetişebilirdi belki. Koştı, koştı. Vagonla aynı hizadaydı şimdi. Trenin camından bir kadın endişeyle baktı Osman'a. Tren hızlanmıştı. Kapıya bir kol uzaklıktaydı. Son bir hamle yaptı Osman. Küçük ayaklarıyla büyük bir adım attı ama kapının demirini yakalamak isteyen eli boşlukta kaldı. Tren, Osman'dan hızlıydı. Camdaki kadının çığlığı, istasyondakilerin çığlığına karıştı. Tren acı bir frenle durmaya çalışırken, yerde sadece ortalığa saçılan Osman'ın simitleri kalmıştı...

Doğa PINARLI

Maskeli Balo ve Sahte Yüzleri

“Sofrada sahte bir kahkaha koptu, sanki söylenenler komikmişçesine. Sonra da annesi konuşmaya başladı...”

Elizabeth bir sabah bakıcısının tatlı sesiyle uyandı. Onu gerçekten sevdiğine inandığı gerçek bir dosttu Ancelica. Bebekliğinden bu zamana kadar ona kendi bebeği gibi bakmıştı, annesinin aksine.. Annesi Elizabeth'e hiç benzemezdi; bencildi en kötüsü ona yapılanların değerini pek bilmezdi. Babası çok temiz kalpliydi ama dizginleri eşine kaptırmıştı bir kere, annesi neyi nasıl isterse öyle olurdu. Bir de iki kardeşi vardı, Adriana ve Victor.. Adriana kurnazlık konusunda annesine çekmişti. Alımlı bir kızdı ama çıkarıcı biriydi. Bir dükün ailesi oğlu ile birlikte misafirlğe geldiklerinde nasıl da değişiyordu ablası.. Ancelica'nın özene bezene hazırladığı ziyafeti kendinin hazırladığını bile söylemişti bir keresinde. Ya annesi? Her gün köşkün hizmetkarlarına emir yağdıran, kocasına bile saygısızlık yapan kişi, bu misafirlerin karşısında kocasına bağlı, kibar bir soyluya dönüşürdü. Victor ise başarısız, zayıf ve silik bir tipti. Babasının adıyla var olmaya çalışıyordu. Bu insanlarla yaşadıkça anladı Elizabeth, insanların sahip oldukları ve gösterdikleri olmak üzere iki yüzünün olduğunu ve insanların görmeyen maskelerinin altında gizlendiklerini. Yine de ailesinin ilgisizliğinin onu sevmedikleri anlamına gelmediğini düşünürdü. İyi ki Ancelica vardı, neşesiyle fethetmişti Elizabeth'in kalbini ve bu zamana kadar hiç yalnız bırakmamıştı onu. Her şeyini anlatırdı Elizabeth bu tatlı kadına. İşte böyle bir ortamda büyüdü Elizabeth...

Elizabeth esneyerek sabahlığını giyip mutfağa indi. Annesi “Daha yeni mi inebildin?” diye tersledi onu. Elizabeth ise gözünü devirip etrafa bakınmaya başladı, sakin bir pazar günü için fazla süslü geldi ona salon, Ancelica'ya soru soran bir bakış attı. “Akşama bir davet var onun için bu hazırlıklar” diyip imalı imalı güldü Elizabeth'e hemen ardından da gıdıklamaya başladı onu. Elizabeth'in attığı kahkahalardan rahatsız olan ablası aynaya bakıp rujunu tazelerken “Ancelica oyalanmak yerine hazırlıklara yardım etmeye ne dersin?” dedi. Elizabeth suratı düşen Ancelica'nın yanağına hemencecik bir öpücük kondurdu. Kapı zili çaldığında ablası elbisesini düzeltiyordu hemen kapıya koştu sonrasında. Bu seferki çok zengin olsa gerekti ablası bizzat kapıyı açtığına göre.. Dük Delmar içeri girdikten hemen sonra kendini tanıttı bir süre sonra da karısıyla beraber sofraya buyur edildiler. “Çok uzatmaya gerek yok sanırım niyetimizi biliyorsunuz. Oğlumuz kızınızdan oldukça etkilenmiş tanışmak istiyor her şey yolunda giderse de evlenirler zaten. Soyumuza yakışacak bir aile olduğunuzu düşündüğümüz için de bir sakınca görmedik” dedi hafif göbekli Dük Delmar. Elizabeth

Ancelica'ya bakarak göz kırptı. Uçarı ablası en sonunda birinde karar kılıp evlenecekti demek, bu biraz zordu ama Dük Delmar bunu bilmiyordu tabii. “Oğlum Salvatore, kendisi bugün çok önemli bir toplantıya katılmak zorunda olduğu için aramızda olamadı, malum önemli insanların önemli işleri olur ama zaten uygun bulmanız durumunda onlar ayrı görüşürler” diye de ekledi. Sofrada sahte bir kahkaha koptu, sanki söylenenler komikmişçesine. Sonra da annesi konuşmaya başladı “Oğlunuzun da bizim ailemize yakışacağını düşünüyorum ama tabii önce kızımın uzlaşabilmeleri ve birbirlerini sevmeleri lazım, aksi halde bu evlilik hem oğlunuz hem de kızım için üzücü olur.” Bunu söylerken o kadar inandırıcıydı ki... Dük Delmar gülümseyerek “Çok haklısınız Bayan bunun için öncelikle buluşmaları lazım bunu istiyor musunuz?” diye sordu. Adriana hemen atladı “Bence uygundur” diye.. Sonra adam birden Elizabeth'e baktı ve “Peki sizce?” diye sordu buna bir anlam veremedi Elizabeth, ablasının bir oğlanla görüşüp görüşmemesi konusunda niye onun onayı alınırdı ki? “Sorun olmaz tabiki” diyip geçiştirdi ve yemeğini yemeye devam etti. İki saat süren bir sohbet sonrasında Dük Delmar ve karısı kalkmaları gerektiğini söylediler, ailenin tüm fertleri kapıya kadar gidip uğurladılar onları...

Elizabeth, zaman zaman Asmalı Bahçe'ye gidip yürüyüş yapmayı çok sevdi. Bugün yapacak bir işi olmadığına göre de yürüyüşe çıkmasında bir sakınca yoktu. Asmalı Bahçe'de biraz yürüdükten sonra dönüşe geçti. Evin kapısına geldiğinde basamaktaki kendi adının yazdığı sarı bir zarf dikkatini çekti. Evet, ona bir mektup gelmişti; ne kadar sıradışı bir durum diye düşündü. Mektubu okuduğunda ise şaşkınlık içerisinde kaldı, heyecanlanmıştı. Mektup birisinin ona olan hayranlığından ve onu ne kadar sevdiğinden bahsediyordu. İmza yerinde sadece ‘L.’ yazıyordu. Odasına çıkar çıkmaz durumu Ancelica'ya anlattı. Uzun uzun konuştular. Bu mektup merak uyandırmak dışında hoşuna da gitmişti ama yapabileceği birşey olmadığını düşünerek uykuya daldı. Ertesi sabah annesi onu sarsarak uyandırdı. Şaşkınlıkla neler olduğunu anlamaya çalışırken annesi “Güzel kızım, bugün büyük gün, Salvatore ile görüşeceksiniz elbiseni bizzat hazırladım, ama önce duşa girmelisin” dedi. Elizabeth bir süre ne diyeceğini bilemedi sonra ‘Salvatore ile ben niye

görüşeyim?’ diye sordu. Annesi gene abartılı kahkahalarından birini atarak “Şaşırдын değil mi, ablanla biz de şaşırдық, kedi olalı bir fare yakaladın, senin için gelmişler meğerse”. Elizabeth isteksizliğini annesine anlatmaya çalıştıysa da görüşmek zorundaydı. O gün Salvatore ile çok sıkıcı bir gün geçirdi. Babasının anlattıklarının aksine Victor’un bir türlü süydü. Elizabeth buluşma sonrası eve dönerken basamaktaki sarı bir başka mektubu farkettiler. Hafif bir gülümsemeye okumaya başladı. Bu seferki mektupta Salvatore ile buluşması hakkında ufak sitem bile vardı. Bu mektubu da Ancelica ile paylaştıktan sonra kafası karışık bir şekilde uyuyakaldı.

Esrarengiz mektuplar her gün gelmeye devam etti, sonradan L.’nin Leonardo olduğunu öğrendi. Asmalı Bahçede zaman zaman görüşüyorlardı. Salvador kadar zengin değildi ama akıllı ve oldukça hoş bir gençti. Yaptığı yürüyüşlerden birinde Elizabeth’i görmüş ve çok hoşlanmıştı sonrasında da Elizabeth’in dikkatini çekmenin bir yolunu bulmuştu anlaşılır. Birbirleri için vazgeçilmez olmuşlardı artık. Öte yandan Elizabeth Salvatore’u kesinlikle reddetmesine rağmen ailesi zoraki toplantılara devam ediyordu. Tek sırdaşı Ancelica idi. Gün geçtikçe Leonardo’ya olan aşkı artıyor, onsuz yapamayacağını düşünüyordu. Hayat neden bu kadar karmaşıktı ki? Doğru olan hayatında Leonardo’nun olmasıydı. Birlikte çok iyiydiler, sıradan konuları konuşmak bile mutlu ediyordu ikisini de...

Bir gün kaygıları gerçek oldu, galiba güzel olan her şeyin bir sonu vardı çünkü mektuplar aniden kesilmişti, haber alamıyordu ondan, üstelik ailesi de garip bir şekilde yalnız biryere çıkmasına her seferinde bir şekilde engel oluyordu, acaba Leonardo’yu biliyorlar mıydı? Olamaz diye düşünürken Ancelica birden odaya girdi, çok mutsuz görünüyordu ve konuşmaları gerektiğini söyledi. Ancelica Leonardo’dan gelen mektuplar kesilince kente gittiğinde ondan haber almaya çalışacağına söz vermişti Elizabeth’e ve ailesinden Leonardo’nun attan düşüp boynunu kırdığını öğrenmişti. O artık yaşamıyordu! Bunu duyan Elizabeth’in başından aşağı kaynar sular döküldü. Duyduklarına inanamıyordu. Böylesine sevdiği kişinin birden hayatından çıkması mümkün olamazdı. Elizabeth çok çaresizdi ve ağlamaya başladı...

Çok mutsuz bir sene sonrasında farklı bir insan olmuştu Elizabeth, adeta taşlaşmış gibiydi artık kendisi için pek bir şeyin önemi yoktu sanki, ailesiyle savaşıp direnci bile kalmamıştı. Garip olan ailesinin bu durumdan gayet memnun bir şekilde düğün hazırlıklarını sürdürüyorlardı. Artık Ancelica bile daha uzak gibiydi Elizabeth’e, eskisi gibi iyi hissettirmiyordu, zaten iyi hissetmesi için ne söyleyebilirdi ki.. Salvatore ile evliliğinden sonra başka bir şehirde nasıl bir hayatı olabileceğini dahi düşünemiyordu ama bir gerçek vardı ki o ailesinin gözünde silik Elizabeth olmaktan çıkmıştı ve Salvatore’un müstakbel eşi Bayan Delmar olarak farklı bir saygı görüyordu artık.

Düğün gününün görkemli ve kusursuz olması için Delmar ailesi hiçbir masraftan kaçınmamıştı... Elizabeth mutsuzdu ama herkes onun çok şanslı olduğunu söylüyordu. Evet, artık o Bayan Delmar’dı... Gitme vakti gelip çatmıştı, bambaşka

bir hayat bekliyordu onu. Hazırladığı bavulunu ve kalan son birkaç küçük şeyini almak için son kez odasına çıktı. Zihni tek birşeye odaklanmıştı; Ancelica’nın odasının çekmecesinde saklanan mektupları alıp almamak... Bir yanı yeni bir hayata başlayacağı için onları geride bırakmasını söylüyor diğer yanıysa hayatı boyunca aldığı en anlamlı şey olan bu mektuplardan vazgeçmemesi gerektiğini söylüyordu. Elizabeth ani bir kararla Ancelica’nın odasına girdi. Çekmeceyi açıp en derinde olduğunu bildiği mektupları almak üzere elini uzattı. Daha önce olmayan bir deri paket fark etti, mektupları görmedi. “Acaba o paketin içinde olabilir mi?” diye düşündü. Mektupları bulamama düşüncesinin verdiği hafif bir sıkıntıyla içinde bir sürü kağıt olduğunu fark ettiği paketi açtı. İlk dikkatini çeken şey oldukça yüklü miktarda kağıt paraydı, işte mektuplar da oradaydı. İyi ki açmışım diye düşünürken diğerlerinden farklı iki mektup gördü, kendi adı yazıyordu ama onları daha önce hiç görmemişti. Mektup Leonardo’dan gelmişti. Neden Salvatore ile evlenmek istediği konusunda bir açıklama istiyordu. Son mektupta ise onunla son bir kez görüşmek istediğini ve Salvatore’u sevdiğini yüzüne karşı söylemesi gerektiğini ve eğer gelmezse bir daha dönmek üzere şehri terk edeceğini yazıyordu. Mektup bir sene önce Ancelica’nın onun öldüğünü söylediği tarihte hemen hemen aynı tarihlerde yazılmıştı. Kağıtlar arasında bir tane de üzerine birşeyler karalanmış bir kağıt buldu. Kendi ağzından yazılmıştı, kendi yazısına benzetilmişti ama Ancelica olmalıydı. “Leonardo ben Salvatore ile evleniyorum böyle olması gerekiyor ve ben onu seviyorum, bana bir daha yazma”, bu cümle Elizabeth’in her şeyi anlamasına yetti, Ancelica bu parayı nerden almış olabilirdi? Tabii ki yaptığı ekstra hizmetlerinin karşılığı olmalıydı. Hayatta en çok güvendiği insan nasıl bir maske takmıştı? Herkesten yakın gördüğü bu kadın ona bunu nasıl yapabiliyordu? Ailesiyle veya Salvatore ile hatta belki her ikisi ile işbirliği yapmış olmalıydı. Peki ya ailesi? Nasıl onun adına bu kadar rahat karar verebilmişlerdi? İçi sızladı. Herkes olduğundan ne kadar farklı davranmıştı adeta hepsi bir sürü farklı maske takmış gibiydiler. Ama işte o artık Bayan Delmar’dı ve sevdiği kişi kimbilir neredeydi? Hışımla mektupları ve paraları yere attı, bir süre durdu düşündü ve aslında çok kötü olması gerekirken daha iyi hissettiğini fark etti hayata geri dönmüştü sanki garip bir yaşama sevinci duydu, artık bir amacı vardı.Yere eğildi yeteceğini düşündüğü bir miktar parayı alıp çantasına koydu boş bir kağıt aldı ve avukata boşanmayla ilgili yetki veren bir yazı yazdı, imzaladı ve masanın üzerine koydu. Hızla odasına gidip çantasını aldı. Bavulunu arabaya taşıdı, sonrasında kimseye görünmeden arabaya gitti ve hazır bekleyen şoföre tüm sakinliğiyle Salvatore’un acil işleri nedeniyle programın değiştiğini, onu tren istasyonuna götürmesi gerektiğini söyledi. Bir planı yoktu aslında, Leonardo’yu bulabilir miydi bilmiyordu, tek bir gerçek vardı, o artık ne eski Elizabeth’ti ne de Bayan Delmar’dı. Olgunlaşmıştı, daha güçlüydü ve kendi hayatını sadece kendisi kontrol edecekti...

Ebru SEYHAN

Bay Hering

“Bu tür olaylar daha sık yaşanmaya başladı. Bay Hering, yatağından terler içinde uyanıyor, kâbuslar görüyordu.”

I. ve II. Bölümün Özeti

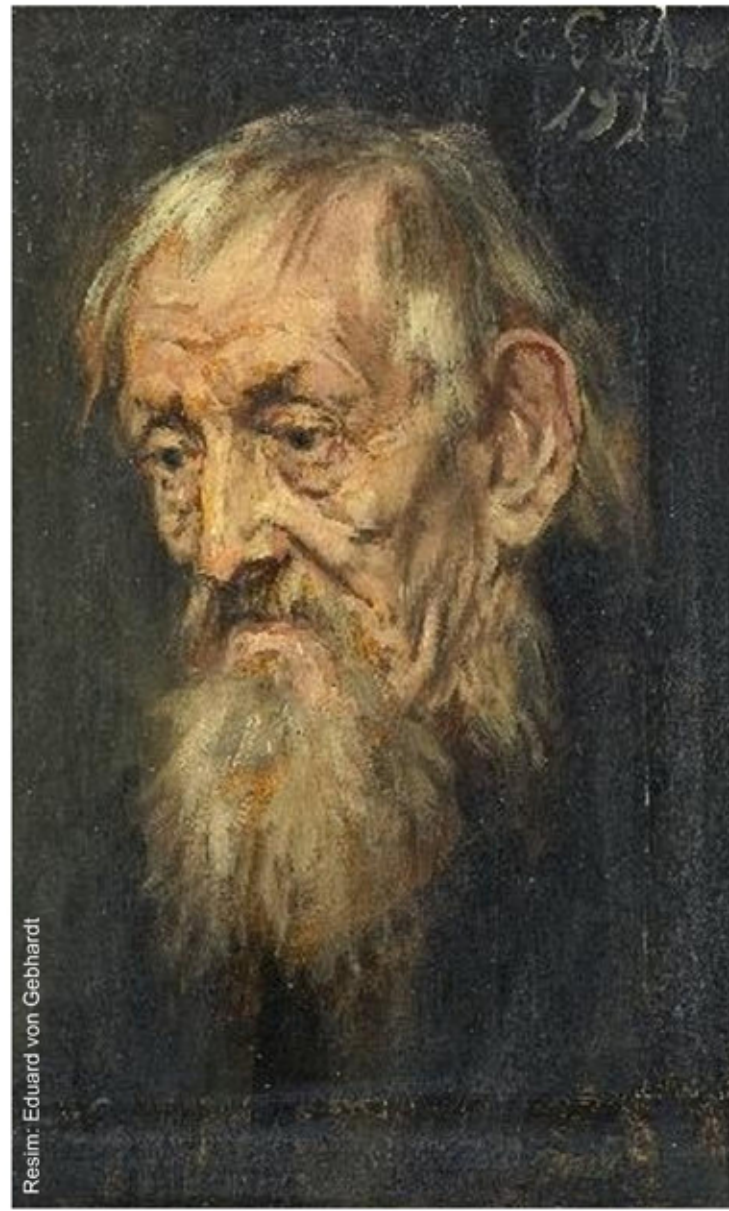
Bay Hering, zamanının büyük bölümünü yalnız geçiren yaşlı bir adamdır. Bir kış günü dışarı çıkar ve parka gider, bir banka oturur ve etrafı izler. Bu sırada hikayede Bay Hering'in karısı Eva ile olan ilişkileri anlatılır. Karısıyla bazen bu parkta görüşür yaşlı adam. Fakat nerede yaşadığını veya nereye gittiğini bilmez. İlginç bir ilişkileri vardır. Akşam olduğunda karda oynayan, büyük ihtimalle evsiz olan bir kız ve bir erkek çocuğu görür. Çocuklar bir süre sonra adamın yanına gelir ve konuşmaya başlarlar.

Ertesi gün Bay Hering bankta uyanır. Gece bankta otururken uyuyakalmıştır fakat iki çocuğu yanında bulamaz. Üzülerek evine döner. Her gün parka gidip çocukları arar ama çocukları asla göremez. Bir gün yine bankta uyuyakaldığında küçük kız onu uyandırır. Bay Hering çocukları tekrar görebildiğine çok sevinir. Çocukların adının Monika ve Joseph olduğunu öğrenir ve onları evine alır. Çocuklara et kızartır ve çocuklar çok büyük bir iştahla yerler. Böylece Bay Hering, yanında iki çocukla birlikte yaşamaya başlar. Bay Hering karısı Eva'yı düşünür ve onunla uzun zamandır görüşmediğini düşünür.

III.

Sıradan bir Pazar günüydü. Joseph yerleri süpürüyordu. Monika evde zıplayıp koşmaktan yorgun düşüp uyuyakalmıştı. Hering, gazetesini okuyordu. Sayfayı çevirirken oğlana baktı. Karşısındaki kişi kimdi? Korkmuştu. Evindeki yerleri süpüren yabancı yüzünü yaşlı adama çevirdiğinde eski bakıcısı olduğunu gördü. 'Ne işin var burada' dedi kadına. 'Sen hastasın' dedi kadın öfkeyle, 'Seninle uğraşmaktan, senin sorunlarından bıktım' diye bağırdı. Yaşlı adam ağlayacak gibi oldu. Titriyordu. Temizlikçi kadın, kapıyı çarpıp çıktı. Bay Hering gözlerini kapattı, yanaklarından iki yaş süzüldü.

Gözlerini tekrar açtığında Monika ve Joseph yanındaydı. Kendisini yerde buldu. Monika ona sarıldı. Ağlama dedi. Hering ne olduğunu anlayamamıştı. 'Oradaydı... Lisa, bakıcım...' Sinir krizi geçirdiniz, dedi Joseph, her zamanki gibi ciddiydi. Monika hala titreyen adama bir bardak su getirdi. Çocuklar ne kadar olgun davranmışlardı. En ufak şeye ağlayan Monika, sakın bir şekilde Bay Hering'e yardım

Resim: Eduard von Gebhardt

etmeye çalışıyordu. Çocuk gibi davranan kendisiydi. Ama eski bakıcısı gerçekten de oradaydı. Rüya mı görmüştü?

Bu tür olaylar daha sık yaşanmaya başladı. Bay Hering, yatağından terler içinde uyanıyor, kâbuslar görüyordu.

Yine bir gün, Monika plaklardan birisini çalıyordu. Eski bir şarkıydı çalan. Bay Hering şarkıyı duyduğunda kilitlendi; konuşamadı, hareket edemedi. Eva karşısındaydı. Kolları Hering'in omzundaydı. Ona derin derin bakıyordu. Gülümsedi. Tıpkı düğünündeki gibiydi. Yavaşça, dönerek dans ediyorlardı. Sonra Eva, adamın omuzlarını sıkmaya başladı. Hering, kemikleri kırılacakmış gibi hissetti. Acıdan bağırdı, Eva güldü ve kayboldu.

Bu sefer ağlamıyordu veya yerde değildi. Fakat gerçekten omuzlarında büyük bir acı vardı. Joseph uyanması için onu sarsıyordu. Omuzlarındaki acının sebebini şimdi anlamıştı.

IV.

Zaman... Çabuk geçmişti. Onca yıl, onca sene. Bay Hering geçmişte yaptıklarını düşünüyordu. Sırf yaptıklarını değil, yaptıklarını ve yapmadıklarını. Kaçırıldığı fırsatları, hataları, başarıları, şansları... Hepsini onu bugüne getirmişti. Ve şimdi,

burda tek başına -gerçi Monika ve Joseph vardı- oturuyordu. Ömrünün sonuna yaklaşmıştı. Bu ona acı verse de yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ölüm düşüncesini kafasından atıp mutlu anılarını hatırladı. Sokaklarda top kovaladığı, sevgiliyle gün batımını izlediği zamanlar. Küçükken gördüğü, elleri titreyen, her hareketini ağır ağır yapan insanlardan biri olmuştu. Bay Hering dahil, kimse yaşlandığını kabul etmek istemezdi.

Yerinden kalktı, yatak odasına gitti. Monika ve Joseph uyuyorlardı. Oturdu ve biraz onları izledi. Pürüzsüz yüzleri vardı. Hafif açık ağızlarından yavaşça nefes alıp veriyorlardı. Yaşlı adam hazır çocuklar uyurken alışverişe gitmeye karar verdi. Evdeki yemek stoğu azalmıştı.

Dışarıda keskin bir ayaz vardı. Bay Hering böylesine soğuk bir havaya hazırlıklı değildi. İnce bir paltoyla kendisini dışarı atıvermişti. Geri dönmeye üşendi, ellerini cebine koyarak yürümeye başladı. Ne iğrenç bir havaydı bu. Bulutlar sanki yutmak istiyormuşçasına üstüne geliyordu insanın. Yerler çamurluydu. Yaşlı adam her yeni adımında ayakkabısının toprağa değmesiyle tiksinti duyuyordu. Adımlarını sıklaştırdı ve ilk durağına zor bela vardı.

Büyük ama eski bir fırını burası. İçindeki üç kocaman taşfırın sabah akşam durmadan çalışır, binayı sıcacık yapardı. Bay Hering biraz soluklandı. Kendisine ekmek seçti, sonra turtalara göz gezdirdi. Fırıncı adam ekmeği poşete koyup Hering'e verdi. Adamın yüzünde korkunç bir ifade vardı. Ya dalıp gitmişti, ya da hiçbir şey düşünmüyordu. Donuk gözlerini yaşlı adama dikmiş, onu izliyordu. Yaşlı adam irkildi. Aceleyle fırından çıktı.

Daha bakkala ve manava da gitmesi gerekiyordu fakat yolunun üstünde her zaman gittiği park vardı. Biraz parka uğrayayım dedi içinden. Rüzgar her estiğinde yüzünü ve elini yakıyor, sanki küçük bıçaklarla derisini kesiyormuş gibi hissediyordu Hering.

Parkın önünde büyük tahtadan yapılmış, etrafı çiçeklerle sarılı bir geçit bulunurdu. Yaşlı adam her buradan geçtiğinde derin bir nefes alıp güllerin, sümbüllerin, menekşelerin kokusunu içine çekirdi. Ne yazık ki bu sefer çiçeklerin kokusunu alamadı. Bütün çiçekler solmuştu. Parkta dolaşmaya başladı. İnsanlar yaşlı adama bakıyor, sanki hepsi üstüne üstüne yürüyorlardı. Paniğe kapıldı. Birden nedense tüm canlılar düşman kesilmişti ona. Bakışlardan rahatsız olan yaşlı adam, paniğe kapıldı. Göğsünün ezildiğini hissediyordu. Parktaki bir banka oturdu. Hızlıca nefes alıp veriyordu.

Karşıdan iki çocuğun ona doğru koştuklarını gördü. Monika ve Joseph gelmişti. Yaşlı adam onlara sıkıca sarıldı. Uzun bir süre ayrılmadılar. Sonra çocuklar Bay Hering'in ellerinden tutup onu eve götürdüler.

Bu çocuklarla tanıştığı için ne kadar şanslı olduğunu bir kere daha anladı Hering. Onlara teşekkür etti. Eve geldiklerinde, Joseph sert bir şekilde 'Bundan sonra dışarı çıkmaya izin veremeyiz.' dedi. Monika kafasını salladı. Joseph konuşmasına devam etti. 'Dışarı çıkıp alışveriş yapmaya artık ben gideceğim. Dışarı çıktığınızda sonuçlarının ne olduğunu siz de gördünüz.' Hering oğlana dışarı çıkmayacağına söz verdi. Yaşadığı bu kötü anıdan sonra sakinleşmek için uyumaya gitti.

Rüyasında Eva'nın yanında olduğunu gördü. Sessizlik içinde oturuyor, birbirlerine bakıyorlardı. Hering, biricik

karısının yüz hatlarını inceliyor, ne kadar kusursuz olduğunu düşünüp şaşırıyordu. Birbirlerine gülümsediler. Eva, yavaşça kafasını yaşlı adamın omzuna koydu. Bir süre hiç konuşmadılar. Bay Hering bu anın sonsuza kadar sürmesini diledi. Burnuna eşinin saçlarının tatlı kokusu geldi, sonra bu koku yemek kokularıyla karıştı.

Bay Hering gözlerini açtı, kokulardan yemeğin piştiğini anladı. Salona gitti. Küçük Monika, türlü yapmıştı. Sofraya oturdu. Burnu akıp duruyordu. Dışarı çıktığında esen keskin rüzgarın etkisi olmalıydı bu. Hafif bir soğuk algınlığı gibi duruyordu. Yaşlı adam hapşırıldı, sonra yemeğine devam etti.

V.

Bay Hering öksürdü. Hastalığı iki hafta önce başlamıştı ve hala da devam ediyordu. Doktora gidecek gücü ya da evde alabileceği bir ilaç yoktu. Monika ve Joseph, ellerinden geldiğince yaşlı adama destek olmaya çalışıyorlardı. Monika ona çeşit çeşit çorbalar yapıyor, Joseph Hering'in rahat etmesi ve iyileşmesi için çok çabalıyordu fakat adamın hastalığında bir gerileme görülmemişti. Tam tersine, Bay Hering'in durumu gittikçe kötüleşiyordu.

Eskiden dışarı çıkıp gününün yansını kar tanelerinin altında geçirirdi. Şimdi ise bir saat sokakta kalmakla hasta olabiliyordu. Yaşlılık buydu işte. Seneler geçtikçe vücudun direnci azalırdı.

Uzun bir ömür yaşamıştı. Artık sona yaklaştığının farkındaydı.

Yeni bir güne gözlerini açtı. Vücudu uyuşmuştu. Kalkmayı denedi, fakat çok halsizdi. Yerinden kıımdayamadı bile. Hering'in uyandığını gören Monika ve Joseph, yaşlı adamın iki yanına yattılar. Monika şarkı söyledi. Bir süre Bay Hering ve Joseph onu dinlediler. Sonra evde bir sessizlik oldu. Kimsenin konuşacak kadar morali yerinde değildi.

Eva ona veda etmeye gelmemişti. Belki de tekrar, başka bir zaman, başka bir yerde görüşeceklerdi. Gözlerini kapattı, Evayla birlikte olmanın hayalini kurdu. Yavaş yavaş beyni dünyadan uzaklaşıyordu. Gücünü toplayıp Monika ve Joseph'i kendine çekti ve son nefesini verdi. Hırıltılı nefeslerinin kesilmesiyle birlikte küçük çocukların da gerçekliği son buldu.

SON

Ladin KAZMAN

Yeni Dünya

“ Küçüklüğümde beri dinlediğim hikayelerden birinin içindeyim şu an. O hikayelerden birini yaşıyorum. Hayatımın devam edip etmeyeceğiyle ilgili olan kararı gerçekten de ince bir çizgi üzerinde bekliyorum. Araftayım. Burası çok soğuk. Burası çok karanlık. Ne yaşayan bir canlıyım ne de bir ölü. Ne nefes alıyorum, ne boğuluyorum. Burada olmamın sebebi belki şu ana kadar hayatımda yaptığım en salakça hareketin sonucu. Belki de en cesurcası? ”

8 Gün Önce

Dünya'nın mekanikleşip canlıların duyu barındıramadığı ve isimlerinin insan yerine servan olarak anlam değiştirdiği bu dünyada artık daha fazla canlıya yer yoktu. Servan denen bu canlılar eski nesilleri olan insanlar gibi kolay kolay üzülüp sevinmiyor; çoğu da hayattanda gerçekten de güçlü duygular yaşamadan ölüp gidiyordu. Servanlar robotlardan ayrıran özellikleriyse vücutlarında kanı pompalayan kalp isimli organın bulunmasıydı. Kimin yaşayıp kimin ölmesi gerektiğineyse yaratıcı değil, Erastes Topluluğu karar veriyordu. Servanların sadece tek bir duyguyu barındırdıklarını bilerek eleme yöntemlerini gerçekleştiren Erastes Topluluğu, gözlem için aldıkları yedi kişiyi yedi günde sınıflandırıp, dünyada yaşamaması gerekenleri ortadan kaldırıyorlardı. Erastes Topluluğu gidip de bu yedi kişiyi sokaktan rastgele yedi kişi seçmiyor; SALIGIA yedililerini buluyorlardı. Babam şuana kadar hiç evine iş getiren birisi olmamıştı ama buna rağmen üyesi olduğu bu topluluğa ilgili benle oldukça çok bilgi paylaşmış ve her zaman cümlesini "Asla bir SALIGIA'ya güvenemezsin P." diye bitirmişti.

Şu ana dek birçok SALIGIA yedilisini gözlemlenme süreçlerinden görmüş ama hiçbirleriyle tanışmamış ya da iletişimi kurmamıştım. Gözlenme süreçlerinde kapalı kaldıkları ortak yaşam alanı ve yedişer odadan oluşan platolara sadece camdan bakabiliyor, çoğu zamansa yüzüme atılan keskin soğuk bakışlarla karşılaşıyordum. SALIGIA yedilisinden birkaçını tecrübesiz bile olsanız, sizler bile ilk bakışta tanıyabilirsiniz. Obur olan ve en kolay belli olanı yani "Gula" türündekiler kendini fiziksel olarak belli ediyordu, saklaması gereken bir şeyi yoktu aslında. Bir diğer kolay anlaşılanaysa "Acedia" türündeki yani tembel olanı. Gözlem odasına baktığımız zaman Gula türündeki SALIGIA bir yemekten öbürüne atlıyorsa, Acedia ise kendine ayrılan yerden çıkmaz, sadece uyur ya da otururdu. Eğer benim gibi ilginiz varsa gözlem odasının ses geçirmez camlarından baktığınızdan İra'yı yani öfkeli ve yıkıcı olanı, biraz sabır harcayarak da Avaritia türündekini yani ağgözlü olanı bulabilirsiniz. Geriye kalanları belirlemekse Erastes Topluluğu'nun yedi gün süren incelemesine bağlıydı; Superbia türü kibirli, Luxuria türü şehvet düşkünü ve Invidia türü; yani kıskanç olanı. Bu anlatıklarımın birlikte SALIGIA'nın açılımını ve bu yedililerin neden ortadan kaldırılmak istendiğini anladığınızı düşünüyorum.

Gözlem odasından sıyrılmayı başarabilen SALIGIA yedilisi üyesi genellikle oburlar ve tembellerdi. Babamın anlattığına göre; 27 yıldır bu işi yapıyordu ve iş hayatı boyunca bir kere bile gözlem odasından çıkmaya hak kazanıp hayatına geri dönebilen Kıskanç veya Kibirli SALIGIA hiç görmemişti. Erastes Topluluğu'nun amaçlarına baktığınızda Dünya'nın eskisi gibi olmasını amaçladıklarını ve bu yüzden aslında biraz da dini bir temel üzerinden yola çıkıp dünyayı mahveden günahların yok olması gerektiği ilkesiyle hareket ettiklerini görebilirsiniz. Erastes'in bir diğer özelliği ise kendi toplulukları arasında da bu tür günahların çıkmaması için topluluğun herhangi bir liderinin ya da grubun ezilen dışlanmış kısmının olmayışıydı; ki bu sayede aslında en ölümcül olan SALIGIA'ların özelliklerine sahip oluyordular; kibir ve kıskançlık.

SALIGIA'lara yapılan muamele sırasıyla şöyleydi; İlk gün yedi kişilik platolarındaki odalara yerleştirilir ve cam ekranlardan gözlemlenirdi. Ortak yaşam alanında çıkan kavgaların sebepleri ve bunu başlatanlar kim olduklarını bu şekilde belli ederlerdi. Obur ve tembeli sizlerin bile ayırt edilebileceğini zaten belirtmişim. Gelelim zor kısma, bu kısımla Erastes'in psiko-simyager grubu, yani babam, ilgilenirdi. Kim oldukları belli olmayanların alınını ortasına mikro bir delik açılır, bu mikro noktaya dokunulduğunda zaman SALIGIA'nın hafızasına giriş yapılmış olurdu ve işte böylelikle tüm hatıralarını beyninizde yazardınız. Bu çok yorucu olsa gerek ki babam ne zaman bu işi yaptıktan sonra eve

gelse çoğu zaman yorgun ve düşünceli olurdu; bu durumunuysa basitçe "başka bir canlının 20-30 yıllık hayatının hepsinin artık beynine yerleştiğini ve sanki onların sürdürdükleri yaşam yılının onun da hayatına eklendiğini" söylerdi. Alın bölgesine açılan mikro deliğin hiçbir SALIGIA için kaçış yolu yoktu çünkü hayatlarına devam edecek SALIGIA'lar içinse bu mikro delikler iyi amaçlı kullanılır; onların platoda geçen zamanları hafızalarından silinir ve buna artı olarak hangi özelliği taşıyorlarsa o özellik onlarda köreltilirdi. Bana göre kimseyi yok etmeye gerek yoktu, SALIGIA'ların baskın özellikleri bu mikro delikler sayesinde köreltilbilir ve onları bu duygulara sürükleyen kişiler veya hatıralar onların anılarından yok edilebilirdi ama babama göre bu çok uzun bir süreç gerektiren ama aynı zamanda çok iyi niyetle düşünülmüş bir fikirdi. Ölümcül günahlardan birine sahip olan insanların bu günahı köreltildikten sonra bile tamamen anımları babama göre imkansızdı ve işin bu kısmında benim önerim, gelecek vaat eden bir çözüm olmaktan çıkıyordu.

Yeni yedilinin geleceği günü plato çevresinde geçirmeye karar vermişim, uzun yıllar boyunca Erastes'e duyduğum ilginin sebebini yavaş yavaş gün yüzüne çıkarma vaktim gelmişti. Eğer fazla göze batmazsam, dört buçuk yıllık araştırmamın en önemli kısmına geçip evrak odasına bile inebilirdim. Yeni yedilinin geldiği gün platodaki çalışanların hepsi çok yoğun ve normal zamanlara göre biraz daha dikkatli olurlardı. Tabi dikkatli davranışları kişileri SALIGIA'lardı; biricik psiko-simyagerlerinin sevimli kızı değil.. Araştırmama gelecek olursak, servanlar duysa "Sen delirmişsin!" diyeceği bir tezim var ki o da "annemin de Erastes Topluluğuna ,yani babam yoluyla, ortadan kaldırıldığı" gerçeği. İnsan hiç kendi eşine, çocuğunun annesine bunu yapar mı demeyin gerçekten de böyle bir misyonları var ki, bu konunun içine daha da girdikçe içten içe bunun gerçek olamayacağını inkar bile edemiyorum.

Evrak odasına inmek tahmin ettiğimden de kolay olmuştur, platoya girmenin zor kısmı dışarıdaki güvenlik sistemini geçmekti ki bu da benim için bir sorun bile değildi.. Kronolojik sırayı alfabetik sıra takip etti ve tam da annemle ilgili bir dosya yok derken diğer dosyalarla kamufle olmuş koyu renk dosyanın üzerinde annemin ismini gördüm. Gerçekten de duygularımızın olmaması güzel bir şeymiş galiba? Ne o eski kitaplardan okuduğum kalbimde bir acı hissi oluştu, ne gözümde sunu aktı, ne de başka bir şey hissettim. Hissettiğim tek şey şaşkınlık, bu şaşkınlığın sebebi de annemi babamın yok etmesi değil de bunu benden saklamasıydı. Hayatımda ilk defa gerçekten de hissedebilmeyi diledim. Dizlerimin titremesini, o dosyaları her yere fırlatacak bir öfke duygusunun içimi kaplamasını, elimde o dosyayla babamın üstüne ağlayarak yürümeği diledim ama yapabildiğim tek şey dosyayı tekrar yerine koyup diğer dosyalarla oluşturduğu kamufleji geri yaratmak oldu.

Bir insanın zayıflığı nasıl duygularıyla, yird servanın zayıflığı da duygularının olmayışıydı. Kitaplardan okuduğum tüm o duyguların ne anlama geldiğini biliyordum, ama hiç birini içimde yaşayamıyordum. Sevinssem de üzülsem de yedimde her zamanki soluk ifade oluyordum. Mutlu olduğumu ya da mutsuz olduğumu hissetmiyordum, sadece o an nasıl hissetmem gerektiğini biliyordum ama hissetmek ne demek onu bile bilmiyordum. Bir erkeğin bir kızın elini tuttuğu zaman hissettiği duygular bilmiyordum, birisi benle dalga geçtiği zaman utanç duygusu nasıl bir şey bilmiyordum; insanlar nasıl kızarıyordu bilmiyorum. AŞK'ın ne demek olduğunu sadece eski kitaplardan biliyordum ama bir kişiye hiç bilmediği bir şeyi en üstün dille anlatmaya çalışmak bir şey ifade etmiyordu; önce onun ne olduğunu bilmek lazımdı, yaşadığı duyguların vücudun her noktasında ayrı ayrı hissetmek lazımdı ve işte temel sorun burada başlıyordu; Hissetmek ne demekti? Aşk ne demekti? Okuduğum eski kitaplar sadece bunu yaşayan insanlarla doluydu. Alfabe bilmeyen birinin yazı yazmaya çalışması gibi bir olaydı benim de Romeo ve Juliet okumam.

Dört buçuk yıllık araştırmam burada sona ermişti; annemi babam yok etmişti ve ta daa hikayenin sonu. İçimde en ufak bir duygu yoktu. O an aslında gerçekten de merak ettiğim bir şey olmuştu; acaba annemin

baskın duygusu hangisiydi? Obur veya tembel olmadığı kesindi. Çok mu öfkeliydi acaba? Ya da fazla aç gözlü? Bu soruların cevaplarının hepsi o dosyanın içindeydi, hatta mikro delik sayesinde annemin kayıtlı anılarını bile görebilecektim. Sırt çantam her ne kadar küçük olsa da annemin dosyasını içine alacak kadar genişti. Yıllar öncesinden kalma bir dosyayı ertesi gün geri getirmem kadar sakıncası olmayan bir şey yoktu.

Üst kattan gelen ayak sesleriyle birlikte SALIGIA'ların geldiğini anladım. İlk defa bir yedili geldiğinde platonun içindeydim ve bir an önce onların arasından sınırlam lazımdı. Evrak odasının çıkışı, yaşam alanına ve kameraların bulunduğu hole en uzak olan yerdedi, sanı duvar kağıtlarının bulunduğu "sol koridor" olarak adlandırılan yer "hey buraya öldürülmeye değil tatile geldiniz" mesajını başarısızca vermeye çalışıyordu. SALIGIA'lar ortak yaşam alanında olmaları ki birkaç teknisyen sol koridora doğru yükselen seslerle platonun içini gezip teknik hataları arıyorlardı, yapabileceğimin en iyisini yaptım ve sol koridordaki gözüme ilk çarpan 15120 yazan odaya girdim. SALIGIA'lar ortak yaşam alanında olduğuna göre odalar boş olmalıydı diye düşünürken, şu ana kadar duyduğum en yumuşak ama aynı zamanda en sert ses "Sen kimsin?" diye sorarken beni sorgular gibiydi belki de beni yaş olarak buradakilere göre küçük gördüğünden soru sorabildiği tek kişi ben olmuştum, kim bilir? Kim olduğumu ve hangi duygusunun ağır bastığını bilmediğim bu yabancı iki kelimeden oluşan bu soruyla bile içimde bir hissi yaşatmıştı; korku. Soluk beyaz teni ve alnına düşen iri koyu kahve bukleleri, dışarıdan gelen güneş ışığıyla aydınlanmış; gözlerinin rengi ise şu ana kadar gördüklerimin en güzelydi hem tatlı bir karamel rengi hem de sanı kedi tüylerini anımsatıyordu. Servanlar gibi boş değil, daha anlamlı bakıyordu. Benden en fazla iki yaş büyük olabilirdi, on dokuzdan büyük olmadığını iddia edebilirdim. Tanıdığım demek ne kadar doğru olur bilinmez ama, en yalnız görünüşlü çocuğu. Gerçekten de acı çeker bir ifadesi vardı. Bu kadar güzel bir yaratık hiçbir kötülüğe sahip olamazdı, belki obur olabilirdi ama o mükemmel vücudu bunu tamamen yalanlıyordu. O zaman kesinlikle tembeldi. Evet, evet öyleydi her halinden belliydi ve *pof* "Sen tembel olan mısın?" diye soruverdim, hiçbir duyguya sahip olmamanın en iyi yanı utanmamaktı, hiç çekingenlik yaşamamaktı. Yüzüme çarpık bir gülümseme olmuştu ve o gülümse onun da bilmediğini açıklamaya yetti. Odadan çıkmam lazımdı ama orda beni çeken bir şeyler vardı ve çıkmak istemiyordum. Konuşmadan uzun süre sadece birbirimize baktık ve eğer gerçekten de hislerim olsaydı o an kıpırmızı olacağımı düşündüm. "Benim gitmem gerek.. Beni P olarak hatırlayabilirsin." diyip kapıya yöneldim "15120 olduğumu söylesem pek ilginç çekmez sanırım ama yarın da gelersen beklerim. Buradayım sonuçta. Beklerim." diye gülümsedi. Şu an bu anlattıklarım her ne kadar klişe pembe roman başlangıçlarına benzese de bu aşk değildi; bu kadar basit olmamalıydı. Bir şeyler hissetmeliydim ama yoktu. İlk defa yediliden biriyle tanışmışım ve onu daha da yakından tanımak istiyordum. Onun baskın duygusunu keşfedene ulaşmak istiyordum ve bu duygu her ne kadar kötüyse bile onu köreltmek ve platodan çıkarmak istiyordum. Sanırım annemi Erastes'in yok ettiğini öğrenmemden sonraki yeni görevim buydu ama maalesef bu iş üzerinde harçayabileceğim gün sayım sadece yediydi.

Platodan çıktuktan sonra eve gidip annemin dosyasını ve hatıralarını inceledim. Gerçekten de hissedebilmeyi tekrar diledim. Keşke bir SALIGIA olsaydım da en azından bir duyguyu dahi olsa hissedebilseydim. Bugünkü 15120 hangi duyguyu baskın olarak barındırıyor bilmesem de baskın olanlar dışında da birçok duyguyu barındırdığı kesindi.

Ertesi gün içimdeki merak duygusunu daha fazla bastıradım ve platoya yine evrak odasından girerek sol koridordaki 15120'nin odasına ulaştım. Odası boştu ama tüm konuşma sesleri ortak yaşam alanından geldiğinde göre şuan gözlem altındalardı ve mikro delik aşamasına az kalmıştı. Yapacak bir şeyim olmadığı için eve geri dönemeye karar vermişim.

İki gün sonra 15120'nin odasına tekrar geldiğimde ilk gördüğüme göre daha bitkindi ama bu bitkinlik bir yorgunluk bitkinliğinden çok bir olay üstüne yaşanmış bir bitkinlik gibiydi. "Seni tanımıyorum ama arkadaşız değil mi?" diye sordu, bu sorunun karşısında boş bir surat ifadesiyle konuşmanın devamını beklediğimi belli edecek şekilde kafamı salladım. "Bak, hangi duygu bende baskın biliyorum ve bu topluluğun amacının ne olduğunu da bilmiyorum, tek bildiğim şey benim bir an önce buradan çıkmam gerektiği P. Ne yapman gerekiyorsa yap ama beni buradan çıkar, olur mu?" gözlerinin karamelliği, öcanelerine göre daha da parlak görünüyordu; içleri kitaplarda okumadığım bir duyguyla kaplıydı ama bu duygu her neyse içimde bir yardım etme isteği uyandırmıştı.

Sonrakı üç gün boyunca 15120'ye J demeye başladım, anlattığı her şeyi en ufak detayına kadar ezberlemiştim; buradan çıktığı zaman hayatında gerçekten değer verdiği insanlarla güzel ve sakin bir yerde yaşamayı hayal ettiğini, küçük kız kardeşinin süt içmeden uyuyamadığını, onunsa küçükken uyurgezer olduğunu ve bendeki durumun tersine onun babasının olmadığını birden çok kez anlatmıştı. Onun gibi basit ve güzel hayat olan birisinin hangi duygusu ağır basmış olabilirdi? Tembel olan da olamazdı çünkü ne zaman odasına gitsem sürekli oradan oraya eşyalannın yerini değiştirip, düzenliyor oluyordu. Yapacağım şeyin her ne kadar özel hayatına saygısızlık olacağını bilsem de artık tek çare babamın mikro

deliği açmasını beklemektir. Bu sayede J'nin tüm hayatını görebilir, hangi duygusunun ağır bastığını öğrenebilir ve yeni yeni kabullendiğim J'ye aşık olduğum durumunu onun da düşünceleri ve görüşleriyle birleştirerek karşılıklı olduğuna sevinebilirdim. Tüm bu işlemlerden sonra yedinci günün sonunda J'yi evrak odası yolundan benimle birlikte çıkaracak, buradan beraber gidebilecektik. Şimdilik tek beklentim mikro deliğin açılmasıydı; bunun sayesinde J'nin hafızasını kendimce düzenleyebilir, baskın olan özelliğini köreltebilirdim.

Sabah olup da evden çıkmak istediğim zaman evin tüm giriş çıkışlarının tıpkı iki yıl önce olduğu gibi babamın benden şüphelenip sadece deprem yangın kasırga gibi acil durumlarda açılacak şekilde güvenlik sistemiyle kapadığını fark ettim. Şifreyi bulmak için önce kendi doğum tarihimi sonra sırasıyla annemin ve babamınkini denedim ama hepsinde aynı sonucu aldım; içeriye ve dışarıya olan tüm giriş çıkışlar hala bloklanmış şekilde kapalıydı. Tüm günümü harçayıp şifreyi bulmaya çalışabilirdim ama bugün J'yi kurtarmak için son günümü. Şimdiye kadar çoktan alnında mikro delik açılmıştı. Onun gerçekten de hangi SALIGIA olduğunu çok merak ediyordum ama bunu düşünmekle bile zaman kaybedecek vaktim yoktu.

Tüm bunlar olup biterken kendimi duvara yasladım ve önce on yedi yıllık hayatımı sonra da şu geçirdiğim beş altı günü düşünmeye başladım. Diğer servanlar gibi değildim ben. Farklıydım. Onlar düşünemezlerdi, sadece hareket ederlerdi. Bense hayatımın neredeyse tamamını düşünerek geçirmiş birisiydim. Düşünemeyen birisi; hissedemezdi. Ama ben düşünüyordum, öyleyse vardım? Benim de hislerim vardı? Tanımadığım bir yabancıya ilgi duyuyorum, merak ediyor, onu kurtarmak istiyordum. Belki de aşık olmuştum ama haberim bile yoktu. Tek bildiğim şey bir an önce bu evden çıkıp J'yi kurtarmaya gitmem gerektiği idi.

Yeterince az olan zamanımı bir kasırga ya da depresi bekleyerek geçiremeyeceğim için depoya inip benzinini getirdim. Elimdeki benzin abartmadan salondaki masaya döktüğüm sürece bir sorun olmayacak ve çıkacak olan yangın, sistemi kapatmaya yetecekti. Kıbriti masaya atmamla birlikte tahmin ettiğimden kat kat daha büyük bir ateş kütlesine karşılaştım. Evden gerçekten de çıkmam gerekiyordu. Duman başımı döndürmekle kalmıyor, aynı zamanda gözlerimi de yakıyordu. Her şey bu kadar basitti aslında. O an her şeyde son evden çıkmayarak amaçsız hayata ma son verebilir, arkamda üzülen kimse bırakmadan dünya üzerindeki canlı sayısını bir kişi azalttığım için babamın takdirini kazanabilirdim. Gittikçe yayılan duman ve sıçrayan ateşlerin içinde felsefe yapmak belki de yapmam gereken ilk şey değildi ama bu sayede düşüncelerimi açık tuttum ve içimdeki kurtulma hissini vücudumun her noktasında hissederek kendimi nefes nefese kalmış bir halde dışarı attım. Dışarıdaki havayı güçlü güçlü ciğerlerime çektikçe gözlerimden sular gelmeye başladı. Bunlar göz yaşlarıydı. Servanların hiç karşılaşmadığı bir maddeydi bu. İşte o an hayatım boyunca ne kadar ağlamam gereken an varsa hepsi için ağladım. Annemin öldüğü gün için ağladım, bacağımlı kırkıktan sonra alçının çıkarıldığı zaman için ağladım, annemi babamın öldürdüğünü öğrendiğim birkaç gün öncesi için ağladım. Tüm yılların birikmiş ama farkında olmadığım duyguların için ağladım. Yavaş yavaş bunlar mutluluk göz yaşlarına dönüşmeye başladı. Artık özgürdüm. Duygularım vardı. Bir insan gibi sevenip üzülebileceğimi görmüş, hissiz yaşadığım o yılların ne kadar da boş geçtiğini fark etmişim. Tımağın içine toprak dolmuş ve dizlerim titrerkenki halimle yüzümü elimin tersiyle silip ayağı kalktım ve arkamda yanım evimizin manzarasını baktım. Servanların duyarısız olmasının iyi yanı da buydu, hiç biri dönüp de ne oluyor diye bakmamış yollanma devam etmişlerdi. Bu sayede platoya giderken hiç ilgi çekmemeyi başarmışım. Servanlar başkalarının işlerine burunlarını sokmazlardı bu yüzden evlerde perde görmemiz pek de olası bir durum değildi. Servanların evlerinde kapı kilidi de olmazdı çünkü hirsizlik yapabilecek tek canlı türü SALIGIA'ları ve onlar da kendilerini bu şekilde belli etmeye can atan kişiler değillerdi. Bir de benim babam gibi olanlar vardı ki tehlikeyi evin dışında değil de içinde görüp kızını şüphelendiği zamanlar eve kapatırlardı..

Evrak odasından sol koridora çıktığım zaman 15120 kapısını açmadın önce son kez düşündüm. Şu an eve geri dönüp bahçede sanki yangından kaçmışım gibi oturup babamı kandırabilirdim ya da kapıdan içeri girip J'yi kurtaracak ve onu buradan çıkaracaktım. Buradaki tek sorun babamın yangın çağırısı aldığı zaman beni arayacak olması ve platodan J ile çıktuktan sonra nereye gidip ne yapacağımızı bilmediğimdi. Ama bir on yedi yılı daha hissiz duygusuz insanlarla geçirmeye niyetim yoktu. Bana

benim gibi hissedebilen ve düşünebilen birisi lazımdı ve bu kişi benim için J olmalıydı. Odaya girdiğimde tıpkı aklımdaki gibi bir sahneyle karşılaştım; sadece yakınlaştığınız zaman görebildiğiniz o mikro delik J'nin alınının ortasından sanki beni delercesine bana bakıyordu.

Tek yapmam gereken onun uyandırıp buradan bir önce çıkmaktı. Ama yapamadım. İçimde merak duygusuna yeni düştüm ve yattığı yerin yakınına oturup elimi nazikçe alındaki mikro noktaya değdirdim. Sanki elektrik çarpmış gibi olmuşum. Önce her yer karanlıklaştı daha sonra yavaş yavaş başım döndü ama en sonunda onun hafızasına girebilmişim. Yaşadığı anılara onun bakış açısıyla bakıyor, yaşadıklarını ben yaşıyormuşum gibi hissediyordum. Tıpkı bahsettiği gibi küçükken uyur gezerek yaptığı zamanları yaşıyordum. Küçük kız kardeşimle olan kavgalarını gördüm. Aile üyelerini gözlemledim. Onun hayatında en büyük etkiye sahip olan N onun şu ana kadar tanıştığı en büyüleyici kişiydi. Tanıdığım kişilerin aksine düşünebilen ve duyguları olan bir kızdı. N onun nesiydi biliyordum ama çok yoğun duygular beslediği kesindi. Buradaki duyguyu ayırt etmek nerdeyse imkansızdı. J'nin anılarında ikisini çok mutlu görmüştüm. Sürekli yüzlerinde bir gülümseme vardı. Daha fazla devam edip etmemek arasında kararsız kalmıştım ama bildiğim tek bir şey vardı ki o da J buradan çıktıktan sonra benle beraber kaçmayacak, N'nin yanına gidecekti. En başından beri isteği buydu ve aslında bana bunla ilgili bir yalan söylememiş hatta hiç umut vermemişti. Ama ben onun benle gelmesini hayal etmiş bu yüzden her şeyimi riske atmıştım.

Su an J'nin hafızasından N'yle ilgili olan her şeyi N sanki benim gibi değiştirebilir, onu uyandırdığımda da buradan mutluca çıkabilirdik. Ya da sadece J'yi uyandıracak ve onu N'ye geri dönebilmesi için bırakacaktım. Düşünüp felsefe yapmaya hiç mi hiç vaktim yoktu ama gerçekten de hep iki düşünce arasında kaldığımı fark ettim. Kim bilir belki de hep doğru olanı seçmişimdir? Ya da hep yanlış?

Ne karar vereceksem vereyim önce J'nin baskın duygusunu bulmak için hatıralarında gezinmeye devam etmeli ve onun patlak verdiği anı, Erastes'in onu buraya getiriş anını görmeliydim. Beyin hücrelerimin kızırdığını hissettim, kafam ve boynum arasında sürekli olarak saplanan sinsi bir ağrı oluşmuştu ama devam etmiyordum. Özellikle de zamanımın azaldığını düşünecek olursak hızlı da olmalıydım. Zamanda biraz ileriye geldikten sonra J ne N'nin kavga edip işini gördüm. J yüksek sesle artık daha fazla dayanamayacağına, onu çok sevdiğini ama kimseye paylaşamayacağına söyleyip N'nin üzerine doğru büyük bir öfkeyle yürüyordu. "Benimle gelebileceğini ikimizin kaçabileceğini söylüyorsunuz ama bunu istemeyen asıl sensin J!" "Ne yani buradaki hayatımı bırakıp gerçekten de sefil bir hayat için geleceğimi mi düşünüyorsunuz? Peh tamamen saçmalık bu!" bu cümleleri duyarken artık beynim daha fazla dayanamayacak hale gelmişti. Kafamın içinde yankılanıp havada asılı kalıyorlardı. Artık karanlık değil, parlak renkler görmeye başlamıştım ve yüzleşmeye hazırdım J aç gözlü, kıskanç, öfkeli ve kibirli birisiydi. Bu duyguları o kadar yoğundu ki, Erastes için bir tür mknats gibiydi. Elimi J'nin soğuk alınından çektiğimde ikimiz de sarsılıp derin bir nefes aldık, birbirimize baktığımız beş saniyenin ardından ortak yaşam alanından gelen seslerle irkildik. Bunlar J'yi ortadan kaldırmak için gelen Erastes görevlileriydi yani bu durumda odanın içinde benim de olduğumu düşünürsek; ikimiz için gelen.. J'ye evrak odasının girişini tarif edip, sanki buraya ait biriyim gibi davranırsa platodan dışarıya kolayca çıkacağını söyledim ve benim için geri dönmesinin gerekeceğini vuruguladım. Gözlerinin içinde büyük bir minnet duygusu oluşmuştu, tek kelime bile etmedi sadece hızla ve sıkıca sarıldı ve "Buradaki insanlar benim ne olduğumu düşünüyorsa sen de O'sun P, bu bir son değil başlangıç!" diye göz kırıp hızla odadan ayrıldı. Platodan çıkmayı başarabilecek miydi yoksa daha evrak odasına bile inmeden koridorda yakalanacak mıydı biliyordum ama o buradan çıkmayı hak ediyordu. Onu bekleyen kişiler vardı. Onun arkasından üzümlü göz yaşları dökecek kişiler. Onun buradan çıkması, benimse burada kalıp belki de yok

edilmem gerekiyordu. Kapı hızlıca açıldığında boynumda bir sinek ısırığı hissettiğime emindim, üç saniye içinde dizlerim çözüldü ve işte belki de gözlerimi son kez kapamıştım.

Küçüklüğümde beri dinlediğim hikayelerden birinin içindeyim şuan. O hikayelerden birini yaşıyorum. Hayatımın devam edip etmeyeceğiyle ilgili olan kararı gerçekten de ince bir çizgi üzerinde bekliyorum. Araftayım. Burası çok soğuk. Burası çok karanlık. Ne yaşayan bir canlıyım ne de bir ölü. Ne nefes alıyorum, ne boğuluyorum. Burada olmamın sebebi belki şu ana kadar hayatımda yaptığım en salakça hareketin sonucu.. Belki de en cesurcası?

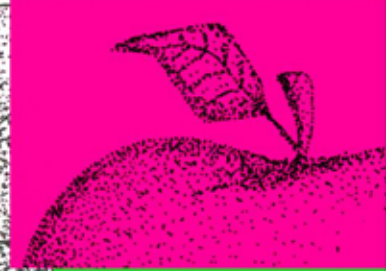
Çilginca bir hafta geçirmiş, hayatımda ilk defa duygularıyla tanışmış, ağlamış, annemin kabilinin babam olduğunu öğrenmiş bir de tüm bunları üstüne bir SALIGIA'ya aşık olmuş onu platodan kaçırıp onun yerine içeride kalmıştım. İşte buradan sonrası karıştı. Erastes görevlileri alımda bir mikro delik olmadığını görmüş, hatta belki de beni tanımışlardı. Daha da kötüsü birkaç saat önce evimde yangın çıkarmış, babamın ilgisini daha da üzerime çekmişim.

Kendimi tekrar odakladığımda artık soğuk olmadığını ve her yerin karanlık olmadığını fark ettim. Hava sıcak denebilecek bir sıcaklıktaydı ve nefes almak istediğimde ciğerlerime hafif vanilya ve balı anımsatan bir koku çekmişim. Sanki gözlerimi açsam loş bir ışıkla karşılaşacak gibi hissettim. Her şeyden de ötesi fısıltı halinde de olsa boğuk sesler duyabiliyordum. Birinin yanına yaklaştığı ve nefesinin kulaklarına soğukça çarpması ürperdim. Uyanıyor olmalıydım ya da ölmüştüm. Hangi seçenek daha cazipti bilemiyorum. Uyandıktan sonra babamla yüzleşmem gereken birçok şey olacaktı diye düşünürken nefes ritimlerimden bunun J olduğunu anladım. Babamın ikimizi de platodan çıkarıp evde vanilyalı ballı bir şeyler yapma ihtimali sıfıra yakındı. Demek ki ikimiz de ölmüştük..

Gözlerimi açtığımda bana bakan meraklı gözlerle karşılaştım. Başında duran üç kişi vardı. Bunlardan birisi uyandırdığımı görmekten oldukça memnun görünen J, diğeri J'nin anılarından tanıdığım N diğeryse J'nin büyük babasıydı. Böyle bir ortamda bu insanların bakışlarıyla uyanmış olmam gerçekten de oldukça tuhaftı. Ne olduğumu anlamaya çalıştım ama son olarak hatırladığım şey Erastes görevlilerinin beni bayılttığı andı. Ürkek ve meraklı bakışlarımla onlarda bir açıklama zorunluluğu uyardırılmış olsa ki J'nin büyük babası söze başladı: "Şu an kafan ne kadar kanşık tahmin edebiliyorum ama bizden çekinmene gerek yok kızm. Bizler Erastes'in aksine canlıları yok etmiyor, onları bir araya getiriyoruz. Bizim bir araya getirdiğimiz canlı türüye İNSANLAR, yani Erastes'in deyişleriyle SALIGIA'lar. Sen J'yi kurtararak bize ulaşmasını ve o gün orda olan tüm insanları kurtarmamızı sağladın.." ama bitirmeden N lafa girdi; "Servanların aksine düşünebilen ve hissedebilen insanların nesli yeniden doğmaya başlıyor ve sen de tıpkı bizler gibi onlardan birisin. Abime yardım etmiş olmanı geçiyorum P; sen ordaki diğer altı kişiye de yardım ettin." Gittikçe kafam karışmaya başlamıştı, demek ki J'nin N'ye beslediği duygular aşk değil şefkattir; onun abisiydi. J'nin sahip olduğunu düşündüğüm kötü duygular yani başka bir deyişle günahlar; bir insanın normal duygularıydı. Tüm bu dinlediklerimden sonra kafamı karıştıran kısmın bu olması baya komik gelmiş olmalı ki sinirlerim bozulmuşçasına gülmeye başladım. Benim gülmeme ilginç bulmuş olacaktı ki onlar da benimle gülmeye başlamışlardı. Duyduğum şeyleri tekrar düşününce yıllar boyunca SALIGIA olarak adlandırılıp yok edilen o kişilerin hepsinin aslında insan olduğunu fark ettim. Daha da acıysa; servanlara göre oldukça gelişmiş düzeydeki bu canlıları yok ederek Erastes'in dünyayı ne kadar geriye götürdüğünü düşündüm. Yattığım yerden doğrulduğumda çevremdeki bu üç insan bana sırasıyla minnet, ilgi ve belki de aşk dolu bakıyordu. Ben de onlar gibiydim. Ben de eski kitaplardaki karakterler gibiydim. Benim de duygularım vardı. Ben de düşünebiliyordum. Ben de bir insandım.

Serra ÖZSOY

Noktalama çalışmaları: Ezgi ÖZTELÇAN, Yunus KAVRUK, Elif Deniz AKALIN, Serra ERBİLEK, Ada UNCU, Helin ERDOĞAN, Defne DİZDAR, Yağmur SEVİMLİ, Aslı KALAYLIOĞLU, Başak BÜYÜKKÜRÇÜ
Kolaj: Ali YILMAZ

Derinlik Çağırıldığında Seni

Kalbimde bir acı uzanırken,
Bir sızıntı kemirirken yüreğimi,
Bir derinlik ararım,
Denizlerdeki gibi.

Kollarımdan akıp giden o sonsuzluğun parçası,
Ve derinlerinde kimsenin görmediği bir dünya,
Balıklar bir o yana bir bu yana,
Ve deniz kızları süzülürken ihtişamlarıyla.

Battıkça daha da içeri,
Ve avuç içlerini bıraktığında bu görkemli dünyaya,
Deniz seni çektiğinde daha da içeri,
Ve boğulman gerektiğinde maviliğin kucağında,
Derinlikte bulduğunda kendini,
Ve nefesin bitecek gibi olduğunda,
Unutup bütün gerçek yaşamı,
Sonsuz gerçeklikte daha da gitmeli ileri.

Bedenin soğuduğunda,
Ve ayakların üşüdüğünde,
Gözlerin kilitlendiğinde kirpiklerine,
Duyduğun duyulmayanlara,
Ve kokladığın koklanmayanlara,
Aşık olunca sen,
Derinlik kalbine can verir tekrardan.
Hissedilmeyenler büyür yüreğinde,
Taşar ruhundan,
Ve toplarsın onları derinliğe uzanan avuç içlerinle.
Ve koklarsın,
Görürsün,
Duyarsın imkânsızlıkları.

Hissedersin varlığını,
Ve gülümsersin dünyaya,
Dünyadan da öte, sulara hissettiğin,
Toprağa, ateşe, havaya...
Tüm var olana.

Selen ATAK

Resim çalışması:
Yavuz İSKİT

MUHTEŞEM YÜZYIL TEŞHİR-İ İHTİŞAM YÜZYILIN SERGİSİ

Muhteşem Yüzyıl daha ilk başladığı günden; gerek güçlü kadrosu, gerekse konusuyla Türk dizi tarihine adını kazıyacağını çabuk belli eden dizilerden biri olmuş; zamanla ünü Türkiye sınırları dışına da çıkan dizi 50'yi aşkın ülkede 300 milyon izleyicisiyle bir televizyon fenomenine dönüşmeye başlamıştı. Dizinin ünü ve başarısı üzerine TİMS Productions ve İstanbul

“Yurtdışında bu tür ünlü yapımların setlerinin sergiye dönüşmüş hallerinin turizm ve ekonomiye katkısı o kadar büyük ki... Böyle bir serginin Türkiye’de de açıldığını duyunca gerçekten de gurur duydum...”

Exhibitions tarafından ortaklaşa gerçekleştirilen “Muhteşem Yüzyıl: Teşhir-i İhtişam” sergisiyse “Türkiye’de bir dizi setinin sergiye dönüşmesiyle” oldukça önemli bir ilk niteliğinde. Yurtdışında bu tür ünlü yapımların setlerinin sergiye dönüşmüş hallerinin turizm ve ekonomiye katkısı o kadar büyük ki... Böyle bir serginin Türkiye’de de açıldığını duyunca gerçekten de gurur duydum... İşte bu sergide; dizide yer alan setlerden yaratılan mekanlarda Muhteşem Yüzyıl’ın büyüleyici atmosferini görsel bir şölen zenginliğinde tüm dekor, kostüm ve aksesuarları ile keşfetmeye başlayacak; sizlere girişte verilen sesli rehberle hiç bir detayı kaçırmamış olacaksınız. (Serginin sonundaysa bizleri bekleyen son bir sürpriz görüyor; başta Kanuni olmak üzere hanedan üyelerinin profesyonelce yapılmış balmumu heykelleriyle tanışıyor, bolca fotoğraf çekiyoruz!)

“Muhteşem Yüzyıl: Teşhir-i İhtişam” sergisi şubat ayında, Maslak’ta sergilendiği yere yani UniqMüze’ye, Türkiye’ye bir süreliğine veda edip yurtdışında gezmeye başlayacak.

Yabancı turistlerin bizlerden daha çok rağbet ettiği bu serginin Türkiye’deki önemini son bir kez hatırlatıp, belki de sömestr tatilinde gitmek üzere kaçırmayın derim! Muhteşem yüzyıllar, gezmeler ve tatiller dilerim!

Serra ÖZSOY

İTALYA

“ Hepsinin kendince özellikleri olan illeriyle İtalya sanat ve tarih düşkünü için bir ziyafet... ”

Eğer tarihi kendi gözlerinizle görmek istiyorsanız; Rönesans'ın inceliklerini, sırlarını, güzelliklerini hissetmek istiyorsanız isteklerinizin gerçekleşeceği yer **İtalya**'dır. 1948 Anayasası'na göre 20 bölgeye ayrılmış olan İtalya'nın sanatın her dalında öne çıkan **Toscana Bölgesi, Roma İmparatorluğu**'nun merkezi olan Lazio Bölgesi, sular altındaki ünlü Venedik'in bölgesi Veneto ve birbirinden güzel 17 bölgesi daha. Hepsinin kendince özellikleri olan illeriyle İtalya sanat ve tarih düşkünü için bir ziyafet.

İtalya, yüzyıllar boyunca çok çeşitli uygarlıklara ev sahipliği yapmıştır. **Etrüskler ve Antik Romalılar**'ın İtalya'nın topraklarını kendilerine yurt edinmelerinin yanında, Rönesans hareketi de İtalya'nın Toscana Bölgesi'nde doğmuş ve bütün Avrupa'ya buradan yayılmıştır. İtalya'nın başkenti olan Roma, yüzyıllar boyunca Batı uygarlığının merkezi olmuş ve Roma'nın içinde olan Vatikan eskiden beri Katolik Kilisesi'nin merkezi olmuştur.

Çok farklı rotalarla, çok farklı seçimlerle gezilip keşfedilebilecek olan İtalya'yı, kendi rotamla anlatacağım size.

İlk durağın **Roma** olmasının en iyi başlangıç olduğunu düşünüyorum. Her şeyin başlangıcı olan Roma'da sanat düşkünülerin

ilgisini çekecek fazla bir şey olmadığı söylenebilir bence. Ama en basitiyle medeniyetin başlangıcı olarak gezilmesi gereken bir şehir olduğu aşikârdır. Politikanın başkenti de denebilir Roma'ya. Politikanın dinle karışmaya başladığı zamanlarda Roma ciddi bir stratejik nokta olmuştur ve hala da çok önemli bir noktadır. Hatta dünyayı etkileyecek bir karar alma zamanı gelince her zaman gözler Vatikan'ın son sözlerinde olur. Dünyanın işleyişini anlamak için gezilmesi gerektiğine inanıyorum bu yüzden.

Bir gerçektir ki dinin gücünü hissetmek isteyenleriniz varsa Vatikan'ın büyüü, zaten ben söylesem de, çoktan çekmiştir sizi kendine. Sarayın içindeki bu güç her yerde sezemeyeceğiniz bir duygudur. Hele ki kubbeye ulaşmak için

320 merdiveni çıktıysanız, demek istediğimi anlarsınız. Tanrı'ya duyulan inancın gücüyle yaratabildiklerimiz gerçekten muhteşem, diye düşünürsünüz. Ayrıca V. Envo'i'un sarayını ziyaret ederseniz devletin gücüne de tanık olabilirsiniz. Belediye binasının o heybeti, o asilliği sizi hayrete düşürecektir.

Bir sonraki durağımıza gelmeden önce eğer tek bir çizgi üzerinde yürümek istemeyenleriniz varsa, benim gibi maceralara kapılmak, farklı farklı zevkler

tatmak istiyorsanız, size önerim **Napoli**'ye de uğramanızdır. Bir çeşit kaçamak olarak düşünebileceğiniz bu şehre bir-iki saat ayırmanız yeter de artar. Napoli Kalesi'nin ihtişamlı manzarasını izleyebilir ve 'Baba' diye adlandırdıkları şerbetli tatlının tadına bakabilirsiniz. İlk bakışta şehrin düzensiz görüntüsü sizi rahatsız etse de, içine girdikten sonra hoşlanmaya başlarsınız.

Bir sonraki durağımız Rönesans'ın merkezi olan **Floransa!** Floransa'da geçirdiğiniz her saniye daha da şaşıracağınız bir gerçektir. 'Biraz abartılıyor.' deyip hayal kırıklığına uğradığınız gezintilerden biri olmayacağı kesin. Kaybolmanın bile cazip bir fikir olduğu bu sanat merkezi, size her sokakta başka bir ziyafet sunacaktır. Benim önerim işgaller sırasında Napolyon'un bile yıkmaya kıyamadığı ünlü Floransa köprülerini gezmenizdir. Eğer mücevherlere ayrı bir ilginiz varsa gözlerinizi kamaştırarak bir sürpriz olacağına eminim. Sonrasında Beyler Meydanı'nı ziyaret etmeniz gerekir. 'Gerekir' diyorum çünkü Floransa'ya gelip orayı kaçırsanız daha hiçbir şey görmediniz demektir. Davut heykeli, Kız Kaçıran Askerler, Perceus, Poseidon ve daha fazlası... İyi bir gözlemciyseniz heykellerin duruş şekillerindeki inceliği kavrar ve büyük ihtimalle unutamayacağınız bir hayranlık duygusu kalbinize saplanır. Bu yüzden size önerim heykelleri ayrıntılı bir şekilde incelemenizdir. Ayrıca ilk bakışta anlayamayacağınız bir sır saklıdır o meydanda. Davut heykeli orijinal değildir aslında! Kopyasına hayranlıkla bakarken bunu duyunca allak bullak olursunuz herhalde. Kopyası da yeterince etkileyici doğrusu. Orijinalini kaldırmalarının nedeniyse heykele yapılan bazı saygısızlıklarmış. Heykel çok yaşlı olduğundan ayrıca korunması gerektiği düşünölmüş ve müzeye kaldırılmış. Belediye binasının sağında eski belediye binası ve Floransa'dan çıkmış bütün politikacıların ve sanatçıların heykelleri yer alır. Aralarında Machiavelli ve Leonardo Da Vinci de vardır.

güldüğümü hatırlıyorum.

Yine bonus ziyaretler olarak **Siena**'yı, San Gimignano'yu gezmenizi tavsiye ederim. Siena'nın antik meydanları ve Duomo di Siena; San Gimignano'nun kuleleri ve tabii ki dünyanın en iyi dondurması. Evet, doğru okudunuz. En iyi seçilen dondurma! Hatırladığım kadarıyla da 2011'de ödöl kazanmıştı. Para harcayacaksanız gidin dondurma yiğın derim şahsen.

Sonraki durak **Milano** olmalıdır bence. Modanın ve alışverişin merkezi olmasının yanında 'Duomo di Milano' bir Gotik kilise harikasına da ev sahipliği yapar. Kesinlikle görülmesi gerekir. Hele ki mimariye ilginiz varsa sizin için büyük bir deneyim olacaktır. Onun dışında sokak müzisyenleriyle akşamları gerçekten romantik anlar yaşatır Milano size.

Pisa'yı gezmeyi de unutmamak lazım. Ünlü Pisa Kulesi, Vaftizhane ve Kilisesi'yle büyüleyicidir. Ayrıca anladığım kadarıyla son yıllarda Türklerin İtalya'ya olan seyahatleri sonucunda Pisa'da garipsenecek derecede Türkçe bilen çok insan var. Hatta ölkemizin durumunu takip edip tabelalar koyan satıcılar müşteri çekmekte gerçekten başarılılar. Kendi ziyaretim sırasında 'Her yer Taksim, her yer direniş!' tabelası görünce bir an

51

Son durak olarak da **Venedik!** Venedik, âşıklar şehri. Venedik maskelerin, sırların ve festivallerin şehri. Bu şehri ilk değil de son durak yapmamın nedeni, İtalya seyahatinden aldığım zevkin burada doruğa çıkması. Eğer yazın gittiyseniz kaçıracağınız ve şehrin ruhunu tamamıyla hissedemediniz demektir. Kışın gittiyseniz o zaman paha biçilemez o anları yaşadınız demektir. Evet, en sıra dışı, en eski, en büyük maske karnavalından bahsediyorum. Venedik Karnavali! Kişiliğin bir önemini kalmadığı, fakir-zengin, cahil-aristokrat ayrımının kalktığı; herkes için başka bir anlamı olan bu festival. Bir maske takmanızla ister turist olun ister doğuştan Venedikli, artık o şehrin parçasısınız demektir. O his, daha önce tatmadığınız kadar güzel, aynı zamanda örkütücüdür. Yüzu olmayan yabancılarla geçireceğiniz bir akşam size unutulmaz anlar yaşatacaktır. Dans edip çoşabileceğiniz meydanlar, birbirinden değişik gösteriler ve Venedik'in klasik sisli havasında gondol

туру. Çabuk etkilenen biriyiseniz ruhunuzun bedeninizden ayrıldığını bile hissedebilirsiniz. Hem eğlenenin hem de hüznün buluştuğu bu karnaval unutulmaz bir deneyim olabilir sizin için.

Bu tur ben yaptığımda 9-10 gün sürdü. Ama yetmez diyorsanız benim deneyimlerimin üstüne kendi yeni deneyimlerinizi ekleyip daha uzun bir tur yapabilirsiniz.

İtalya, her gezişinizde size farklı duygular hissettirecek bir ölle.

Teoman YILMAZTÖRK

RUE YITZHAK RABIN, 62

“Hiç yemek yaptınız mı? Ya da hangi sıklıkla yemek yaparsınız?... Kıyafetlerinizi yıkarken hiç korktunuz mu?...”

İstanbul'dan ayrılırken, hani uçak kalkarken her şeyi yukarıdan görüp düzensizliğine bile göz yumduğunuz şehirden giderken, önümdeki bir ayın nasıl geçeceğini düşünmekten ve elimdeki **Paris** haritasından kalacağım yurdun yerini aramaktan kendimi alamıyordum. *(Aramamın sonuçsuz kalmasının sebebi sadece merkeze bakmaktan kaynaklanıyormuş ama bulamamam iyi olmuş en azından uçak süresince kafamı bir banliyöde kalmanın zorluklarına yormamış oldum.)*

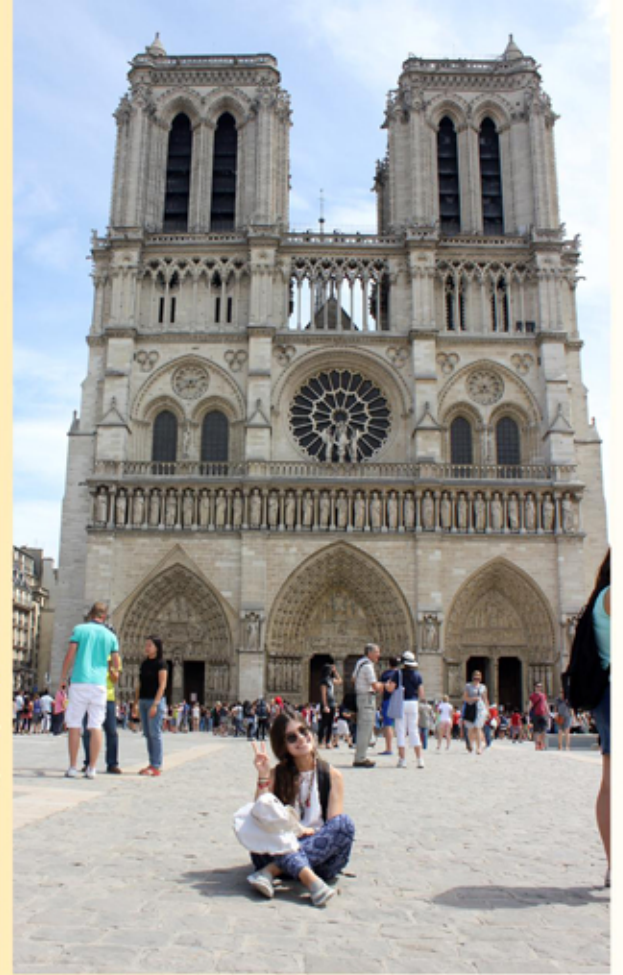
Paris'e 1 Ağustos akşamı saat 11'de vardım. Yurt Paris'in güneyinde bir banliyödeydi, **Yitzhak Rabin Sokak No:62**. Bana "temiz" bir oda bulmaları bir saatimi aldı. Yurt çok sessizdi. Sadece bir odanın yanından geçerken birkaç kafesin içinde tavşanlar gördüm. Ne alaka diyeceksiniz, açıkçası bende bir anlam veremedim. Sanırım bir öğrencinin tavşanlarıydı. "Temiz" saydıkları odamı bana gösterdikten sonra giden görevlinin arkasından kapımı kilitledim ve minik bir şoka girdim. Bir ayın nasıl geçeceği hakkında büyük şüphelerim vardı. Temizlik anlayışları benimkinin çok dışındaydı ve oda da bir korku filmi için gayet idealdi. Banyodaki musluğu tamir edebilip ellerimi yıkayabildiğim için kendimi şanslı hissederken bir öğrenci yurdunun nasıl olup da bu kadar sessiz olduğuna anlam veremiyordum. Herkesin uyuduğunu, ertesi gün diğerleriyle tanışacağımı düşünerek kendimi teselli ettim. *(Oysa bilmiyordum ki bir ay boyunca görebileceğim canlılar yalnızca kapıda kaldığım bir akşam şans eseri orada olan bir öğrenciden ve canlı mı yoksa yurdun numarası gibi 62'den yapılmış tavşanlar mı olduğundan emin olamadığım tavşanlardan ibaret olacağı.)*

Zor geçen bir geceden sonra ertesi gün ulaşımımı sağlamak için "navigo" denen bir karta ve yurdum on

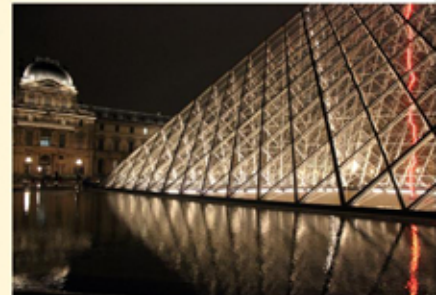
dokuzuncu yüzyıldan kalıp Wi-Fi bulundurmadığı için telefonuma da bir kart alıp internete ulaştım. Aileme hayatta olduğumu söylemek iyi gelmişti.

Hiç yemek yaptınız mı? Ya da hangi sıklıkla yemek yaparsınız? Daba doğru bir soru: bazen zevk almak için mi yoksa her gün karnınızı doyurmak için mi yemek yaparsınız? Evet, tahmin ettiğiniz gibi bir ay boyunca bütün yemek işi de bana kalmıştı. Yanımdaki para kısıtlıydı, her gün sırasında yemeğe kalksam param iki haftada bitebilirdi. En sıradan sandviçin bile 5€ olduğu bir şehirde ne yapmalı ne etmeli de aç ve parasız kalmamalı diye düşünürken kendimi bir alışveriş merkezinde tava ve minik bir tencere alırken buldum. Mutfakta her türlü araçgrecin olacağını söylemişlerdi bana ama gel gör ki altını açtıktan yarım saat sonra ancak

kendini ısıtabilen bir ocak ve musluktan başka bir şey olmayan bu değişik mutfakta bir şeyler hazırlamaya başlamıştım. Paris'e gitmemim asıl sebebi Fransızca dersleri alıp, yalnız yaşama deneyimini edinmekti ama sadece "deneyim" kısmı hayata geçebilmişti. Günde üçsaat katıldığım Fransızca derslerinden ilk günden itibaren çok sıkılmıştım. Okulum Champs-Élysées caddesine çok yakın olan Victor Hugo caddesindeydi. Okula, dersler bittiği zaman şemsiyemi alıp(hava çoğu zaman yağmurluydu) Champs-Élysées'den geçerek Concorde Meydanı'na giden yolda yürümeyi ve sonra Madeleine'de pastanelere gitmeyi çok sevdiğim için katlanmaya çalışıyordum.

İlk olarak gittiğim **Louvre Müzesi**'nde yedi saat fotoğraf çektikten sonra en son girdiğim "Louvre au moyen-âge" bölümünde klostrofobik bir insana dönüşerek kendimi dışarı zor attım. Akşamları döndüğüm yurttan kendimi güvende hissetmek için her zaman müzik açıyordum. Bana kapıda güvenlik olacağını söylemişlerdi ama yurttan ben ve tavşanlardan başka birinin olduğunu düşünmüyordum. Bazen de değişiklik olarak dışarıdan kadın çığlıkları geliyordu.

Kıyafetlerinizi yıkarken hiç korktunuz mu? Çamaşır makinalarının olduğu yer otoparkın içinde öyle garip bir odaydiki korku filmlerinde katille kurbanın saklambaç

oynadıkları yerlere benziyordu. Babamın arada attığı "Sen gezi kuşağının diren biraz." mesajlarını göz önüne alarak Paris'in keyfini çıkartmaya başlamıştım. Bir zaman sonra yeni bir yaşama adapte olmanın kurallarını kafamda şekillendirmiştim. Önce güvenlik, sonra karnını doyurmak ve kişisel bakım geliyordu sanırım. Beni her anlamda derinden etkileyen belki de bana çok şey katan bu şehirde ilk başlarda metroyla gezsem de bir süre sonra elime haritayı alıp saatlerce yürümeye başladım. Belki de bir şehri tanımanın en güzel yolu da buydu. Tabii bu yürüyüşler sırasında gördüğüm her çikolataları girip çikolata ve kakao hakkında entelektüel sohbetler yapmaktan ve minik degüstasyonlardan da geri kalmıyordum. Enerjimi toplayıp yola devam ediyordum. Ama söylemeden geçemeyeceğim bir yer var,

Montmartre! Gezmekten en çok zevk aldığım yerdi Montmartre. **Sacré-Cœur**'ün büyüüne kapıldığımdan mı bilemiyorum,

sokaklarında gizli olan sanatıyla, arada sırada burnuma gelen krep kokusuyla, restoranlardan gelen güzel müzikler birbirine karışıyordu. Ortaya çıkan bu armoni çekiyordu belki de beni. İstanbul'da en çok **Kadıköy**'de zaman geçirmeyi seven bir insan olarak İstanbul'da Kadıköy neyse Paris'in de Kadıköy'ü benim için Montmartre olmuştu. Ama yine de bu şehrin yalnızlığından dört günlüğüne kaçma fırsatım olduğunu bilmek beni sevindiriyordu. Geçen yıl okulumuzun "échange" programı sayesinde tanıştığım Belçikalı arkadaşım beni evine çağırdı ve **TGV** ile **Belçika**'ya geçtim. Paris'te bir ay temalı ağustos ayımda en eğlenceli günlerimi **Liège** gibi küçük bir Belçika şehrinde geçirmem komik olmuştu tabii. Dört günümü sevdiğim bir arkadaşımın Belçika çikolatalarından tadararak geçirmek ve onlara bizim yemeklerimizden yapıp yerken ki yüz ifadelerini görmek hoşuma gitmişti.

Dönmeden bir gün önce **Les Gobelins**'de kurulan küçük bir brocanteta(bizdeki bit pazarlarına benzeyen pazarlar) gezerken 1914-1915 yıllarında İstanbul'da yaşamış bir fransızın gözünden anlatılan **"Journal d'un Habitant de Constantinople"** adlı bir kitabı tozlandığı yerden çıkartma heyecanını yaşadım. Bu yıl başında yüz yaşına basacak kitabım kütüphanemin başköşesinde duruyor. Arada sırada sayfalarını dikkatle açarak bir kaç sayfa okuyorum. Bir gün o kitabı Türkçe'ye çevirecek seviyeye ulaşmak çok isterim. Birinci elden tarihi bir belge olan bu

kitap, savaş yıllarını yabancı birinin gözünden anlatmasıyla değişik bir kaynak olma özelliği taşıyor.

Sözü fazla uzatıp sizi sıkamak istemem. Bütün tavşanlara ve yalnız yaşama deneyimini Paris'te tatmak isteyenlere sevgilerimi yollayarak noktayı koyuyorum.

Omayra ÖZMEN

MARE NOSTRUM

Un projet en l'honneur
de la Méditerranée

“Juste un kayak de mer
bi-place et des rencontres tout
au long de leur périple.”

Revenons 2 ans en arrière lors de la **Semaine de la Sciences 2012**. À cette occasion et avec le soutien de l'Ambassade de France, nous étions à la recherche d'un invité scientifique français. Après plusieurs pistes, notre choix s'est porté sur 2 jeunes anonymes, **Douglas et Louis**, tous 2 étudiants mais aventuriers scientifiques dans l'âme.

Quoi de plus parlant pour nos élèves de rencontrer des jeunes de leurs âges, porteurs de projets, de rêves, de défis.

Dans un monde où la compétition semble être le maître mot, dans une société ne pensant qu'à la rentabilité et où le stress de l'avenir empêche toute initiative, Douglas et Louis ont répondu par un projet tant scientifique, qu'économique, humanitaire, sportif, loin de tout, juste à leur force des bras. Point de technologies sophistiquées, ni de pollution. Juste un **kayak de mer bi-place** et des rencontres tout au long de leur périple.

C'est ainsi que leur maturité, leur enthousiasme mais aussi leur réalisme nous ont convaincus lors de leur passage en décembre 2012. **Le Lycée Saint-Joseph** s'est donc mis à leur côté et a décidé de les soutenir devenant ainsi l'un de leurs premiers partenaires.

Rendez-vous était pris en 2014 pour leur arrivée.

Mais entre ces deux dates, environ **9.000 km** les séparaient de leur point de

départ à **Gibraltar** de leur arrivée à **Istanbul**.

Nous ne sommes pas quittés durant ces 2 années, les suivant régulièrement, nous inquiétant quand l'hiver approchait, quand des tempêtes étaient annoncés, quand nous apprenions quelques pépins physiques comme des tendinites. Mais jamais nous n'avons douté de leur réussite.

Et pourtant, que cela devait être difficile parfois de dormir sur des plages abandonnées, de chercher un abri et aussi de garder une bonne collaboration, une bonne coopération, une bonne entente humaine dans cette routine quotidienne.

Heureusement, ils ont pu compter sans faille sur leur famille, sur leurs amis et sur ces dizaines et dizaines d'inconnus d'Espagne, de France, de Monaco, d'Italie, de Slovénie, de

Croatie, de Bosnie, du Monténégro, d'Albanie, de Grèce et de Turquie qui les ont hébergés, soutenus.

Et puis comme tout a une fin, le 9 octobre 2014, au niveau de la Marina de Fenerbahçe, encadrés par des bateaux d' "Istanbul Yelken" sur lesquels étaient embarqués les élèves du club de voile du lycée, par des kayak de l'association Bodeka et par l'association de recherche et secourisme Dak/Sar, Douglas et Louis arrivent après **8345 km et 435 jours de mer.**

Sur l'esplanade les attendent leur famille, parents, sœurs, grands-parents, oncles, des amis, quelques personnes du lycée.

Leur aventure se termine

par un saut dans les eaux de la Mer de Marmara et surtout une énorme dose d'émotions et de félicitations.

Maintenant, de nouveaux lendemains les attendent. Douglas retourne à ses études en **océanographie à l'Université de Paris 6.** Louis reprend son cursus technique sur Nice avant de partir en mission sur le voilier scientifique "Tara".

Nous continuerons à les suivre au travers de leur expositions photographiques qui seront présentées un jour à Istanbul.

Merci à M. Tricart d'avoir cru en ce projet et de l'avoir

soutenu. Merci à Yaprak, Metin et Göknur pour leur soutien dès le début de cette aventure.

Douglas et Louis, c'était un plaisir de vous connaître, de vous soutenir.

A bientôt et merci à vous de nous avoir fait rêver.

Vous nous avez confié votre kayak. Nous allons en prendre soin et le faire vivre au travers du club.

Laurent CHAPDELAIN

CONCOURS SCIENTIFIQUE GEZİSİ PARİS EYLÜL 2014

“Ne sınavda birinci olmak, ne de çok yüksek bir not almak bu hisleri yaşatamaz insana. Sonuçta tek yaptığımız genel kültürümüzü öğrendiklerimizle birleştirmek olmuş, sınavlara çalışır gibi kendimizi zorlamamış ve bunun için ödüllendirilmişiz.”

Concours Scientifique'in adını ilk kez konferansta duyduğumda aklımda oluşan “Benim fene karşı yeteneğim yok ki.” önyargım o kadar çabuk kaybolmuştu ki. Bu yarışmada asıl önemli olan şeyin ders kitaplarındaki somut bilgiler ya da ezberlenmesi gereken formüller olmadığını öğrendiğimdeyse bakış açım tamamen değişmişti çünkü fen konularında edinilmiş genel kültüre, pratik zekaya ve iyi düzeyde Fransızcaya sahip üç kişinin bir araya gelmesi

yeterliydi. Birincilik ödülünün **Paris** gezisi olduğunu öğreninceye iş; stratejiden daha çok “Gezide kimle eğlenirim?” ve “Uçakta hangi koltukta kimle otursam acaba?” sorularına dönüşmüş; sonuç olarak en yakın arkadaşlarımdan ikisiyle katılmaya karar vermiştim. Dürüst olmam gerekirse aralarında fen konusunda en ilgisizleri olmama rağmen böyle bir yarışmaya katılmaya karar verdiğimde stratejiyi de çok iyi kurmuş olmam lazım ki hem birinci olduk, hem de aklımda planladığım şekilde gezide çok eğlendik.

Dördüncü açıklandı, üçüncü açıklandı, ikinci açıklandı derken sıra birinciliğe gelince takımımızın adını duymak gerçekten de hayatımızda yaşadığımız en mutlu ve kendimizle en çok gurur

duyduğumuz andı bana göre. “Yok biz değiliz herhalde, diğer grubun adı da bize çok benziyordu.” derken bir anda kendimizi sahnede, elimizde plakette bulmuştuk. Ne sınavda birinci olmak, ne de çok yüksek bir not almak bu hisleri yaşatamaz insana. Sonuçta tek yaptığımız genel kültürümüzü öğrendiklerimizle birleştirmek olmuş, sınavlara çalışır gibi kendimizi zorlamamış ve bunun için ödüllendirilmişiz.

Geziye gelince, 2014'ün rotası Fransa'nın başkenti Paris'ti. Eşlik eden öğretmenimiz Ebru Aktimur, toplam 9 öğrenci ve 5 gün. Gezimiz Paris'e olunca müzeler, ünlü mimariler, ünlü bilim merkezi **Cité des Sciences**, dünyaca ünlü turistik mekanlar, limitsiz metro kartı, unutulmaz anılar ve bolca fotoğraf kaçınılmaz oldu.

Başka bir şehir de seçilmiş olabilirdi ama Paris hepimiz için romantik sokakları, türk garsonların çalıştığı “Fransa”daki italyan restoranı”, her köşede polaroid fotoğraf çekebileceğimiz manzaraları, dünyaca ünlü tabloları görme şansı elde ettiğimiz müzeleriyle bizlerde unutulmaz anılar bıraktı.

Umarım yazdıklarım sizde de ufak bir heyecan yaratmış “Acaba kimle katılısam kazanırım?” sorusunu aklınızdan geçirmenizi sağlamıştır. Unutmayın en önemli noktalar iyi bir strateji, genel kültür, eğlenceli arkadaşlar, eh birazcık da şans!

Serra ÖZSOY

“Okulumuz adına Erkan Kaluç, Can Yumuk ve Cem Taş'tan oluşan bir ekip projeye katıldı.”

Güneş Enerjisiyle Çalışıp Havada Süzülen Araç

Koç Üniversitesinin güneş enerjisinin önemini ve her alanda kullanılabilir olduğu bilincini geliştirmek için, her yıl liseler arasında düzenlediği geleneksel proje yarışmasının 2014 yılındaki teması “güneş enerjisiyle çalışıp havada süzülen araç projesiydi”.

Okulumuz adına Erkan Kaluç, Can Yumuk ve Cem Taş' tan oluşan bir ekip projeye katıldı. Öğrencilerimiz projeye çok kısa sürede hazırlandılar ve hava şartları

dolayısıyla yaptıkları aracı yarışma öncesi denemeye fırsat bulamadılar. Buna rağmen yaptıkları araç platformda güneş enerjisiyle harekete geçerek hızlanmış, platformun bitiminden itibaren 5 saniye havada kalarak 80 cm uzağa gidebilmiştir.

İlk defa katıldıkları böyle bir yarışmada 3. olan öğrencilerimizi kutluyor, gelecek yıllarda daha iyi dereceler yapabileceklerine inanıyorum.

Muharrem SÖKER

Permakültür

“Permakültür, ekosistem yardımıyla hem yedi bitki katmanını hem de çeşitliliği kullanarak ürün elde etmeye çalışıyor. Hatta Aksel bu projeyi “kendi bahçesini dönüştürerek” bu bahçeden kendi gidasını elde etmeyi başarmış, aynı zamanda oldukça fazla da verim almıştır.”

20 Aralık Cumartesi sabahı belki ilk başta istemeyerek de olsa, haftasonu güzelce uyumanın verdiği rahatlıktan bir günlüğüne feragat edip erkenden yollara düştük ve Robert Koleji'ne gittik.

Okulumuz coğrafya öğretmeni Şükran Toy'un bizlere bahsettiği bu “Permakültür” konferansına gitmeden önce konu hakkında hiçbir şey bilmememize rağmen çıktığımızda, Coğrafya kulübünün üyeleri ve bir kaç gönüllü olarak hepimiz kendimizi o kadar bilgilenmiş ve aydınlanmış hissettik ki...

Konferansı bize hazırlayan Taner Aksel, 2008'deki küresel ekonomik krizle ilgili yaptığı araştırma sonucunda, “Kritik Eşik” kitabını yazmıştır. Bu kitabında amacı dikkati iklim değişikliğine çekmektir. Bundan sonrasındaysa sürdürülebilir yaşam üzerine düşünmeye başlamıştır çünkü aslında bütün bu sorunun baş sebebi fosil yakıt kullanımı olmuştur. Taner Aksel'in de aktardığı gibi günümüzde fosil yakıt kullanımı arttıkça iklim değişikliği de etkilerini daha yoğun bir biçimde gösteriyor ve unutmadan belirtmekte fayda var, enerji sektörünün yüzde sekseninden fazlasının temeli malesef fosil yakıta dayanmaktadır.

Özellikle iklim ve enerji konusunda büyük sorun yaşayan bir ülke durumundayız. Buna örnek olarak Türkiye'de son otuz yıldır Batı Karadeniz bölgesi dışında yağışların büyük bir oranda azaldığını, diğer bölgelerinse ısındığını söyleyebiliriz. Hal böyle olunca da alternatif çözümlerden biri permakültüre çıkmakta. Aksel'e göre, permakültürün amacı bu soruna çözüm bulup, dönüşümü başlatmak ve bu sayede de kendi kendine yetebilecek bir yaşam tarzı oluşturmak. Permakültür, ekosistem yardımıyla hem yedi bitki katmanını hem de çeşitliliği kullanarak ürün elde etmeye çalışıyor. Hatta Aksel bu projeyi “kendi bahçesini dönüştürerek” bu bahçeden kendi gidasını elde etmeyi başarmış, aynı zamanda oldukça fazla da verim almıştır.

Umarız biz de konferansta öğrendiğimiz bu teknikleri kullanarak ileride okulumuzda bu projeyi hayata geçirebilir, permakültür yaşam tarzını bizlere gönderilen tohum örnekleri ve okulumuzun da desteğiyle deneyimleyebiliriz.

Defne ANLAŞ

Satranç ve İnsan Zekası

“ Satranç, insan için yüksek düzeyde soyut düşünme demektir. ”

Türkiye Satranç Federasyonu Başkanı ve Dünya Satranç Federasyonu As Başkanı Gülkız Tulay ile sizler için bir röportaj yaptım. Buyrun, sizler de sohbetimize davetlisiniz...

İnsan ve satranç ilişkisi nedir?

Satrançın insan zekasını, hayal gücünü, analiz ve sentez yapma özelliklerini, planlama yeteneklerini, kavrama güçlerini, sözlü muhakemelerini, hafızalarını, problem çözüme kapasitelerini, hızlı ve mantıklı düşünebilme karar alabilme süreçlerini olumlu etkilediği bilimsel deneylerle ispatlanmıştır.

Satranca başlamak için en uygun yaş nedir?

Satranç sporuna 4 yaşında başlanabilir. Lisans çıkartmak ve turnuvalarda aktif bir şekilde yer alabilmek için ise 5 yaşında olmak yeterlidir. Satranç, diğer sporların aksine her yaş grubundan katılımcıya hitap etmektedir. Satranççı 7'den 70'e herkes oynayabilir.

Türkiye'nin satranç gelişimi ne düzeyde?

Satrançın ilköğretim okullarında seçmeli ders olarak kabul edilmesi ile ebeveynlerin çocuklarının zihni ve bedensel gelişimi için satranççı tercih etmeleri kolaylaşmıştır. Bugün, okullarda alınan seçmeli dersler ile başlayan satranç vizyonu, sporcuların ve ailelerin isteği üzerine şekillenerek özel dersler veya kulüplerde alınan eğitimler ile güçlenmektedir. Her yıl, ülkemizde yapılan yaş gruplarına özel Türkiye şampiyonaları sonunda milli takım havuzuna giren sporculara, deneyimli eğitimler tarafından satranç dersi verilmektedir. Yapılan milli takım

kamplarında sporcular satranç becerilerini teorik ve pratik anlamda geliştirerek bir sonraki şampiyona için hazırlık yapmaktadırlar. Şampiyonaların ve satranç ile ilgili faaliyetlerin miktarı sıklıkça satranç eğitimine yönelen sporcu sayısı da büyüyerek artmaya devam etmektedir.

Satranç okullara girmeden evvel belirli bir kesimin ilgi alanındaydı. Türkiye'ye yayılması hem okulda satranç projesiyle hem de Türkiye İş Bankası'nın sponsorluğunda ülkenin dört bir yanına açılan satranç sınıflarıyla hızlandı. Ülkemizde satrançın tanıtımının iyi yapılması, organize ettiğimiz birinci sınıf turnuvalar ve her haneye satranç sokabilmek için canla başla yaptığımız çalışmalar sonucu bugün satranççı tüm çocuklarımızın ilgiyle takip ediyorlar.

Türkiye Satranç Federasyonu bugün 455.370 lisanslı sporcu sayısı ile birinci sırada yer almaktadır.

Dünyada satrançta başarılı olan ülkeler

Satranç soyut düşünceyi nasıl geliştirir?

Planlı hareket etmenin önemini ve gerekliliğini kavrayan satranç süratli, doğru ve çabuk düşünebilmeye yardımcı olur, olaylara doğru yorumlarla yaklaşabilme yeteneklerini geliştirir. Bireye kendine güven duygusunu aşılır ve bunun gelişmesinde etkin rol oynar. Satranç oynayan insanlar dikkatlerini tek bir konu üzerinde yoğunlaştırmakta ustalaşırlar. Kişileri düşünen, araştıran, yargılayan varlıklar haline getirir ve yaratıcılıklarında özgür bırakan bir ortam hazırlar. Yepyeni hedefler göstererek bu yeni hedefler doğrultusunda motivasyon sağlar. Kişilerin olumsuz bir yönünü, eksikliğini, veya bir davranış bozukluğunu hızlıca ortaya çıkarır. Dolayısıyla satranç, insan için yüksek düzeyde soyut düşünme demektir.

Bu saydıklarım satrançın yalnızca bir kaç faydasıdır diyebilirim.

hangileridir?

Rusya, Çin, Ukrayna, Hindistan, Ermenistan, Azerbaycan, Gürcistan gibi ülkeleri sayabiliriz.

Bu başarılarını sizce neye borçlular?

Öncelikle satrancın bir gelenek haline geldiği ülkeler dünya satranç arenasında diğer ülkelere göre çok daha başarılı bir konumda yer alıyorlar. Bu istisnaların dışında kalanlar ise sistemli ve planlı çalışmalar sürdüren, satrança yatırım yapmayı seçen ülkelerden oluşuyor.

Satranca başlamak isteyen nereye, nasıl, ne zaman başvurmalı? Satrançta ilerlemek için hangi ipuçlarını verebilirsiniz?

Türkiye'de satranç oynamak ve onu geliştirebilmek için öncelikle bir lisansa sahip olunması gerekiyor. Satranç lisanslarını www.tsf.org.tr adresinden çıkartmak son derece kolay ve çabuk bir yöntem. 81 ilde bulunan il temsilciliklerimiz de bu konuda bizlere yardımcı olmak için büyük bir özgüvenle çalışıyorlar. Satranç meraklılarının web sayfamızda yer alan haritadan buldukları il bilgilerine bakmaları ve temsilcilerle görüşmeleri yeterli: <http://www.tsf.org.tr/kurullar/il-ve-bolge-temsilcileri-kurulu/il-ilce-ve-bolge-temsilcilikleri/harita>

Daha sonra illerde ve Türkiye genelinde gerçekleştirilen yarışmalara girerek turnuva ortamını, mücadeleyi yakından tanımaları, mümkünse internet üzerinden turnuvaları takip ederek, canlı yayınları izlemeleri önerilebilir. Türkiye'de her çocuğun yaş grubuna göre her yıl çok önemli Türkiye şampiyonları yapılıyor. Bu şampiyonalar sonunda başarılı olan sporcularımız alt yapı ulusal takım havuzuna girerek kamp çalışmalarına alınıyorlar. Daha sonra uluslararası turnuvalarda bayrağımız altında mücadele etme imkânına sahip oluyorlar. Gençlere bol bol turnuva oynamalarını ve sistemli bir şekilde satranç çalışmalarını tavsiye ederim.

Satrançta başarılı olmak için eğitilmiş olmak şart mıdır? Yoksa okur yazar olmayan biri de öğrenebilir mi?

Satrançta başarılı olmak için eğitilmiş olmak gerekmiyor. Okuma yazma bilmeyen insanlar da satranç oynamayı pek tabii öğrenebilirler. Satranç konusunda eğitilmiş olmak ise sizi hiç şüphesiz birkaç adım ileri taşır.

Bir ülkenin gelişmişliği ile satranç arasında doğrudan bir bağlantı var mıdır?

Doğrudan bir bağlantı olduğunu söylersek tamamen haklı olmamız mümkün olmayabilir. Fakat satrancın felsefesini doğru algılamış, onu bir yaşam biçimi haline getirmiş insanların çoklukla yaşadıkları yerlerde farklı tonlarda ve alanlarda gelişim gösterebilecekleri ve bunda son derece başarılı olabileceklerine inanıyorum.

Geçmişine baktığımızda doğu ve batı kültürü içindeki yerini nasıl açıklarsınız?

Satranç geçmişte pek çok kültürde sevilerek oynanan ve toplumlarca her daim özel yere sahip bir oyundur. Satrancın MÖ 6. yüzyılda Hindistan'da ortaya çıktığını, MS

10. yüzyılda ise Avrupa'ya, Asya'ya ve Ortadoğu'ya yayıldığını söyleyebiliriz. Avrupa'da özellikle aristokrat kesim arasında son derece yaygın olan satranç o dönemlerde soyluların oynadıkları oyunlar arasında yer aldı. Hindistan'dan yayılan bu rüzgara daha sonra dünyanın dört bir yanında yer alan ülkeler dahil oldular.

Satranca dair öykünüz nasıl başladı?

Satranç ailesine bir satranççı velisi olarak adım attım.

9 yaşında satranç ile tanışan oğlumu turnuvalara götürüp getirirken satrancın çocuklar üzerinde olumlu etkileri olduğunu gördüm. Berkay'ın yaş gruplarında şampiyon olduğu yıl yakın çevremden bir satranç merkezi açılması konusunda çok talep aldım. Bunun önemini görerek Tarsus'ta bir merkez açtım. Tarsus'ta bu merkezi açtığımız zamanlar Mersin ve Tarsus'ta bir satranç eğitim kulübü bulunmuyordu. Bu merkezlerden sonra satranç

çevreye iyice yayılmış oldu. İşin içine bu kadar girmemin en önemli nedenleri satrancın çocuklar üzerindeki önemli katkıları ve etkileridir.

Satrançla karşılaştırılan oyunlar vardır. Bunlardan biri de briçtir. Onun daha zor olduğu söylenir. Siz bu konuda ne düşünüyorsunuz?

Briçte de satrançta da olasılıklar ve devam yolları arasından en iyisini seçebilmek için masada ciddi bir analiz yapabilmek lazım. Satrançta masada kendinizle baş başa kalırsınız. Ne yaparsanız yapın her zaman kendi gördüğünüzü ve düşündüğünüzü oynarsınız. Briçte ise söyleyeceğiniz her kelime ortağınızın ne anladığıyla sınırlı olabilir. Bu da bricinin kritik noktalarından birisidir. Bunun yanında kart oyunu sırasında rakibin oyunu oynayıp temposu, nerede düşünüp nerede düşünmediği, deklarasyon sırasında hangi bölümde ne şekilde hareket ettiği, hatta hangi kağıdı elindeki kağıtların neresinden çıkardığı gibi bilgileri kullanarak yüksek olasılıklı devam yolu yerine bu şartlar altında düşük olasılıklı devam yolunu oynamanın daha doğru olduğunun tercih edilebileceği bir oyun briç. Bu sebeple dünya şampiyonuyla baş başa mücadele edebilen bilgisayar programları yapılabilirken işin içine insan psikolojisi de girdiğinden en güçlü briç programını sıradan bir briç oyuncusu yenebiliyor.

Roportajımız için zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz.

Alara MİLDON

L'Éducation Idéale

“À la manière de Rabelais, qui dans Gargantua décrit la journée d'un élève recevant une éducation humaniste.”

Moi, je m'appelle Pelinsu et j'étais élève au lycée Saint Joseph. On ne va pas parler de l'humanisme qui existait dans mon lycée, on va parler de "l'éducation idéale".

Toutes les lois que notre école et le ministre avaient décidées étaient en faveur des élèves. Enfin, c'était ce qu'on nous disait. On se réveillait à six heures du matin et on commençait à se préparer. On devait s'habiller correctement (comme les professeurs le voulaient) pour l'école. Dans notre lycée, il y avait des uniformes et on devait les porter car les professeurs pensaient que les vêtements pouvaient causer une distraction pour soi-même et aussi pour les autres élèves. C'était l'éducation idéale, non ? On devait penser à tout...

Une fois qu'on était prêts, on allait à l'école et on commençait à étudier à huit heures du matin. On devait apprendre les leçons sans doute en comprenant la logique. On se fatiguait pendant les leçons, donc durant ces sept heures qu'on passait à l'école, on avait trois récréations. C'est beaucoup, hein?

Elles sont très importantes, les récréations. Les professeurs voulaient qu'on s'amuse bien donc ils fermaient les classes pour qu'on n'y reste pas et pour qu'on fasse la récréation "librement" (!) Mais bon, comme c'était eux qui savaient ce qui était mieux pour nous, on ne protestait pas.

L'une des choses les plus importantes à faire à l'école

était de bien manger à midi pour être énergique et pour participer parfaitement aux leçons en posant des questions aux professeurs quand il y avait des points qu'on n'avait pas pu bien comprendre. Après l'école, on devait prendre un peu de temps pour se reposer, pour s'amuser et pour manger. Après tout cela, on devait commencer à faire des devoirs. La nuit, avant de se coucher, on devait réviser les leçons qu'on avait faites ce jour-là et à la fin, on devait dormir le plus tôt possible.

Dans notre éducation idéale, les professeurs croyaient que l'une des choses les plus importantes était de ne pas rester à la maison à étudier tout le temps. Ils nous disaient qu'on devait développer le corps (comme dans l'éducation idéale de la Renaissance) et qu'on devait aller dans des lieux culturels, faire des voyages. Donc pour cela, ils nous donnaient beaucoup de devoirs alors on restait enfermés à la maison pour les finir même si ce jour-là était notre jour d'anniversaire. Par exemple, le 12 novembre¹ était mon anniversaire et je pensais faire des choses qui pouvaient me rendre heureuse donc je suis restée à la maison pour terminer mes devoirs (qui étaient d'une quantité tout à fait normale...)

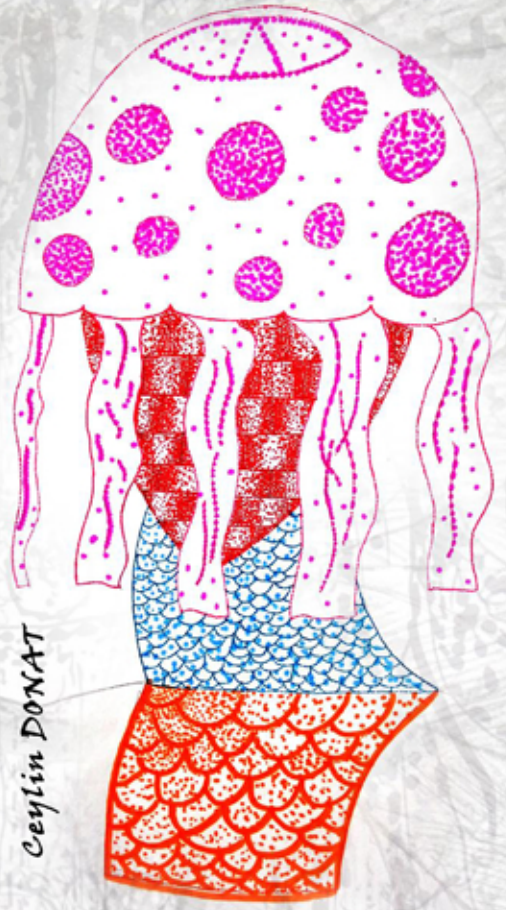
Bref. Que dire ? C'était notre éducation idéale. J'ai seulement une chose à ajouter. Comme on dit en anglais: "Jealous yet ?"

Pelinsu ARSLAN

Dağra İŞAL

Ceylin DONAT

Beren AŞKIN

Yaren USLU

Yaşlı Evi Ziyareti

“Günümüzde insan ilişkileri giderek zayıflamaktadır. Bunu 12 Kasım 2014 tarihinde yapmış olduğumuz ev ziyaretlerinde de gördüm.”

İlk ziyaretimizi tamamlamamızın ardından çabucak yola koyulup Fikirtepe'de deprem olması durumunda yerle bir olacak küçük bir eve vardık. Bu evde maddi durumları çok da iyi olmayan fakat her şeye rağmen hayata sıkıca tutunan yaşlı bir çift kalıyordu. Yanımızda getirdiğimiz yiyecekleri mutfağa yerleştirdikten sonra salondaki muhabbete dahil olduk ve dertlerini dinlemeye başladık. Her ne kadar ellerindekilerle yetinmeyi öğrenmek zorunda kalsalar da ilaçlardan alınan katkı payı onları çok zor duruma sokuyor. Sözde "ücretsiz" olarak aldıkları ilacın bir bölümünü ödemek

zorunda bırakılıyorlar. Kısacası ülkemizde emekliye hastalanmak yasak (!)

Bunca sıkıntılara rağmen onların tek derdi üniversiteye gidecek olan oğullarını okutabilmektir. Bunun için de devletten maddi desteğe ihtiyaçları vardı. Fakat emekli maaşı aldıkları için devletin gereken yardımda bulunmayabileceğini düşündüklerinden ne yapmaları gerektiğini sordular ve biz de elimizden geldiğince fikir vererek yardımda bulunmaya çalıştık.

Doğa LAMPER

Günümüzde insan ilişkileri giderek zayıflamaktadır. Bunu 12 Kasım 2014 tarihinde yapmış olduğumuz ev ziyaretlerinde de gördüm.

İlk gittiğimiz evdeki teyze 93 yaşındaydı. Yalnız yaşıyordu. Çocukları olduğu halde pek uğramaz, arayıp sormazlarmış. Teyzeyeyse bir yakını yardım ediyormuş. Dikkatimi çeken en önemli hususlardan birisi de teyzenin maddi sıkıntıdan çok manevi sıkıntılarından bahsetmesiydi.

Yalnızlığın ne kadar zor olduğunu o an anladım ve yardıma ihtiyacı olan bir insana yardım etmenin mutluluğunu ve verdiği huzuru gördüm ve insanların daha duyarlı olmasını da yine bu gezi sayesinde anladım.

Arda Cem KARABULUT

Okulumdaki aşevi ziyaret programını duyunca her gün yaşadığımdan farklı duygulara kapıldım. Her gün okul, ders, sosyal ilişkiler ve spor faaliyetleri peşinde koşarken bu gibi konuları atladığımı fark ettim.

Ziyaretin birkaç gün öncesinde çekilen kurada Arda, Doğa ve ben seçilen kişiler olduk. Programa giderken hepimiz heyecanlıydık. 3 ev ziyaret ettik. Beni en çok etkileyen sonuncu gittiğimiz evdi. İlginç bir şekilde bir apartmanda oturuyordu. Apartmanda ama apartmanın kazan dairesinde oturuyordu. Apartman sakinleri onu merdivenleri temizlediği ve bakkal alışverişi yaptığı için onu orada bedavaya tutuyorlardı. İnsanların bu kadar gaddar olduğuna inanmadım. Teyzenin evdeki tek arkadaşı bir kediydi. Teyzenin değneği olmadığı için plastik taburesini kullanıyordu. Teyzeye yemekleri verdik. Erzağı da verdikten sonra teyze duygulandı ve ağlamaya başladı. Evden çıkmak istemedim. Orada kalıp teyzeye yardım etmek istedim ama gitmek zorundaydık.

Aklım orada kala kala evden çıktım.

O gün çok önemli bir şey fark ettim. Biz durumu yerinde olan insanlar çok yakınınız çünkü istediğimiz şeye sahip olamadığımız için üzülürüz, yakınınız. Onların durumunu görünce yakınmaya utandım.

Emir SEZİK

Aşevi Etkinliği

“Orada gördüğüm ihtiyaç sahibi kişileri sevindirmek beni mutlu etti... O insanların sıcacık gülümsemelerini görmek içimi ısıtıyor... Ama bazıları bir parça ekmek, bir sıcak çorba için sıralarda bekliyor, çoluk çocuğu uykudan uyandırıp geliyor... Oraya gitmeden önce bu kadar büyük bir etkinlik olduğunu tahmin etmemiştim...”

Bugün insanlara yardım etmek amacıyla aşevine gittik. Orada gördüğüm ihtiyaç sahibi kişileri sevindirmek beni mutlu etti. Küçük çocuklarla, İkitelli semtinde konuşmak onların yüzündeki tebessümü görmek güzel bir histi. Böyle bir uygulamanın bir daha yapılmasını isterim.

Ahmet AYDIN

Fikirtepeye gitmeden önce çok güzel olacağını biliyordum. Her zaman yardım etmek, bir iş yapmak hoşuma gider. O insanların sıcacık gülümsemelerini görmek içimi ısıtıyor. Bu gülümsemeleri görmek çok güzel.

Ege GÜRSEL

Düşünelim, dünyada tek başımıza yaşamıyoruz. Herkes aynı şartlar içinde yaşamıyor. Herkesin elinde çeşit çeşit yemekler çıkmıyor, herkes hoş yaşamıyor. Bazıları için sofraya konan ekmeğin onlar doyduktan sonra önemsiz oluyor. Ama bazıları bir parça ekmeğin, bir sıcak çorba için sıralarda bekliyor, çoluk çocuğu uykudan

uyandırıp geliyor. Bugün o kadar duyguluydu ki hayatın toz pembeliği bir anda uçup gitti. Orada yardıma muhtaç ailelerle sohbet etmek, çocuklarla ilgilenmek, onların ihtiyaçlarını gidermeye yardımcı olmak çok duygulu olduğu gibi, yardımda bulunduğum için bana göre de çok büyük bir onurdu.

Fatma Pınar ÜNER

Bugün yapılan Aşevi programından çok etkilendim. Oraya gitmeden önce bu kadar büyük bir etkinlik olduğunu tahmin etmemiştim. Fakat oraya gittiğimde oradaki atmosfer gerçekten çok etkileyiciydi. Ben yemek dağıtma görevini üstlendim ve çok zevk aldım. İnsanlara yardım etmek, onların ihtiyaçlarını az da olsa giderdiğimiz görmek gerçekten paha biçilmez bir histir. Bu etkinliğin bir çok kez yapmak isterdim. Fakat yılda sadece iki kere yapılıyormuş. Ben bu etkinliğin daha çok kez yapılmasını öneriyorum. Gerçekten mükemmel bir etkinlikti.

Deniz DAĞDEMİR

LOCA LIBERA

Ocak 2015

Saint Joseph ÖZEL

Washington D.C.

Serra Ozsoy

L.L. Danışmanı

Lezzet Durakları

Bakmadan duramayacağınız listeler

Sinan Onukar

beklenen oyun, Madden15

Yiğitkan Balcı

Skydiving mi?

Cliff Jumping mi?

Ozan Gündinc

12 yıllık film

Boyhood

Pınar
Binay

Defne Ar

Efsane dizi: Friends

Pelinsu Arslan

Aleyna Doğan

Loca Libera Koordinatörü

360

WASHINGTON D.C.

Amerika deyince akıllara ilk olarak New York geldiği için Washington, D.C.'nin başkent olduğu bir an için bile olsa akıllardan çıkıyor olabilir. Bu seferki yazımda (önceki yazımda da olduğu gibi) seçtiğim ülkenin en popüler şehri yerine daha az bilgimizin olduğu bir şehri seçmeyi tercih ettim.

Washington, D.C. Amerika Birleşik Devletleri'nin başkentidir. Bu cümleyi yazarken dahi kullandığımız "D.C." kısaltmasının açılımı ise "District of Columbia", yani Kolombiya Bölgesi'dir. Vermem gereken bilgileri verdiğime göre, Washington, D.C.'yi gerçek anlamda eşsiz yapan özelliğinden bahsederek yazıma başlamak istiyorum; Washington, D.C. tek başına bir eyalet değildir ve hiçbir eyaletin sınırları içinde yer almaz.

"Kentin belediye başkanı vardır; ama valisi yoktur. Kenti kongrede temsil eden kongre üyesi bulunur; ancak bu kongre üyelerinin oy hakkı bulunmamaktadır. Benzer bir şekilde bölgeyi temsil eden senatör bulunmamaktadır. Bu açıdan Washington D.C. kenti, dünyada başka örneği bulunmayan bir statüye sahiptir." - Vikipedi Özgür Ansiklopedi

Konumuz bir başkent ve o başkent de Amerika'nın başkenti olunca gezilecek birçok müze, görülecek bir sürü yer, yapacak sayısız aktivitenin olmasıya kaçınılmaz oluyor.

D.C.'nin müzeler konusunda Dünya'da 1 numara olmasının en büyük sebebiyse yılda yaklaşık 30 milyon ziyaretçi sayısı ile dünyanın en büyük müze ve araştırma kompleksi olan Smithsonian Müzeleri'ni içinde barındırması.

Lincoln Anıtı'ndan, ABD Kongre Binası Capitol Hill'e kadar uzanan, sağlı sollu müzelerle çevrili olan ve The National Mall olarak adlandırılan şehrin merkezinde yer alan Smithsonian Müzeleri'nden kısaca bahsetmek istiyorum;

19 tane olan Smithsonian Müzeleri'nin 2'si New York'ta 1 tanesiyse Virginia eyaletinde yer almaktadır. Washington'dakilerin en popüler ve her yaşta her ilgi alanına uygun olanlarıysa bana göre Amerikan Tarihi Müzesi, Doğa Tarihi Müzesi ve son olarak Havacılık ve Uzay Müzesi.

Amerikan Tarihi Müzesi'nde Amerika'nın tarihini basitleştirilmiş şekilde keşfederken, Michael Jackson'ın kişisel eşyaları sergisinde müzik ruhunu yakalayın. Doğa Tarihi Müzesi'nde Hope Elması'ndan büyülenip, kelebeklerle dolu bir odada hayat boyu deneyimleyemeyeceğiniz bir anı tadın. Havacılık ve Uzay Müzesinde Wright Brothers'ın yaptığı 1903 tarihli ilk uçağı görüp, savaş uçağı ve uzay mekiği kullanmayı deneyin. (Bir kere denedikten sonra pilot olmaya karar vereceğinize eminim...) Dediğim gibi her yaşta her

kitleye göre bir şey var, üstelik hepsi ücretsiz!

National Mall'a zaten gitmişseniz görmeniz gereken çoğu yeri de panoramik olarak görmüşsünüz demektir. Beyaz Sarayı gezme hayalleriniz varsa biraz araştırmanızı öneririm ama dışardan görmek bizim için yetmişti açıkçası.. Washington Monument ise bütün ihtişamıyla size her yerden göz kırıyor olacak. Capitol binasının girişi ücretsiz, ama içerde

Smithsonian
SERIOUSLY AMAZING®

görmeye degecek pek bir şey bulamamıştım maalesef. Washington Monument'in tam karşısında ise Lincoln Memorial yer alıyor. Gün batımında merdivenlerinde oturup 700 metrelik havuzundaki yansımaları izlemek için birebir. Vietnam Şehitleri Anıtı'na da geçiş yoluna sahip, gitmişken ikisini aynı anda görmekte fayda var.

"Washington, DC tam bir başkent havasındaymış...Çok sıkıcı." YALAN

Henüz Georgetown Bölgesi'nden bahsetmediğimi belirtmek isterim.. Georgetown, D.C.'deki en popüler ve hayatın en canlı olduğu semti diyebiliriz.

Bünyesinde M Street isimli şık restaurant ve kafeleri barındıran alışveriş caddesiyle hem öğrencilerin hem turistlerin gözde mekanı. Öğrenciler dememin temel sebebiyse Georgetown Üniversitesi'nin de bu bölgede ve M Street'in sonunda yer alması.

Georgetown Üniversitesi kapsamındaki yaz programına katıldığımızdan ikinci evimiz gibi olmuştur Georgetown bizim için. Ders sonrası az mı Georgetown Cupcakes'e akın etmedik; akşamlarıya okula giriş saatini kaçırmamak için o dik merdivenlerden yokuşlardan az mı koşmadık. Yatakhane hayatından, bir dersten başka derse farklı binalara gitmemize kadar her yönüyle gerçek bir deneyimdi.

Not: Georgetown Cupcakes ismini hem Amerika'da hem de Dünya'da duyurmuş bir yer diye gidelim deneyelim dedik ama ne desem boş; "Anlatılmaz tadır..."

Umarım sizin de yolunuz Washington, D.C.'ye bir şekilde düşer ve anlattıklarım birazcık da olsa size yol gösterebilir. Önümüzdeki sayıda başka bir şehirle görüşmek üzere, fırsat buldukça gezin!

Serra Özsoy

Serra Washington D.C.'yi anlatmış ve Georgetown'dan bahsetmişken, Dünya'nın en iyi cupcakelerinden bahsetme ihtiyacı duydum ve küçük bir yazı yazmalıyım dedim. Evet Georgetown Cupcake. Bu hayatta yediğiniz en güzel şeyi düşünün. Bu ondan daha güzel işte. Günlük yapılan bu cupcake'leri sipariş de verebiliyorsunuz.

Georgetown cupcake çeşitlerine örnek olarak:

Chocolate2

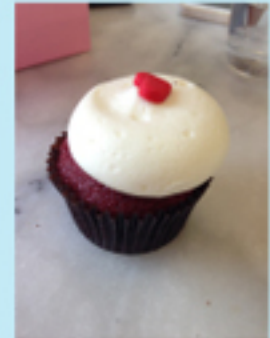
Red Velvet

Chocolate Birthday

Bubblegum Pink Chocolate

Eğer bir gün DC ye giderseniz ve Georgetown Cupcake yemeden dönerseniz, kısaca söylemeliyim ki, boşuna gitmiş olursunuz.

PS: Gittiğinizde dışarı kadar sarkan 20-30 kişilik sıra olması kesinlikle normaldir!

Alpina Doğan

8 mm

FİLMEKİMİ

Okulların ilk açılmasının koşuşturmasında filmekimi de geçti gitti. Üstelik yine biletleri kapış kapış bitti. Bence 2 filme bilet bulabilenler kendini şanslı hissetsin hatta haftasonu seanslarına bulabilenleri gerçekten tebrik ederim. Çünkü ben elime film programını alıp ah buna giderim ah bu da güzelmiş oh oh cumartesi artık arka arkaya üçüne de gireriz dediklerimin hiç birine giremedim. Şimdi oturmuş hepsinin normal vizyona girmesini bekliyorum. Umarım benim durumumda olan azdır ama sizde aynı dertten yanıyorsanız neleri bekliyoruz bir bakalım.

Boyhood

#12yıl #hayatkesiti #büyüme

Yönetmen: Richard Linklater

Oyuncular: Ellar Coltrane, Patricia Arquette, Elijah Smith

Vizyon Tarihi: Belli değil

Hani genç yaşta oyunculuğa başlayanlar için zoli yaşlarına hatta 30larına geldiklerinde deriz ya "Elimizde büyüdü" diye. Bu filmde aynen öyle elimizde bizimle birlikte gün geçtikçe biz büyüüp değiştikçe aynen değişti. Çekimlerinin tamamlanması tam 12 yıl süren bu film ana karakterin hayatını anlatırken aslında bize bizi anlatıyor. 2000lerde büyümüş olanlar için geriye dönüp yaşadıklarına bakmak için mükemmel bir fırsat sunan film adeta hayatımızın bir özeti gibi. Ve yine aynı şekilde 2000lerde çocuk büyümüş olanlar içinde kendi yaptıklarını görmek, anlamak ve yorumlamak için bir fırsat. Biraz dramatik biraz nostaljik ve neşeli bir film bizi bekliyor.

Mommy

#aile #erkekçocuk #anne

Yönetmen: Xavier Dolan

Oyuncular: Antoine-Oliver Pilon, Anne Dorval

Vizyon Tarihi: 20 Şubat 2015

Filme geçmeden önce Xavier'ı tanımak lazım çünkü onun gibiler kolay kolay bulunmuyor bu piyasada. Henüz 25 yaşında olmasına rağmen Cannes Film Festivalinde ödüle doymayan bir yönetmen, oyuncu, senarist yani kısacası bir sinema dehası. Sadece Cannes olsa yine iyi; herhalde fransız aksanına kapıldılar dersiniz ama dünyanın çok farklı yerlerindeki farklı farklı festivallerde toplamda 36 tane ödülü ve 44 tane adaylığı olunca insan merak etmeden onun hakkında daha fazla bilgi öğrenmek istemeden yapamıyor.

Hal böyle olunca son filmi yine oldukça dikkat çekti ve biletleri festivalin ilk haftasında tükendi (merdivenler bile). Peki o filmlerinde ne anlatıyor? Bu başarısı nereden geliyor? Kendisinin de dediği gibi farklı yaşamları olan insanları; hayatları için, özgürlükleri için, ne olursa olsun bir şeyler için savaşıyor uğraşan insanları anlatmak istiyor bize. Bu son filminde de karşımıza bir aile öyküsüyle çıkıyor. Kendi hayatlarında ve birlikte yaşamalarında sorunları olan bir anne ve çocuğunun ilişkisini anlatıyor.

"You talkin' to me?" -Taxi Driver

"Roads? We don't need roads." -Back To The Future

"Mama always said life was like a box of chocolates. You never know what you're gonna get." -Forrest Gump

Whiplash

#bateri #ün #sıkıçalışma

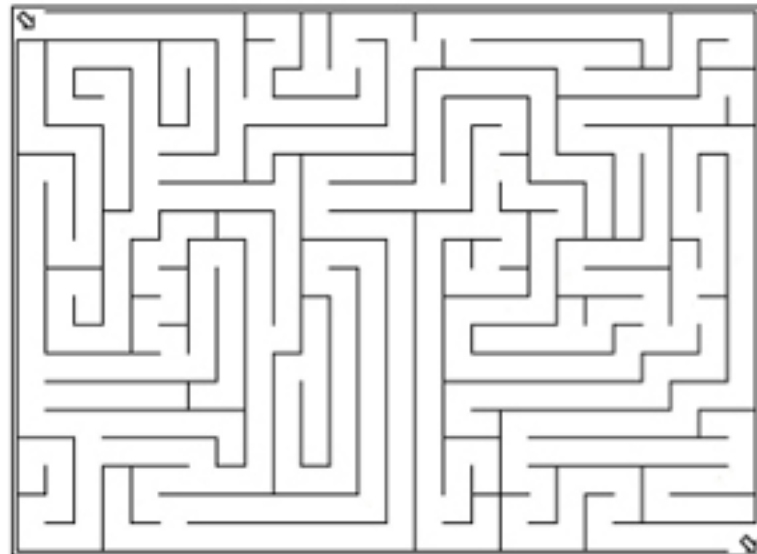
Yönetmen: Damien Chazelle

Oyuncular: Milles Teller, J.K Simmons

Vizyon Tarihi: 16 Ocak 2015

UYARI ! : Fragmanı izleyip,okuyun!

Çünkü içinizde o ritmi hissetmelisiniz.Özellikle ileride büyük şehirlerde yaşamı ve yükselmeyi zorlamayı düşünenler dikkat etmeli çünkü bu film bütün düşüncelerinizi alt üst edebilir.Sinema tarihi boyunca hep çok çalışmalısın, iyi olmak zordur,büyük şehir seni mahfeder,en yakınların rakibin olur ya da sevdiğin insan ve aşık olduğun şey arasında seçim yapmalısın gibi konular hayli çok işlendi ama hala eskimeden devam ediyor.Her gelen nesille değişerekte olsa yine gündeme geliyor.Buna en büyük örnek olarak Fame(1980/2009) diyebiliriz.Whiplash yine bu konulara değinen bir film.Baterist olmak isteyen genç,ona kötü davranan ama iyiliği için böyle yapan öğretmen... Ama ne olursa olsun fragmanında da görüldüğü gibi insanı olduğu yerde heyecanlandırıyor sanki o tokatı siz yemiş,sizin kafanıza bir şeyler fırlatılmış gibi hissediyorsunuz.Ve şimdiden ödülleri toplamaya başladı bile (Sundance Film Festivali/ Büyük Jüri Ödülü). Bence vizyon tarihini bir yerlere not edin;yeni yılda kararlarınızı gözden geçirmek için iyi bir film olacaktır.

Pınar Binay**Biraz da bulmaca**

DIZIPHILE

Veee ayın dizisi: Friends

Friends, ünlü yazar ve yapımcı olan David Crane ve Marta Kauffman'ın iş birliğiyle ortaya çıkan, 1994-2004 yılları arasında televizyon ekranlarının vazgeçilmezi haline gelmiş tipik bir Amerikan komedi dizisidir. "Tipik" olarak tanımlanmasına bakmayın çünkü Friends bundan daha fazlasıdır. Niye mi? Nedeni hayatınız ne kadar kötü giderse gitsin, problemlerinizden bir süreliğine de olsa uzaklaşabilmenizi sağlayan, saat kaç olursa olsun, ne kadar yorgun olursanız olun izlemeyi bırakmadığınız o nadir dizilerden oluşudur. Bunu da 6 Mayıs 2004'te yayınlanan son bölümünün 5.1 milyon kişi tarafından izlenmesinden ve 63 kez Primetime Emmy Ödülleri'ne aday gösterilip Altın Küre Ödülü kazanmasından anlayabiliriz.

Gülmekten kırıp geçiren bu dizinin konusuna aslında bakacak olursak ne Sherlock kadar karmaşıktır, ne de Pretty Little Liars kadar esrarengiz. Yirmili yaşlarda olan üç kadın ve erkekten oluşan bir grup arkadaşın günlük yaşamlarını izleyicilere sunan bu dizinin en önemli özelliği karakterlerin gerçek hayatta oldukları gibi televizyona yansıtılmış olmasıdır. David Crane karakterlerin oyuncularla uyduğunu fark ettikten sonra onları gözlemlemeye başlamış ve bir süre sonra oyuncuların gerçek kişilik özelliklerini dizideki karaktere aktarmıştır. Bu durum Crane'in diziyi daha komik bir hale getirdiğini belirten yorumlar almasıyla pekişmiş ve reytingler de doğal olarak artmaya başlamıştır.

Friends; Monica, Ross, Rachel, Joey, Chandler ve Phoebe adlı karakterlerden oluşmaktadır. Monica bir aşçıdır ve aynı zamanda Ralph Lauren'da çalışan Rachel'in ev arkadaşıdır. Chandler ise bir şirkette veri analiz uzmanı olarak çalışmaktadır ve oyuncu olup zar zor para kazanan Joey ile aynı evi paylaşmaktadır. Ross ise Monica'nın erkek kardeşi olup lezbiyen bir kadınla evlendiğini fark ettikten sonra ondan boşanan ve Rachel'a dokuzuncu sınıftan beri aşık olan bir paleontologdur.

Dizinin ilk bölümü Rachel'in kendi düğününden kaçıp Monica'yı bulmasıyla başlamaktadır ve Monica'yı bulduğu yer olan Central Perk bir kahve dükkanıdır. Bana kalırsa eğer, dizinin en sevimli ve komik sahneleri Monica'nın apartmanından sonra burada gerçekleşmektedir. Zaten Friends de bundan ibaret değil midir? En tatlı sohbetlerin sıcak kahvelerle birleştiği, sonsuz dostlukların esprilerle kardeş olduğu, bir solukta izlenen en komik Amerikan dizilerinden bir tanesi.

Tamı tamına on sezon sürmüş olan bu dizi, cuma akşamlarını yalnız geçirdiğinizi bile fark ettirmeyecek, haftanın her günü az bir süre için bile olsa arkadaşlığını isteyeceğinizi türden bir dizidir. Bu yazıyı okurken aklınızdan

"How I Met Your Mother da öyle değil mi zaten?" ya da

"Friends'i izleyeceğime Breaking Bad'i izlerim daha iyi..." gibi düşünceler geçiyorsa eğer kitabı kapağından yargılamamanız gerektiğini hatırlatır ve Friends'e de bir şans vermenizi öneririm.

Olaya başka bir pencereden bakacak olursak eğer Friends'in, Dead Poets Society gibi edebiyat kokmayı ya da Marvel filmleri gibi olağanüstülükler barındırmayı can sıkıntınızı kökünden söküp atmayacağı anlamına gelmez. O yüzden başkalarının düşüncelerini bir kenara atıp diziyi bir şans vermenizi önerir, iyi seyirler dilerim... ☺

Pelinsu Arslan

Yemeklerin Efendisi

Tekrar merhaba herkese, sizinle iştah açıcı bir yazı paylaşacağım. Aslında bu seferki bir mekan tanıtımı veya bir "yazı" değil, fakat liste olacak, hatta 4 tane liste.

Bu yaz TimeOut İstanbul'da, İstanbul'un tam anlamıyla ritmini tutan yazarların yanında kısa süreli bir staj yaptım ve bu staj boyunca yaptıklarımın biri de bu yazarların katkısıyla TimeOut İstanbul için "Top 10-Top 5" listeleri hazırlamak oldu. Yazdığım mekanların mümkün oldukça çoğuna gitmeye çalışsam da aralarında gitmediklerim de var, gitmediklerim konusunda da internetten, yazarlardan ve giden tanıdıklarımın değerlendirmeler almakta ve bu şekilde listeleri oluşturmaktayım. Sonuç olarak listeleri ben de, hiçbir yazar da kafasına göre yazmasa da listeler tabii ki öznel. (Not: Listelerde mekan adlarının liste içindeki sıralamasının bir önemi yoktur.)

Benim de bazen, hatta ÇOK sıklıkla kafamda "Nereye gitsem?" sorusu oluşuyor, nereye gideceğime karar vermek ise uzun zaman alıyor veya bazen bir yerde ilk gördüğüm mekana girmek hayal kırıklığıyla sonuçlanabiliyor. Eminim aynı şekilde sizin de aranızda gideceği yeri seçmekte zorlananlar, veya yeni bir yerler denemek isteyenler vardır. O zaman buyrun listelere...

1) Kışın gelmesiyle fondü mevsimi de başladı. Alp Dağları'nda yaşayan halkın bulduğu ve İsviçrelilerin dünya pazarına tanıtmasıyla çikolata ve deniz ürünü dahil farklı çeşitleri oluşturulan "Fondue (Fransızca'da erimiş anlamında)" İstanbul'da çikolata hali çok yerde bulunmasına ve aslında bu yerlerin çoğunda da maalesef gerçek ve saf eritilmiş çikolatayla yapılmamasına karşın peynirli ve etli şekliyle çok az yerde yapılıyor, neyse ki bu yerler aslına uygun yapmaya dikkat ediyorlar!

İstanbul'un en iyi 10 fondü yapan mekanı:

- Swiss Restaurant
- Swiss Hotel Chalet
- Mövenpick Azzur
- Crepes&Fondue
- Fondue la Cucina
- Dijon Restaurant
- Godiva (Çikolata)
- J'Adore Chocolatier (Çikolata)
- Kahve Dünyası(Çikolata)

2) En zor listelerden biri herhalde en iyi pizza yapan 10 mekanı belirlemek oldu, sonuçta en iyi İtalyan restoranlarının pizzaları da en iyi olacak diye bir kaide olmadı gibi yaşadığımız ve İtalyan tarzında pizza yapanlarınkiler de en iyiler arasında olmak zorunda değil. Mekanist, Foursquare gibi platformlardaki yorum ve değerlendirmeleri de hesaba katmam sonucu ortaya bu liste çıktı.

İstanbul'un en iyi 10 Pizza mekanı:

- Pizza Emirgan
- Fratelli la bufala
- Papermoon
- Miss pizza
- Eataly
- Pizano pizzeria
- Upper Crust
- Vapiano
- Da Mario
- Fornelli

3) Dünyada rafinelğe ve doğaya dönüş, kahve sektöründe de etkisini göstermekte. "3rd wave coffee" denen kahve furyası, kısacası, kahveyi ticareti yapılan bir içecek ana maddesinden çok artizanel ve uzmanlık gerektiren bir malzeme olarak görüyor. Bu akım, kahvenin şarap ve çikolata gibi yapısına özen isteyen ve zor bir süreç gerektiren bir malzeme olduğunun önemini, üretici-satıcı-müşteri arasındaki ilişkiyi güçlendirerek kahvenin bölgesel,yapısal ve de tatsal özelliklerini, sunumunu ve damıtımını da kimyasal bir deney yapıyor muşasına, öne çıkarmayı amaç ediniyor.

İstanbul'un en iyi 10 "3.Kuşak Kahve " dükkânı:

Brew Coffee Works
 Brew Lab
 Coffeetopia
 Cup - Third Wave Cooffee Shop
 Cup of Joy
 Drip Coffeeist
 Geyik Coffee Roastery & Cocktail Bar
 Kronotrop
 MOC - Ministry of Coffee
 Petra Roasting

4) Yine başka bir zor liste. Bu dönem en popüler ve revaçta olacak, yakın zamanda açılmış mekanların listesini çıkarmak dahi zorken onların arasından 5 tane seçmek daha da güç. Bu mekanları "Top 5" gibi bir sıralamaya koymak yerine direkt hepsini listelemeyi tercih etsem de aralarından 5 tane seçecek olursam aşağıdaki gibi bir liste ortaya çıkar.

İstanbul'un yakın zamanlarda açılmış ve en çok beğenilmiş 5 mekanı:

Nicole
 Neolokal
 Arola
 La Petite Maison
 Ristorante italia di Massimo Bottura

Daha fazla ve aylık listeler için sitemize bakın:

Başka listeler için, LOCA LIBERA'nın devamı ve çok daha fazlası için bize

localibera.wordpress.com 'dan ulaşın!!

Sinan Onukar

Nokta

Klasik spor dallarında belli bir sınır vardır. Ekstrem sporlarda ise sınır zorlayabildiğin seviye, gidebildiğin uç noktadır yani tamamen sana bağlı. Seni yeteneklerin dışında sınırlayan başka hiçbir şey yok. Sınır sensin! Betonlarla veya beyaz çizgilerle sınırlandırılmış sahalarda mı yoksa sınırları olmayan yerlerde spor yapmak mı? Tercih senin.

Ekstrem spor terimi çok geniş ve geneldir; kendi içinde birçok dala ayrılır. Doğa sporları ile çok ortak noktası vardır. Temelde yer, hava, kar ve su sporları olarak dörde ayrılır. Ekipman diğer sporlara göre çok daha önemlidir çünkü bu tehlikeli sporlarda kazalar daha çok yaşanır eğer ekipmanlarınız eksikse veya sağlam değilse bu kazalar ölümle bile sonuçlanabilir.

İşte insanı şaşkına çeviren bazı Ekstrem Sporlar:

Volkan Sörfü

Nikaragua'nın aktif volkanlarından Cerro Negro'nun eteklerinden saatte 80 kilometre hızla bir sörf tahtası üzerinde aşağı kayarak yapılan bir sörf türüdür. Bu volkan sonuncusu 1999'da olmak üzere 20 kez patlamıştır. İlk olarak 2005'de yapılan bu sporu şimdiye kadar yaklaşık 10 bin kişinin yaptığı biliniyor.

Cliff Jumping (Uçurum dalışı)

Dalış sporlarına bir yenisini ekleyen uçurum dalışı, yüksek bir uçurumdan akrobatik bir atlayışla dalış yapmak anlamına geliyor. Uçurum dalışı sarp kayalara çok yakın olduğu için oldukça tehlikelidir. Suyun yarattığı beton etkisi de düşünülerek erkekler için 23 - 28 metre, kadınlar için 18 - 23 metre yükseklik uygun görülmüştür.

Skydiving

"Skydiving" kelime anlamı itibari ile gökyüzü dalışı anlamına gelir. Ufak bir pistten küçük uçaklarla kalkılır ve 4000 metre ve üzeri bir irtifada uçaktan atlanır. Son 800- 1000 metrede paraşüt açılarak süzülme ile yere inilir. Skydiving atlayışlarında serbest düşüş hızı 250 km/s'ye kadar çıkabilir.

Dağ Bisikleti

Dağ bisikletçiliği, asfalt gibi düzgün zeminler dışına çıkılmak suretiyle toprak yol, patika ve her tür arazide yapılabilen bir bisiklet sporudur. Ülkemizde 90'lı yıllardan sonra yaygınlaşmaya başlayan bu spor Alanya, Köprülü Kanyon ve Kapadokya bölgelerinde yapılmaktadır.

Insert Coin

Sevgili okurlar, shoulderpadlerinizi giyin, kasklarınızı takın ve kramponlarınızı bağlayın, "Madden NFL 15" çıktı! Electronic Arts'ın FIFA ile yarışır kalitedeki bu oyunu bizzat oynadım, test ettim. Ve orantısız şiddetle öneriyorum, OYNASANA OĞLUM!

"Üzgünüm aşkım gelemem, arkadaşlarla Madden oynayacağız."

Bu sene Madden NFL 15'in kapağında geçen senenin SuperBowl şampiyonu Seattle Seahawks'ın Stanford Üniversitesi'nden draft ettiği efsane Cornerback Richard Sherman'ı görüyoruz. Seahawks'u tebrik etmeden geçemeyeceğim. Geçen sezon Denver Broncos karşısında 35 sayı farkla galibiyet alan ve SuperBowl'u evine götürən Seahawks bakalım bu sezon aynı performansı gösterebilecek mi? (tabii ki hayır #GoPackers)

Dönelim oyunumuza...

Madden bu sene karşınıza bir sürü yeni oyun modları ve gelişmiş bir gameplay ile çıkıyor. Öncelikle gameplay'den bahsedeyim. Madden 15 gameplay'i oyuncuya o kadar çok özgürlük tanıyor ki kendinizi sahada maça çıkmış bir futbolcu zannediyorsunuz. Herhangi bir pozisyonda oynayan herhangi bir oyuncuyu seçip, kitlenip maç boyu o oyuncuyla da

oynatabiliyorsunuz, sürekli adam değiştirerek de. Şahsen ofansif oynarken bir oyuncuya kitlenmeyi hiç tercih etmem, quarterback başlarım ve pas verdiğim wide receiver veya handoff yaptığım runningback ile devam etmeyi severim. Ancak defans takımıyla oynarken işler değişiyor. Kitlen Clay Matthews'a; al pozisyonunu lineda, snap atıldığı gibi devir önündeki left tackle'i sonra atla quarterback'in üstüne. Bu

gameplay opsiyonu sayesinde bir maçta Peyton Manning'i Clay Matthews ile 6 kere sack yaptığımı, hatta sakatlayıp oyundan çıkardığımı bildirmek isterim. #GoDefence!

Gelelim Madden 15'in yepyeni moduna: "Gauntlet Mode"

Gauntlet mode, bir nevi tutorial drilleri gibi. Ancak driller tutorial'daki gibi öğreticilikten ziyade oldukça zor ve zahmetli. Her 5 drillden biri ise boss battle gibi, oldukça zor oluyor. Mesela ilk aşamada daha kolay olan 4 drill'i tamamlıyorsunuz ve 5. drillde sizden 100 yard field goal vurmanızı istiyor veya yanınızda 9 blok oyuncusu ile ordu gibi bir orduyu aşip touchdown yapmanızı istiyor. Bu tarz engelleri önünüze koyuyor. Maç yapmaktan sıkılan ve farklı bir oyun tarzı isteyenler için kesinlikle tavsiye ederim.

Biraz da grafiklerinden bahsedeyim. Yukarıda paylaştığım oyun içi görüntülerinden de anlayabileceğiniz üzere Electronic Arts tıpkı FIFA'da olduğu gibi Madden'da da yapacağını yapmış. Formaların, oyuncunun hareketine göre kırışması, güneşin kasklardan yansması, oyuncuların kollarında gözenekler, akan terler, avuçlarının içindeki çizgiler... En ince ayrıntısına kadar mükemmel grafikleri olan bir oyun diyebilirim.

Lafı daha fazla uzatmayacağım dostlar, kimseyi oyun sefalardan mahrum bırakmak istemem. Uzun zamandır Madden oynayan biri olarak, Madden 25'in yarattığı hayal kırıklığından sonra Madden 15, yaralarnızı sarmak için geldi ve onu oynamanız için sizi bekliyor. "Green 28! Green 28! Seet! Hut!". İyi oyunlar...

Yığıtkan Balcı

Koç : Dünya yıkılsa umrunda olmaz, umursamazlık da bir yere kadar artık. Biraz kararlı olmanın vakti sence de gelmedi mi? Burcunun ünlüsü Adolf Hitler gibi biraz inanca ihtiyacın var dediysek de gidip abartma hayatım. Dünyadan koça dünyadan koça, insan içine karışma vaktin geldi!

Boğa: Sevgili boğa burcu kış mevsiminin gelmesi sence de senin gibi yalnız biri için harika fırsatlar sunmuyor mu? Ne bileyim diğer yalnız insanlar gibi sokakta tek başına gez, telefon başında hayatını öldür ha bir de burcunun ünlüsü Salvador Dalí gibi içindeki sanatçıyı da arayabilirsin.

İkizler: Burcunun ünlüleri Nicole Kidman ya da Angelina Jolie kadar güzel değilsin hala, ama olsun yaşamaya devam et herkes için umut var.

Yengeç: Stres, iş güç derken biraz rahatlama zamanın geldi de geçiyor. Artık kendine de zaman ayırmalısın. Burcunun ünlüsü Yıldız Tilbe'ye uyup onun gibi pozitif bir ruh haliyle yaşamaya başlayabilirsin.

Aslan: Karşındakini ne kadar çok sevsen de, değer versen de içinde hep bir şüphe ve güvensizlik var. Sana kazık atanlar utansın. Burcunun ünlüsü Coco Chanel gibi sen de içindeki tasarımcıyı artık su yüzüne çıkar, kim tutar seni!

Başak: Nerde gereksiz olay var sen ordasın. Eğer sen orda değilsen de beynin orda. Yeter artık kendini daha fazla üzme. Kimse senden daha değerli değil. Burcunun ünlüsü Cüneyt Arkın gibi gerçek bir savaşçı olabilirsin.

Terazi: Çoğu konuda kararsız kaldığın için fırsatlar elinden kaçıyor. Sen zeki birisin akıllan artık, niye böyle yapıyorsun ki? Burcunun ünlüsü John Lennon dinle, biraz kendine gel.

Akrep: Her türlü işle uğraşmak senin işin. İyi de becerebiliyor musun? Eh, sen yapamayacaksın kim yapacak ki zaten! Umarım burcunun ünlüsü Leonardo Dicaprio'yla tanışma şerefine ulaşır, Titanic'ten sahneler canlandırırısın.

Oğlak: Çevrendekileri değil kendini düşün artık. Olan biten olayları çok derin düşünüyorsun. Her şeyi kafaya takmak, boş yere üzülme ve arabeske bağlamak senden daha çok burcunun ünlüsü İbrahim Tatlıses'e yakışıyor. Gel bu işi imparatora bırakalım.

Yay: Ah sen var ya sen... Senin adam olman için kafana taş düşmesi veya birinin başına balyozla vurması falan mı lazım? Bu konuşur, konuşur, çenesi de yorulmaz. Beleşe bayılır. Heyecan manyağıdır bu. Bağımsızlığına en düşkün burçtur. Brad Pitt yayların ünlüsüdür.

Kova: Yaşantısı boyunca kompleksleriyle hem kendisini hem de çevresindekileri canından bezdirir. Özentidir, ayrıca basmakalıp tipin de biridir. Değişime pek açık olduğu söylenemez. Okul hayatının parmakla gösterilen parlak çocuğu değildir. Bob Marley, burcunun ünlüsü, gibi biraz rahatlama lazım.

Balık: Ah sana ne desem bilmiyorum ki. Yüz yıl yaşasa, olgunlaşacağına daha da bir çocuklaşır bu. Ona kırılır, buna alınır, küser, kızar... Hayatta zaman zaman önüne çıkan fırsatları değerlendirmen lazım. Yaşamı boyunca kolay yoldan para bulmayı hayal eder. Zaten uyumadığı anlarda, çok az istisnai durum dışında genelde hayal kuruyordur. Bu özelliğin zıttı ünlüsü herhalde, Alexander Graham Bell'dir.

Daha fazlası için localibera.wordpress.com

Yangın
Söndürme
Eğitimi

Bilim
Haftası

İzmir SJ
Kitap
Etkinliği
15.YIL

MFINUE
2014

Akarcanın
Okulumuzu
Ziyareti

DOSTOYEVSKI

Gizem DAL

İstanbul Özel
Saint-Joseph Fransız Lisesi
Dr. Esat Işık Cad. No: 66
34710 Kadıköy - İSTANBUL
T: +90 216 336 17 28
F: +90 216 348 71 69
www.sj.k12.tr